

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any X N.º 499

Setmana del 16 al 22
d'abril del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

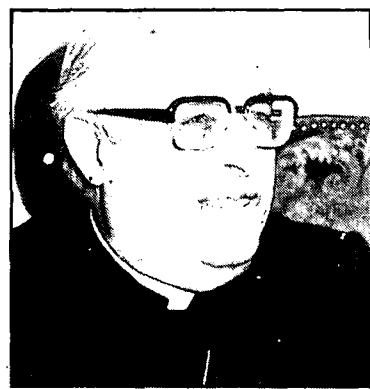
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Els preceptes
evangèlics no són més
que l'ensenyament de
Déu, fonaments sobre
els que s'edifica
l'esperança, bases
fermes de la fe,
aliment per a
reanimar el cor, guies
per a mostrar el camí,
ajuts per a aconseguir
la salvació."*

Sant Cebrià

Manca d'informació

**El Consell de Pastoral
no creu necessària una
imminent successió al
cardenal Jubany**

BARCELONA.— Els membres del Consell Pastoral de l'arquebisbat de Barcelona estan molestos pel silenci de la nunciatura i el Vaticà sobre la successió del cardenal Jubany al capdavant de la diòcesi. Aquest darrer cap de setmana han enviat una moció al consell de govern de la diòcesi queixant-se per aquest silenci.

Els membres del Consell Pastoral —capellans, religiosos i laics triats per la base per aconsellar el Bisbe— no han rebut cap resposta a l'escrit que la major part d'aquest consell va firmar el 23 de febrer i va enviar al nunci del Vaticà a Madrid. Li demanaven que el futur pastor de l'Església de Barcelona "sigui un home obert i permeable, capaç de situar-se, d'escoltar, de dialogar per tal de fer present el missatge de Crist en aquesta societat".

Ara bé, la carta del mes de gener i l'última moció no eren per donar pressa ni per tenir un bisbe nou. Els firmants dels escrits demanaven expressament que no hi hagi precipitació en el canvi perquè el cardenal Jubany "frueix de plenitud de facultats i regeix la diòcesi sense donar cap sensació de provisionalitat".

El que més ha dolgut als membres del Consell Pastoral ha estat el secretisme de les altes esferes vaticanes. Com que en l'organització jurídica vigent no hi ha possibilitat de consultes al poble ni als capellans i religiosos de tota una diòcesi abans de nomenar un bisbe nou, la major part del Consell Pastoral havia pres una iniciativa insòlita, però no prohibida: escriure les seves opinions al nunci perquè les fes arribar a qui correspongui de la cúria vaticana. Al cap de dos mesos i mig, no se n'ha sabut res més.

Els membres del Consell Pastoral que últimament van enviar una moció al consell de govern de la diòcesi han tornat a fer constar que no volen accelerar el nomenament d'un successor. Desitgen que el cardenal Jubany continuï al capdavant de l'arquebisbat tant de temps com sigui possible. Però veuen que hi ha un malestar entre els catòlics que resulta negatiu per al funcionament de l'Església diocesana.

**Els assistents al fòrum Joves i Futur consideren que els nois han de
retrobar un nou humanisme**

Els joves volen conservar els valors morals

BARCELONA.— Els joves assistents al fòrum Joves i Futur, celebrat a Barcelona del 27 de març al 2 d'abril van destacar en les conclusions del seu treball, la necessitat de recuperar els valors —transcendents per a uns, humanistes per a uns altres— davant de certes formes d'individualisme i de nous materialismes que provoquen una actitud creixent d'egoisme i d'insolidaritat en las personas. En aquest sentit va causar sorpresa l'interès que suscità la comissió de Valors i Religió una de les més nombroses de la trobada, i la insistència d'aquesta comissió en la necessitat d'una renovació ètica com a base per qualsevol projecte de futur.

Aquesta comissió va proposar aquesta resolució, que fou aprovada: "La comissió de Valors i

Religió del fòrum Joves i Futur vol animar els joves a fer alguna cosa per la justa valoració de la dignitat de l'home. En aquest sentit, cal que els joves ajudin a retrobar un nou humanisme i promoguin un nombre més gran d'activitats solidàries. Vivim en una societat amb molts aspectes d'insolidaritat i d'egoisme. I això per diverses raons, entre les quals la devaluació dels valors i la forta tendència a reduir la felicitat i la dignitat humana al benestar material. Al mateix temps hi ha moviments socials i organitzacions que lluiten contra aquesta tendència. La comissió reconeix que la solució, no momentània ni global, ha d'anar en la línia d'una formació en l'ètica i en una promoció de les activitats solidàries, sigui des d'una opció creient o no".

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

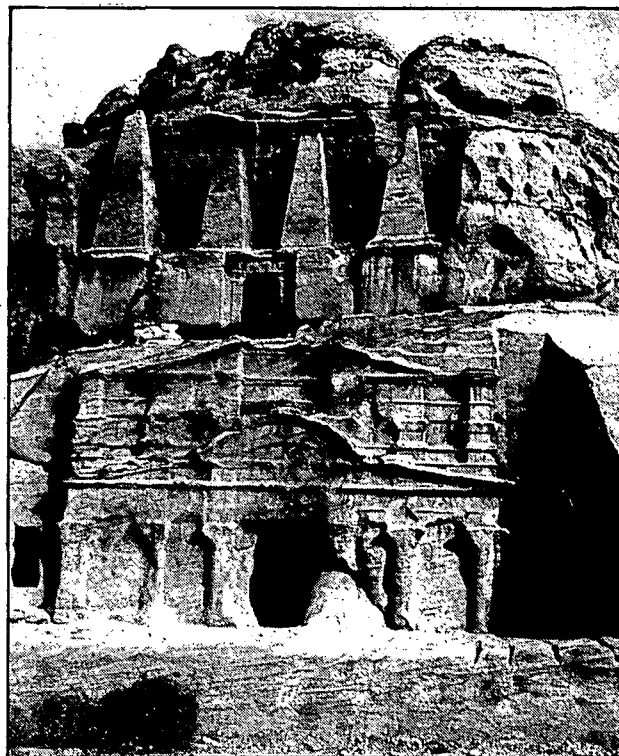
PELS CAMINS DE L'ANTIC TESTAMENT

El Pelegrinatge que li farà reviure la llarga marxa del poble hebreu cap a la Terra Promesa.

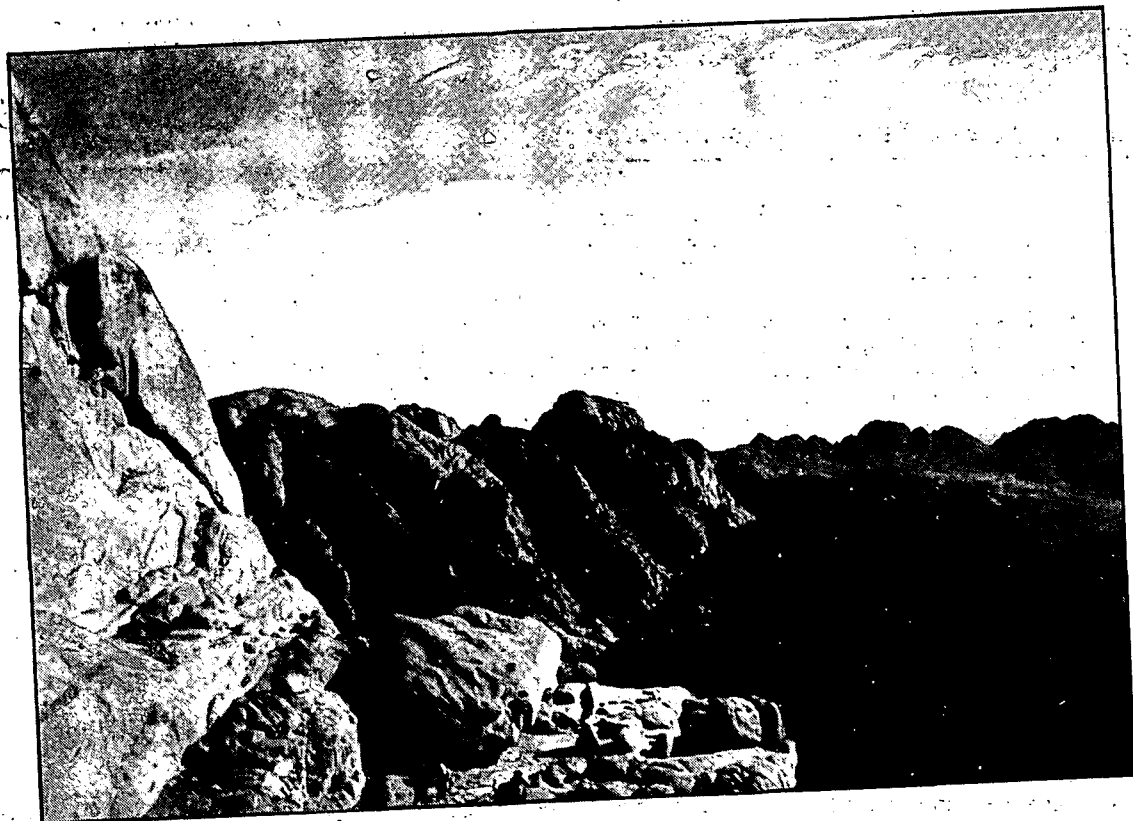
RUTA DE L'ÈXODE -

El Caire, Sinaí i Jordània

del 27 d'abril al 7 de maig del 1989

Tomba dels Obeliscs PETRA-JORDÀNIA

La Muntanya del Sinaí

Preu especial pels qui han anat a TERRA SANTA
DEMANEU EL PROGRAMA DETALLAT

Egipte - EL CAIRE

Piràmides del Rei Djéser i els grans Mastabas, Piràmide de Guizeh, Esfinx i el Temple de granit.

SINAÍ

Pujada al Djebel Musa, Muntanya de Moisès on rebé les Taules de la Llei.

JORDÀNIA - PETRA

Petra la misteriosa de colors inoblidables. Gorja del Siq, tombes i obeliscos, el "Cardo màximus".

JERASH

Antiga Gerasa, de la Decàpolis, importants ruïnes grecoromanes i bizantines.

MADABA

Cèlebres mosaics bizantins. MONT NEBO, mort de Moisès.

AMMAN

Teatre i ciutadella.

PRÒXIM PELEGRINATGE:

ÀUSTRIA - TIROL - SANTUARI DE MARIAZELL
(del 26 de maig al 4 de juny del 1989)

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3^a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Quan el Papa parla de la cultura de la mort abasta en una mateixa mirada les barreres contra la vida naixent, l'enfonsada de molts joves en la drogodependència i la perillosa introducció de l'eutanàsia en determinades circumstàncies. No sempre les seves paraules troben bon acolliment en cadascun d'aquests vessants. La nostra societat occidental és plena de reticències...

Ara un parell de notícies, literalment increïbles, han colpit la nostra sensibilitat. A Viena, quatre infermeres d'un centre hospitalari important han estat detingudes sota l'acusació d'haver matat una quarantena llarga de malalts vells en sis anys... Sembla que posen per excusa el desig d'evitar sofriments als malalts inguaribles. Però els fets, d'una extrema crueltat, desmenteixen fins i tot aquest pretext que en si ja fóra també inadmissible. Aquesta notícia s'ajunta amb una altra: al Baix Ebre un jove ha matat el seu pare i la seva mare per causa de la droga: els exigia diners per comprar-ne...

Dues notícies contra la cultura de la vida

Són casos insòlits, sortosament. Però la seva duresa ens alerta sobre les arrels més amagades de la cultura de la mort que molt sovint ens passen desapercebudes.

La societat mostra la seva hipocresia quan, d'una banda, abona una gran permissivitat i, de l'altra, exerceix una dura repressió envers els seus membres moralment més febles que es deixen portar per aquella permissivitat. Molts acusats en els tribunals podrien tornar

l'acusació de què són objecte als qui van estimular en ells unes tendències que, després, no saberen controlar, i als qui callaren o, tal vegada, rigueren davant les seves primeres desviacions.

Som a la cinquantena pasqual. De la resurrecció de Jesús neix la cultura de la vida que és la nostra cultura. Cal que la joia de les nostres celebracions d'aquests dies afermi en els cristians el compromís a favor de la vida en tota la seva dimensió.

El compromís per una cultura de la vida no és simplement la seva proclamació o la vindicació d'un dret. És això i és més: és crear condicions perquè el respecte a la vida estigui més a l'abast de l'home d'avui. És tenir creativitat i eficàcia per generar instruments de recuperació per als qui, en un moment determinat, volen començar una vida nova. És educar lleialment, és a dir, entenem-nos: amb lleialtat envers la persona educanda, no envers tòpics de l'època o fal·làcies afalagadores.

El 26 de març de 1989 s'han complert tres anys que Mikhail Gorbatxev, en el 27è Congrés del Partit comunista de la Unió Soviètica, llançà el programa de reformes, conegut després arreu del món amb el nom de perestroika.

Si el balanç econòmic de la perestroika és mediocre, Gorbatxev ha adquirit per tot el món un prestigi i una autoritat inqüestionables. En el pla de les llibertats, els progressos són considerables. Ara es parla d'una visita a Mikhail Gorbatxev a Itàlia, el novembre pròxim, cosa que suposa una entrevista amb el papa Joan Pau II. És aquí on l'apropament apareix, potser, més sensible. Recordem algunes etapes.

Després de la seva entrevista amb Gorbatxev amb motiu de la celebració del mil·lenari del baptisme, el cardenal Casaroli va declarar: "S'ha estès un pont, que abasta seixanta anys d'història. No he estat pas sol en la construcció d'aquest pont. L'altra part també hi ha col·laborat".

El cardenal Casaroli tenia una raó totalment personal d'alegrar-se, ja que des de fa vint-i-cinc anys ha estat, ensems, l'arquitecte que ha concebut la política d'apropament amb els països de l'Est i l'o-

brer que, sobre el terreny, ha construït pedra a pedra el pilar del pont, esperant que a l'altra riba els paletes s'afanyessin també per aixecar la seva pilastra per tal que, en el moment oportú, pogués ser col·locat l'arc que travessarà el riu.

El secretari d'Estat, va formular aquesta esperança el gener passat davant dels ambaixadors acreditats prop de la Santa Seu. Considerant el desenvolupament de la situació a la Unió Soviètica com l'esdeveniment més important del 1988, ha volgut veure-hi la possibilitat d'un canvi radical en les relacions Est-Oest. Molt prudentment, el secretari d'Estat declarà "que no semblaria justificat oposar un pessimisme apriorístic a les esperances amplament esteses i fonamentades sobre la confiança en la sinceritat dels protagonistes del nou curs dels esdeveniments". Bonic homenatge a Mikhail Gorbatxev!

ANTOINE WENGER

Per la seva part, Moscou té la mirada posada en el Vaticà. El dia 16 de febrer el papa Joan Pau II va rebre Genrich Borovik, president del Comitè soviètic per a la defensa de la pau; Vladimir Goubarev, membre del presidium del mateix moviment, i el cosmonauta Gueorgui Gretchko. En el curs d'una llarga entrevista, sobre la millor manera de defensar la pau, Joan Pau II insistí en la importància de l'oració, mentre que els seus interlocutors reclamaven un compromís més efectiu, en raó de l'alta autoritat moral de la Santa Seu.

Monsenyor Stanislas Dziwisz, secretari particular del Papa, confià als visitants que Joan Pau II llegia cada dia, durant mitja hora, la Bíblia en rus per tal de familiaritzar-se amb la llengua. N'hi ha hagut prou perquè la premsa ita-

liana digués que el Papa pensa, efectivament, fer un viatge a l'URSS.

Als ulls de molts observadors, la victòria de Gorbatxev continua incerta. Sigui com sigui, creiem que en el camp de les llibertats la situació ha arribat al punt sense retorn. Izvestia, diari del govern, la mateixa Pravda, diari del partit, publiquen regularment il·lustracions religioses: esglésies restaurades, concerts espirituals, cerimònies cristianes.

La Literaturaia Gazeta continua la sèrie d'estudis sobre els pensadors religiosos russos. El diari del 22 de febrer fou consagrat a Lev Platonovich Karsavine, el més eminent, amb Pavel Florenski dels filòsofs cristians, i a diferència d'aquest darrer, fins ara del tot desconegut a Rússia (la seva germana, Tamara Karsavina, cèlebre ballarina emigrada a Londres és molt més coneguda): Karsavine fou expulsat de Rússia

l'any 1922, amb un grup de 150 pensadors cristians.

Després d'una estada a París, Karsavine impartí ensenyament a les universitats de Lituània. Després de l'annexió d'aquest país, fou detingut i deportat als camps de Vorkouta. Malalt de tuberculosi, morí el 20 de juliol del 1952. Ortodox fervent, va confessar-se amb un sacerdot catòlic, el qual li donà la seva creu.

La Rússia actual va recobrant la seva memòria. La història del pensament filosòfic rus, que es publicarà durant el 1989 com a suplement de la revista *Questions de philosophie*, revelarà als russos i sobretot als cristians privats durant tant de temps de nodriment espiritual, un pensament religiós profund.

També els lectors soviètics podran llegir el 1989 les obres de Nicolas Berdiaeu, Vladimir Solovieu, Pierre Tchaadaev; i el 1990 les de Khomiakov, Rozanov, Frank, Florenski, Ern.

Aquests pensadors, tots cristians i precursors de l'ecumenisme, preparen el veritable despertar religiós de la Santa Rússia.

(de "la Croix")

URSS: Un punt sense retorn

La llibertat religiosa a l'era de la perestroika

ANTOINE WENGER

Per la seva part, Moscou té la mirada posada en el Vaticà. El dia 16 de febrer el papa Joan Pau II va rebre Genrich Borovik, president del Comitè soviètic per a la defensa de la pau; Vladimir Goubarev, membre del presidium del mateix moviment, i el cosmonauta Gueorgui Gretchko. En el curs d'una llarga entrevista, sobre la millor manera de defensar la pau, Joan Pau II insistí en la importància de l'oració, mentre que els seus interlocutors reclamaven un compromís més efectiu, en raó de l'alta autoritat moral de la Santa Seu.

Monsenyor Stanislas Dziwisz, secretari particular del Papa, confià als visitants que Joan Pau II llegia cada dia, durant mitja hora, la Bíblia en rus per tal de familiaritzar-se amb la llengua. N'hi ha hagut prou perquè la premsa ita-

liana digués que el Papa pensa, efectivament, fer un viatge a l'URSS.

Als ulls de molts observadors, la victòria de Gorbatxev continua incerta. Sigui com sigui, creiem que en el camp de les llibertats la situació ha arribat al punt sense retorn. Izvestia, diari del govern, la mateixa Pravda, diari del partit, publiquen regularment il·lustracions religioses: esglésies restaurades, concerts espirituals, cerimònies cristianes.

La Literaturaia Gazeta continua la sèrie d'estudis sobre els pensadors religiosos russos. El diari del 22 de febrer fou consagrat a Lev Platonovich Karsavine, el més eminent, amb Pavel Florenski dels filòsofs cristians, i a diferència d'aquest darrer, fins ara del tot desconegut a Rússia (la seva germana, Tamara Karsavina, cèlebre ballarina emigrada a Londres és molt més coneguda): Karsavine fou expulsat de Rússia

l'any 1922, amb un grup de 150 pensadors cristians.

Després d'una estada a París, Karsavine impartí ensenyament a les universitats de Lituània. Després de l'annexió d'aquest país, fou detingut i deportat als camps de Vorkouta. Malalt de tuberculosi, morí el 20 de juliol del 1952. Ortodox fervent, va confessar-se amb un sacerdot catòlic, el qual li donà la seva creu.

La Rússia actual va recobrant la seva memòria. La història del pensament filosòfic rus, que es publicarà durant el 1989 com a suplement de la revista *Questions de philosophie*, revelarà als russos i sobretot als cristians privats durant tant de temps de nodriment espiritual, un pensament religiós profund.

També els lectors soviètics podran llegir el 1989 les obres de Nicolas Berdiaeu, Vladimir Solovieu, Pierre Tchaadaev; i el 1990 les de Khomiakov, Rozanov, Frank, Florenski, Ern.

Aquests pensadors, tots cristians i precursors de l'ecumenisme, preparen el veritable despertar religiós de la Santa Rússia.

(de "la Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera
Joan Carrera i Planas

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Ptge. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

HI HA MÉS D'UN CAMÍ

Quan, de camí, hom s'adona que s'ha equivocat, què pot fer? Si està ben segur que realment no ha encertat la bona direcció i que es dirigeix a un lloc diferent d'on volia anar i encara hi és a temps, la cosa més assenyada deu ser canviar de camí i agafar-ne un altre, el bo. Quan, no sap ben bé si realment s'ha equivocat i ja fa molt de temps que camina i ha trobat un cert gust en el camí i el terme que se li va acostant no l'espanta, potser és cosa més sensata assumir la possible errada i continuar caminant. Per equivocació hom pot fer grans descobertes. Hi haurà moment, en canvi, en què emprendre un nou camí fora una criaturada. Cal comptar que en tot bon caminador, hi ha unes qualitats de base que són bones per a més d'un camí. Si no és bon caminador, aleshores els camins no li serviran gaire, ni els uns ni els altres, i la culpa de les ensopegades, fóra injust de carregar-les al camí.

MIQUEL ESTRADÉ

Un company de treball, amb qui m'uneix una cordial relació, em confessava l'altre dia la seva preocupació per l'amenaça dels integristes islàmics contra la tomba de Dant a Ràvena. I ell, agnòstic declarat, em va arribar a suggerir en tò confidencial que s'apuntaria sense dubtar a una "croada" per defensar allò que constitueix un patrimoni històric irrenunciable per a la nostra civilització. "Que vulguin carregar-se un heretge, encara és comprensible —dèia— però que vulguin atemptar contra els nostres monuments, això sí que no..."

De fet, els integristes islàmics no s'han declarat mai enemics del cristianisme com a religió (a l'Iran, fins i tot han prohibit la pel·lícula de Scorsese). Però, una cosa és l'àmbit estrictament sacro-religiós, i una altra és la prolongació socio-cultural del fenomen religiós. És, en aquest sentit, que vaig considerar dignes de reflexió les paraules del meu company.

Tota teologia genera una antropologia; és a dir, tota idea sobre l'home remet, en última instància, a una idea fonamental sobre Déu. I el fet que cristians i musulmans adorem un mateix Déu Únic, no vol dir que les formulacions teològiques coincideixin. El cristianisme neix de la doctrina d'un home, Jesús de Natzaret, considerat "blasfem" per les seves pretensions d'identificar-se amb el propi Déu d'Israel; l'Islam, en canvi, recolza en l'afirmació que Déu no pot ser ni tan sols representat per cap imatge en aquest món. L'Alcorà venera Jesús com a gran profeta, i fins i tot el reconeix nascut de mare verge, però de cap

L'empenta islàmica

JORDI BASSAS i RIBALTA

manera el pot considerar consubstancial a Déu Pare: el concepte mateix de Trinitat és ja blasfem.

La teologia islàmica rebutja per principi qualsevol idea sobre l'Encarnació, i les conseqüències d'això trascendeixen l'àmbit purament doctrinal. Cristians i musulmans podran respectar-se en allò que fa referència a les respectives ortodòxies, però no és tan segur que succeeixi el mateix en el terreny de l'ortopraxi. De fet, quan els integristes islàmics parlen del "Gran Satanàs", referit a les potències occidentals, es mouen dins d'una perillosa ambivalència; perquè, si, d'una banda, la pròpia moral cristiana podria estar d'acord en un naufragi del sistema de valors en la societat occidental, tanmateix, la idea del "Gran Satanàs" no es queda aquí, sinó que es refereix a les línies de força del propi desenvolupament occidental. És a dir, quan el seu fervor religiós els empeny a amenaçar el mausoleu de Dant, l'excusa immediata poder ser les suposades injúries del poeta florentí a la figura de Mahoma, però el motiu de fons va més enllà: la repugnància teològica d'admetre que l'estètica pot desenvolupar-se al marge de la litúrgia. En un principi, els cristians també la vam tenir aquesta re-

pugnància, però després vam ser capaços d'arribar a un Renaixement, cosa completament impossible per a un musulmà.

Per tant, no és el simple fanatisme allò que els mou a atemptar contra la vida de Rushdie, o contra la tomba de Dant, o contra un **video-clip** de Madonna, sinó la recuperació de la coherència pel que fa a l'ortopraxi islàmica; una recuperació que ja fa temps que es va iniciar, amb la descolonització i les lluites contra Israel, i que avui s'està reforçant amb el corrent immigratori cap a l'interior d'una societat europea occidental, cada cop més afectada per la seva claudicació demogràfica. I no sols això, sinó els prosèlits guanyats en la mateixa població europea.

No hi ha dubte que aquest nou expansionisme islàmic planteja un repte formidable a la societat occidental. I, per bé que els temps de les croades sigui feliçment irrepètibl, això no vol dir que els cristians no haguem de revisar seriosament els postulats que governen la nostra concepció dels valors seculars. Tant el respecte a la vida humana, com la integritat dels monuments artístics, com la llibertat d'expressió, són valors irrenunciables que no podem negociar, ni deixar-nos arrabassar per cap mística eixelabrada. Però convé que tornem a reflexionar sobre la nostra identitat col·lectiva, i pouar en la història quina és la nostra procedència i quin el nostre destí. Perquè és precisament el secularisme mal entès allò que obre els forats perquè s'hi entaforin els integristes exòtics.

Fa uns dies que em persegueix una frase de Martin Luther King. Aquella que diu que els homes "hem après a volar com els ocells i a nedar com els peixos, però no hem après el senzill art de viure junts com a germans".

Em sembla, a l'ensem, evident i terrible. En l'últim segle hem assistit a una veritable "acceleració de la Història", a un avanç que no era somiable en tot allò material. El meu pare solia dir-me que ell "havia assistit a tots els invents del món". I és cert: qualsevol persona que hagi viscut prop d'un segle ha conegut des del descobriment de l'automòbil fins els viatges a la Lluna i, enmig, tots els grans invents dels quals avui el món gaudeix. I és que es varen tardar cinc segles per passar del descobriment del primer torn de terrissaire i de la roda de carro fins a les rodes d'un automòbil, però, en canvi, n'hi ha hagut prou amb un segle per passar dels primers cotxes als viatges interplanetaris. El progrés, almenys el material, s'ha desencadenat.

Però, ¿han caminat al mateix ritme les rodes de l'ànima? ¿Ha

millorat tan ràpidament l'esperit dels homes? Em sembla que aquestes són les grans preguntes que ens hem de fer per mesurar el grau de la nostra civilització: ¿Són millors els homes d'avui que els del segle XVI? ¿Són més feliços els que avui poblen la terra que els que ho feren en el segle XIII? ¿O, pel que fa a l'ànima, continuem caminant amb rodes de carreta?

Són qüestions en les quals és difícil generalitzar. No hi ha dubte que, almenys a Occident, hi ha espais en els quals s'ha progressat en "qualitat" de vida; els nivells sanitaris són millors; un percentatge més gran de persones ha pogut estudiar; som més lliures, almenys en allò que es refereix a l'estil de vida o al poder viatjar; treballem menys hores; hi ha un cert equilibri de les classes socials amb augment de la mitjana; vestim, mengem, en conjunt, millor; les possibilitats d'omplir el nostre lleure són més àmplies i diverses... Però, ¿per tot això som millors? ¿Amb tot això som més feliços?

Les rodes de l'ànima

J.L. MARTIN DESCALZO

Poques coses hi ha en aquest món més ambigües que el progrés. I no estava Ariel mancat de raó en definir-ho com el fenomen que "mil coses avancen i només en tornen enrera nou-centes noranta-nou". I és que el progrés és com una d'aquestes escopetes en les quals el cop de culata és tan fort com el tret. Avui mesurem molt bé la duresa dels cops de culata de la nostra civilització: la industrialització va ser un avanç evident, però ens ha portat la destrucció dels boscos, la contaminació de l'aire i dels rius, el posar, fins i tot, en perill la capa d'ozó que protegeix el planeta; el descobriment de l'automòbil ens donà una major mobilitat, però també féu impossible viure en les nostres ciutats; la divisió de l'àtom aconseguí avanços espectaculars en la ciència, però ens va dur el risc atòmic i nuclear; la mateixa televisió ens posà el món a casa, pe-

rò multiplicà la intoxicació política dels ciutadans i feu descendir les virtualitats de la lectura. I així, qualsevol pas endavant es ambivalent, ambigu.

Però el dramàtic és quan s'avança en tot menys en allò que és essencial. Perquè —torno a la frase de Luther King— ¿què guanyariem aprenent a volar com els ocells i a nedar com els peixos, si no sabéssim conviure, si no aprenguéssim a estimar-nos?

Em sembla que hauríem de ser honestos i respondre sincerament que el món del segle XX no sembla gaire més frater que el XIII o el XVI. Hem guanyat, sí, un cert estil de "respecte" públic; hi ha unes certes aparences de convivència; es tolera quelcom, menys mal, al discrepant; avui no es du a ningú tan fàcilment a la foguera per les seves idees i el món s'esquinça les vestidures quan algú ho intenta; però no sembla pas que es pugui assegurar que han baixat els nivells d'egoisme i que hagi crescut la fraternitat o que

hagi augmentat la fraternitat. Els pobres continuen essent pobres sense que la majoria ens preocupem, i avui sabem molt bé quants són els milions que cada dia moren de fam sense que sabent-ho més bé dificulti les nostres gestions.

I, a fi de comptes, aquest és l'únic progrés que compta o que hauria de comptar. Nostres mateixos, cada un de nosaltres, ¿pot assegurar que avui és millor persona que fa deu anys, que és més obert al proïsme, que estima més i que és menys interessat? Huxley tenia tota la raó quan assegurava que "només hi ha un racó de l'univers on un pot estar segur de progressar, i aquest racó és un mateix". ¿I qui de nosaltres podrà jurar que aquest racó seu ha progressat, que ha crescut tant en la seva ànima com en el seu diner; que millorà tant el seu cor com la qualitat de la seva casa o del seu cotxe; que avui se sent més germà entre germans? Si això no és així, continuarem comptant amb ànimes de l'edat de pedra: continuarem essent una raça de crancs que —com deia Eliot— "avancem orgullosament enrera".

ARA MATEIX

Responsabilitat en la crítica

J. CARRERA PLANAS

Hi ha una sensibilitat pròpia de qui viu pendent, sobretot, de l'afermament de la fe dels vacil·lants, de l'edificació de la comunitat contracorrent i, per tant, també de les ventades que, en un instant, poden frustrar el treball de molt de temps. És una sensibilitat patidora, en contrast amb la mentalitat una mica despreocupada de qui viu més el joc de les idees que la responsabilitat de l'evolució de les persones. No sé si s'ho mirava d'aquesta banda sant Pau quan distingia entre pare —un de sol— i pedagogs —una colla—, bo i blasfemant aquests darrers. En tot cas, la pastoral es fa des d'aquesta responsabilitat incòmoda, emparentada amb el sentit de la paternitat.

Qui té una sensibilitat així se sent preocupat avui pel simplisme i per la manca de matisació amb què circulen les crítiques més aferrissades i gratuïtes sobre l'Església, els seus homes i les seves institucions. No és que calgui callar els defectes ni abstenir-se de la sana denúncia de qualsevol abús, per tal de posar més fàcil la fe. Aquesta seria una facilitat enganyosa i paternalista —el paternalisme és una mala caricatura de la paternitat. Calen, simplement, veracitat, honradesa, respecte a les persones i no dir coses sense un mínim fonament, sobretot quan en són previsibles conseqüències greus.

D'on havia tret, aquella mare que anava a batejar la seva primera filla, que el Papa és un retrògrada i un enemic del progrés social? Ella no va a Missa i quan, en bona con-

versa amb els acollidors parroquials per al Baptisme, havien reflexionat sobre la fe, va treure aquesta dificultat, per a ella insuperable: el Papa defensa unes posicions ridícules pel que fa a la natalitat i està a favor dels rics de Sud-amèrica i contra els teòlegs de l'alliberament... Després va resultar, com és natural, que, fora d'aquest enunciat, no sabia res. Cap precisió sobre moral conjugal i, menys encara, cap idea de les veritables preses de posició del Papa en matèria social. És possible que ho hagués tret dels titulars dels diaris. Qui sap si, en aquesta hipòtesi, la lletra petita que hi havia sota matisava els titulars... Però, quants la llegeixen? És possible, també, que la informació li vingüés de comentaris de gent d'Església, directament o través d'algun col·loqui televisat. És fàcil observar, en aquests casos, una cosa semblant als titulars i a la lletra petita dels diaris:

hi ha unes frases contundents i uns epítets que es repeteixen (**involucionisme**, **restauracionisme**, darrerament **secretisme**)... però hi ha també uns sobreentesos matisadors que permeten a qui els administra de mantenir la col·laboració eclesial, fins i tot des de llocs de responsabilitat. Però són sobreentesos, és a dir, no s'expliquen, i així, a vegades, l'oient ingenu és portat a uns excessos dels quals l'orador es guarda bé prou...

Val a dir que els mals vents de la crítica irresponsable tan aviat bufen de llevant com de ponent... Ara mateix, ¿no és una bona notícia, de les que ajuden a tirar endavant, que el carismàtic bisbe català de São Felix do Araguaia, Pere Casaldàliga, sigui candidat al Nobel de la pau? Què té a veure amb això que hagin existit alguns problemes interns entre ell i la Santa Seu? No resulta admirable, en el seu conjunt, el "Dossier Casaldàliga" que publica "Documents d'Església" (núm. 494)? No és el mateix cardenal Arns, arquebisbe de São Paulo, qui dóna suport a la seva candidatura? Doncs la revista "30 dies", que ja dedicà a Casaldàliga una crítica d'una duresa clarament desmesurada fa uns quants mesos, ara (n.º 2, 1989) sota el títol "Casaldàliga: ¿Premio Nobel?" en diu tots els penjaments que pot. No és una actitud que contribueixi precisament a obrir camí per aquests verals a una revista, que considero, d'altra banda, interessant. Ni és, sobretot, una actitud que ajudi a fer Església.

PAÏSOS CATALANS

La Generalitat col·laborarà amb l'Alguer per a normalitzar la llengua

L'Ajuntament de l'Alguer ha elaborat un primer document sota el nom genèric de **Línies programàtiques de política lingüística**, que vol assentar les bases de la normativització i normalització de l'alguerès, en compliment dels acords del II Congrés de la Llengua Catalana. El document es vol fer servir també com una eina important en la formació del personal docent.

Aquesta acció, que ha estat valorada positivament per les diferents institucions culturals de l'Alguer, ha estat motiu de diversos contactes entre el director general de Política Lingüística de la Generalitat, Miquel Renu, i l'alcalde de l'Alguer, Nino Sasso, que han fructificat en un acord mitjançant el qual es prepararan unes Jornades Universitàries Lingüístiques. Aquestes sessions es podrien celebrar a finals del pròxim mes de setembre o a principis d'octubre.

Durant aquestes jornades, està previst també que s'organitzi un seminari de recerca per a l'obra de normativització de l'alguerès, un curs de formació de professors

rat de llengua algueresa i altres activitats culturals com exposicions i recitals.

Segons el text del document elaborat per l'Ajuntament de l'Alguer, es reconeix que l'alguerès és una variant de la llengua catalana, i que per a la conservació, ús i coneixement tant del dialecte com de la llengua a la qual pertany, és necessari el seu estudi i, per tant, la formació d'un professorat. El regidor de Cultura de l'Ajuntament de l'Alguer, Antoni Bilardi, ha subratllat també la necessitat de crear en aquesta ciutat un institut universitari de llengua i literatura catalanes com ja es va acordar en les conclusions del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat a Palma de Mallorca el 1987.

Presidència catalana pel Club financer del Gran Sud-Oest mediterrani i Catalunya

El "Club Financer Gran Sud-Oest Mediterrani i Catalunya", constituït a finals de 1987 per vuit entitats creditícies per finançar projectes d'envergadura a Catalunya, el Lluçanès-Rosselló i el Migdia-Pirineus, ha continuat les seves gestions financeres en l'exercici d'enguany.

Els membres del "Club Financer" han elegit el senyor Josep M. Muntaner i Pascual, president-director general de l'Institut. Ca-

talà de Finances, com a president de l'entitat per a 1989. Alhora, han elegit el senyor François de Saint-Blanquat, director d'Afers Internacionals de la Banque Courtois, com a vice-president, per a igual període.

Formen part del "Club Financer", per la banda francesa, el Crèdit National, el Crèdit Lyonnais, la Banque de l'Union Européenne i la Banque Courtois. I per la banda espanyola, l'Institut Català de Finances, el Banco Hispano-Americano, el Banc de Sabadell i la Caixa de Pensions.

El "Club Financer" constitueix l'única experiència europea de cooperació per al finançament transfronterer d'una euroregió, com és el cas de la constituïda per les tres grans regions esmentades, anomenada també el triangle Barcelona-Montpeller-Tolosa de Llenguadoc.

El IEC contra la destrucció de la muralla de Sabadell

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC), a través de la seva filial a Sabadell Amics de l'Art Romànic, ha criticat la destrucció de les antigues muralles medievals descobertes al centre de la ciutat, on hi ha previst construir un aparcament subterrani. Aquest institut ha denunciat la decisió de l'Ajuntament de no conservar les muralles i la postura de la direcció general del Patrimoni de la Generalitat, que considera irrelevants les restes arqueològiques de Sabadell.

ESPANYA

A la cua pel que fa a recursos de protecció social

L'Estat espanyol es trobarà l'any que ve en el penúltim lloc de la classificació dels països de la Comunitat Europea pel volum de recursos destinats a protecció social. Un estudi elaborat per la Comissió Europea revela grans diferències entre els Estats quant a la part de pressupost dedicada a l'ajut social. Aquest desanivellament tendeix a agreujar-se en els pròxims anys, segons les estimacions oficials dels governs respectius.

El percentatge de producte interior brut (PIB) dedicat a la política social es pren com a base de classificació dels països europeus. Amb aquesta premissa, l'Estat espanyol estarà el 1990 a baix de tot del rànquing —perquè hi gastarà el 18 per cent del PIB—, només per damunt de Portugal, que hi destinarà el 13,4 per cent. El govern més generós en aquest sentit serà el dels Països Baixos, amb el 32,1 per cent del seu pressupost.

Martín Villa vol que tothom tingui el "cupó" basc

L'ex-ministre de l'Interior de la UCD i actual dirigent del Partit Popular, Rodolfo Martín Villa, es va mostrar partidari d'estendre el sistema de finançament basc —el cupó— a totes les autonomies de l'Estat espanyol.

En un dels sopars del grup periodístic Gaudí a l'hotel Calderón de Barcelona, Martín Villa va afirmar que la generalització del sistema de concert basc "produiria una més gran justícia distributiva entre les diferents comunitats

autònomes".

Martín Villa, que va tenir àmplies responsabilitats de govern durant la transició política espanyola i la constitució de l'Estat de les autonomies d'acord amb l'anomenat principi de *café per a tothom*, va assegurar que "el País Basc no té avui més competències per l'existència d'ETA", i va anunciar que defensarà programàticament aquesta iniciativa en el si del Partit Popular.

L'ex-ministre va considerar que les lleis fiscals han de ser d'aplicació general a tot l'Estat, però va defensar al mateix temps la capacitat de les autonomies per gestionar la recaptació tributària estatal i corresponsabilitzar-se de la despesa pública.

Fidel a l'esperit harmonitzador dels primers passos de l'Estat de les autonomies, Martín Villa es va declarar partidari que les diferents comunitats de l'Estat espanyol igualin el seu sostre competencial en qüestions no condicionades per factors diferencials i singularitats evidents, com ara la llengua o la situació geogràfica.

El dirigent del PP va acceptar que aquesta homogeneïtzació pot tenir alguns punts de contacte amb un sistema federal.

MÓN

La premsa internacional denuncia pressions de Margaret Thatcher

La Federació Internacional de Periodistes (FIP), que reagrupa més de 150.000 informadors membres de 44 sindicats de tot el món, ha denunciat a la capital belga les temptatives "sistemàtiques i de gran abast" de la primera ministra britànica, Margaret Thatcher, per "controlar la premsa del seu país".

C A R T E S

"Catalunya Cristiana" i l'Esperanto

Ens sembla molt bé que en el vostre setmanari es parli de l'Esperanto (nº 491 de febrer '89) fent una entrevista a la Lupe, de Madrid.

El que no ens sembla tant bé és que hi afegiu dites negatives a aquesta llengua com un suport justificatiu, pel fet que aquestes varen ser dites per persones d'una certa anomenada, com són els senyors Alonso Zamora Vicente, Alfonso Mora i Fernando Lázaro Carreter.

Si volieu afegir quelcom, podrieu haver expressat el pensament i l'opinió de persones de més relleu i prestigi, que no pas la de simples lingüistes, que ho són, no ho oblideu, de la "Llengua Castellana" i per tant no els autoritza per a parlar d'allò que no entenen, per exemple de l'Esperanto.

Admetríeu com a bones les opinions d'aquests mateixos senyors, o d'altres similars, com Julián Marías o Federico de Carvajal, posem per cas, parlant negativament de la llengua i cultura catalanes, quan tots ells són incapaços de llegir i d'entendre aquest setmanari i la mil·lennària cultura del nostre país?

Us fem arribar quatre fulls de divulgació on es troben les expressions, sobre l'Esperanto, de cinc personalitats de rang universal, així com còpia d'una carta del gran benedictí Dom Cassià M. Just (del qual no us cal presentació, oi?)

ALFONS TUR i THOMAS

Aclarim conceptes

Quan era petit, el meu pare —que era pagès— m'ensenyava com es fa un paller i em deia que sense el pal de paller la palla no s'aguantaria i el vent l'escamparia.

Això ve a tomb perquè en el núm. 495 de "Catalunya Cristiana", referint-se a la celebració del V Fòrum "Home i Evangeli", es diu que "són gent de bona fe... que té ganes de canviar l'Església... i vol demostrar que la imatge de l'Església no és solament la de la jerarquia, la dels bisbes".

Jo em pregunto: és que hi ha dues Esglésies? Que volen fer una Església paral·lela?

Per altra banda el Dr. Jubany els diu: "els seus membres (de l'Església) tenen el deure d'estendre el Regne amb plena "fidelitat" i amb aquella "unitat" que demana Jesús..."

També quan resem el Credo, diem: "Crec en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica...". No crec que això doni peu a imaginar-se una altra Església que no sigui la jeràrquica.

Desenganyem-nos: Si volem canviar l'Església fora del pla establert per Crist, que la va fundar amb una jerarquia —amb el "pal de paller" del papa i els bisbes—, per més bona fe que tinguem, serem com la palla escampada pel vent.

Aquesta és la meva opinió.

JAUME E. ALSINA

Error de tipus conceptual

En el núm. 495 —setmana del 19 al 25 de març— apareix publicada una carta del Sr. Ramon Torres, el títol de la qual és "TV catalana pitjor que la nacional". I precisament el meu comentari serà sobre aquesta frase —amb el contingut de fons de la carta estic totalment d'acord i afegeixo la meua veu a la del Sr. Torres.

Ignoro si al vostre espai de Cartes, els títols que les precedeixen els poseu vosaltres o bé en alguns casos ja és el mateix lector el qui us diu quin títol vol que hi figuri. Imagino, tanmateix, que

els títols els poseu vosaltres en funció del tema que tracta la carta. I crec que en aquest cas a què em refereixo, el títol no és del Sr. Torres sinó vostre.

Jo respecto que el Sr. Torres cregui que l'Estat espanyol és una nació i que el Principat de Catalunya és una regió d'aquesta nació. Ho respecto i assumeixo que aquesta concepció errònia de la realitat és present en la ment de molts catalans. Afortunadament també som molts altres catalans els qui mica a mica anem sortint d'aquest parany.

Allò que realment m'estranya és que vosaltres, CATALUNYA CRISTIANA, també caigüeu en aquest error conceptual. Si a Catalunya hi ha una televisió nacional —per cert, n'hi ha?—, només pot ser Televisió de Catalunya, TV3. Les altres —a part de les locals i les municipals— són estrangeres o delegacions d'estrangeres. Només cal repassar al diccionari els conceptes país, estranger, nació i nacional, i això s'entén perfectament. No cal haver anat a estudiar a la Universitat.

Aleshores, com que la patinada ja està feta, jo us convidaria a estar atents perquè no es torni a repetir. Penseu que senzill que era, per exemple, posar "TV3 pitjor que TVE". Quedava més curt i no haguéssiu caigut en cap incongruència de tipus conceptual.

Però bé, com us deia, això ja està passat. Si sou dels qui encara no han descobert que la nació catalana, Catalunya, arriba des de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó —i l'Alguer—, no us retreureu pas res —tots hi hem passat, per aquí—, però sí que us demanaré que penseu en tots els vostres lectors que sí que ja han fet aquest descobriment i no se'l poden guardar només per ells.

Moltes gràcies per la vostra comprensió i us animo a seguir endavant amb el vostre treball. Que Déu us beneeixi.

JAUME MARCET i PRIMS

ASSOCIACIÓ CULTURAL "CHARLES PÉGU"Y

L'"Associació Cultural Charles Péguy", de recent creació, us convida a l'acte de la conferència que sobre

"LA CONTRIBUCIÓ DELS LAICS A LA NOVA EVANGELITZACIÓ"

desenvoluparà el professor

GUZMAN CARRIQUIRY

Cap de l'Oficina del "Consilium pro Laicis" de la Santa Seu.

El Dr. Guzmán Carriquiry, màxim responsable laic del "Consilium pro Laicis" és l'exponent més representatiu i l'interlocutor més autoritzat per totes les qüestions referents als moviments i associacions laicals.

DIA: dilluns, 17 d'abril

HORA: 20 h.

LLOC: Sala "Corpus Christi", carrer Bailèn nº 175, xamfrà Còrsega.

Vaticà: Carta de Joan Pau II als sacerdots de tot el món

Una meditació inspirada sobre el compromís dels laics

És una meditació inspirada en la seva recent exhortació apostòlica postsinodal sobre el paper dels laics que Joan Pau II proposa en la seva carta que adreça tradicionalment als sacerdots en ocasió del Dijous Sant, festa de la institució de l'Eucaristia i aniversari del sacerdoti ministerial.

En aquest document de 16 pàgines, el Papa recorda que tots els batejats participen del sacerdoti de Crist, "sagrament únic, etern i definitiu". És, doncs, en el sacerdoti comú dels fidels on arrela la crida al sacerdoti ministerial, escriptura, tot invitant els sacerdots a mirar a dintre llur pròpia vida per adonar-se que innumbrables persones han contribuït, amb llurs pregàries i sacrificis, al creixement de la seva vocació.

Joan Pau II destaca als sacerdots que són "deutors de la gràcia de Déu", que han nascut al mateix cor del Redemptor i al si de l'Església, poble sacerdotal. Un poble que és com "la pàtria espiritual" de la qual neix la vocació al sacerdoti ministerial, on hi trobà la confirmació de la seva pròpia vitalitat en l'Espirit, explica el Papa.

Vocació pròpia del sacerdot i vocació del laic

En aquesta carta, el papa Joan Pau II centra la seva reflexió al voltant del lligam entre el sacerdot i el laic, tot afirmant la vocació pròpia del sacerdot. Joan Pau II segueix aquesta reflexió a la llum de la recent exhortació apostòlica: "Christifideles laici" (30 desembre 1988) publicada després de l'últim Sínode dels bisbes d'oc-

tubre del 1987. El seu tema: "La missió dels laics en l'Església i en el món". Invita els sacerdots a conèixer aquest document important perquè, a la seva llum, meditin sobre la seva pròpia vocació.

El naixement de la vocació sacerdotal

El sacerdoti ministerial, diu el Papa, té les arrels en el sacerdoti comú dels fidels. És entre els fidels laics que els sacerdots són cridats.

No obstant això, "la vocació sacerdotal no neix sempre en una atmosfera favorable; de vegades la gràcia de la vocació passa a través d'una oposició, àdhuc a través de la resistència provinent de la família" (núm. 3).

El poble de Déu, el poble cristià és "la terra espiritual" en la qual neix el sacerdot.

Caràcter particular de la vocació sacerdotal

Joan Pau II insisteix particularment sobre la noció de "servei" del sacerdoti ministerial. El servei es troba al mateix centre de la missió del sacerdot. El fidels laics desitgen trobar en el sacerdot: "servidors de Crist i administradors dels misteris de Déu". "Els laics tenen el dret de rebre abundantment dels sacres pastors, els recursos procedents dels tresors espirituals de l'Església, particularment els auxilis de la Paraula de Déu i els sagraments". (Lumen Gentium núm. 37). Citant el decret conciliar sobre els sacerdots "Presbyterorum ordinem", el Papa recorda que els sacerdots "no podrien ser ministres de Crist si no fossin testimonis i dispensadors d'una vida diferent de la vida terrenal", però al mateix temps "no serien capaços tampoc de servir els homes si fossin aliens a llur existència i condició de vida".

El deure del sacerdot lligat a la seva vocació de pastor

El sacerdot reuneix les comunitats cristianes a les quals ha estat enviat. Les reuneix no al seu voltant sinó al voltant de Crist, no per si mateix sinó per Crist. Aquesta acció de reunir és un servei i més que més quan "presideix" la

La imposició de les mans i l'abraçada final que el Papa ordenant dona al nou prevere.

comunitat. El sacerdot no buscarà el seu interès sinó el de Crist. En l'acció de reunir assegura una construcció continuada i coherent de la comunitat.

La col·laboració és necessària. "És en aquest sentit que els sacerdots han de descobrir en la fe els carismes dels laics sota totes les seves formes... Cal tenir confiança en els laics perquè participin en càrrecs al servei de l'Església, tot

deixant-los llibertat i un marge d'acció.

Els sacerdots saben que no han estat instituïts per Crist per assumir tots sols tota la missió salvífica de l'Església davant del món".

Vocació pròpia dels laics

Els fidels laics, en raó de llur vocació, estan units a aquest

"món" d'una altra manera que els sacerdots. El món els ha estat confiat per Déu en el Crist Redemptor. El seu apostolat ha de portar directament a la transformació del món en l'esperit de l'Evangeli (cf. Exhortació apostòlica postsinodal sobre els laics, núm. 36). En l'Eucaristia, en la qual els sacerdots són els ministres per la gràcia de Déu, hi troben llum i força per accomplir aquesta tasca. (núm. 8).

FILTRANT LA NOTÍCIA

Nicaragua: un "handicap" per l'Església

A Nicaragua les relacions Església-Estat han variat molt sovint. El President del govern sandinista, Daniel Ortega, a voltes s'ha mostrat acusador, agressiu i amenaçador, i a voltes, conciliador, pactista i àdhuc receptiu a moltes de les insinuacions de la jerarquia eclesiàstica. Altrament no sembla que en certs fets puntuals els bisbes hagin anat d'acord. Un problema conflictiu, molt sensible pel primer mandatari sandinista, i sobre el qual no ha estat unànime l'opinió dels bisbes, versa sobre les ingerències dels Estats Units en el procés democràtic de Nicaragua. Cal dir que ni el mateix Ortega ha demostrat sempre una coherència en els judicis i en la gestió política, quan s'ha tractat de valorar el més o menys intervencionisme nord-americà al seu país.

Pel que fa a la jerarquia eclesiàstica, vegi's, sobre el mateix tema, tres criteris i actituds distintes.

Monsenyor Pablo Antonio Vega, bisbe de la prelatura territorial de Juigalpa, a Nicaragua, que havia estat vice-president de la Conferència episcopal, fou expulsat de Nicaragua el juliol de 1986 després d'haver declarat obertament la seva simpatia per la "Contra", afirmant que els insurgents "lluïaven per la restauració dels drets de l'home en el seu país", i justificava "una eventual intervenció militar dels Estats Units a Nicaragua". Monsenyor Vega ha declarat després a l'exili, i en distintes ocasions, que no pensa pas per ara tornar a Nicaragua.

Pel seu cantó, monsenyor Bismarck Carballo, que fou expulsat en la mateixa època que monsenyor Vega pels sandinistes, restà mut en l'exili, no fent declaracions. Posteriorment implorà el retorn, que li fou concedit. Un cop incorporat a la seva diòcesi, ha manifestat a l'agència Kipa, que "el retorn de missioners expulsats, representa un punt molt positiu a favor del President Ortega".

Finalment més complexa ha estat la posició del cardenal Miquel Obando Bravo, arquebisbe de Managua. Amençat d'expulsió, calumniat i rabiosament perseguit pel règim sandinista, primer, és avui considerat com un dels primers i grans defensors de la Pàtria. Aquest judici —altament favorable— que li ha merescut del govern de Daniel Ortega, li pot venir de les declaracions que ha fet últimament en el curs d'una conferència de premsa tinguda a la capital de Managua. Obando ha manifestat que el boicot ordenat el maig de 1985 per l'administració Reagan "ha estat una de les causes principals de l'enfonsament econòmic del país" i que l'alçada de l'embargament nord-americà "seria un pas vers la pau".

Quina serà la política de George Bush a Nicaragua? Sigui la que sigui, com reaccionarà l'episcopat, tant nicaragüenc com nord-americà? Com que el problema és prou complicat, són imprevisibles les prediccions del seu futur.

FRANCESC GAMISSANS

VALENTINE

La pintura ideal

AMICS DE MEDJUGORJE
PÈLEGRINATGE MARIA A.
MEDJUGORJE (Iugoslàvia)
13-18 maig 1989

Informació

AMICS DE MEDJUGORJE
Tel. (93) 410 32 65

Inscripcions:

UE **ULTRAMAR EXPRESS**

Dpt. Religió
Ramblas, 109 08002 Barcelona
Tel. 301 12 12

Trobada sobre la pastoral juvenil

La secció "Joves" del Pontifici Consell per als laics envia l'any passat una enquesta sobre la pastoral dels joves a les Conferències Episcopals. L'enquesta tenia com a finalitat "conèixer millor —deia la carta de presentació— el que s'està fent en aquest sector per tal de tenir una visió de conjunt, útil a la fe, a les Esglésies particulars i a la Santa Seu". El qüestionari té tres parts: situació actual dels joves (els seus valors, necessitats, compromisos, comportament religiós, posició de cara l'Església, ideologies, adscripció a sectes, vocació); "resposta pastoral de l'Església", o sigui, com presentar Crist als joves d'avui, des de l'impacte dels moviments juvenils. Finalment, es pregunta sobre la Jornada mundial de la joventut.

Missioners d'origen filipí

Al voltant de 1.000 missioners d'origen filipí treballen en la actualitat a 75 països del món, distribuïts per Àsia, Amèrica del Sud i Europa.

Cada any surten de Filipines amb destí a països de missió entre 80 i 100 nous missioners.

Una comunitat de religioses passa a l'Església catòlica

Nou Germanes i una postulante de la comunitat luterana de "Filles de Maria" de Vadstena, al nord de Suècia, s'han convertit al catolicisme i han passat juntes a una abadia benedictina. A llarg termini la comunitat espera esdevenir priorat benedictí totalment. En el curs dels últims anys, altres tres comunitats luteranes han escollit d'integrar-se a l'Església catòlica. A Suècia el 95% pertany a l'Església luterana. Amb 118.500 membres l'Església catòlica representa una petita minoria.

Roma: El premi internacional "Pau VI" a Olivier Messiaen

ROMA.— El premi internacional "Pau VI" ha estat atorgat a l'organista i compositor francès Olivier Messiaen, de 80 anys d'edat. El cardenal Jean-Marie Lustiger li lliurà aquest premi en una cerimònia a Notre-Dame el 28 de març prop passat. Aquest premi fou instituit l'any 1984 i fou atorgat per primera vegada al teòleg suís Hans Urs von Balthasar, que havia estat promogut cardenal just abans de la seva mort el juny del 1988.

El Premi "Pau VI" és concedit pel Centre "Pau VI" de Brescia a les personalitats o institucions que s'han distingit especialment en el camp de la cultura d'inspiració religiosa.

"Declaració de Colònia": trobada entre teòlegs i bisbes

GRAZ.— El teòleg Norbert Greinacher, professor de la Facultat de teologia de la Universitat de Tubingen, i un dels signants de la Declaració de Colònia, ha anunciat a Graz (Àustria) que bisbes i teòlegs alemanys es trobaran el 30 d'abril i el 1er de maig a Wiesbaden. Monsenyor Karl Lehmann, president de la Conferència Episcopal alemanya, prendrà part en el diàleg. El professor Greinacher creu que un diàleg directe entre els signants de la "Declaració de Colònia" i Roma és improbable.

Divisió de São Paulo en quatre nous bisbats

Joan Pau II ha decidit desmembrar l'arxidiòcesi brasilera de São Paulo en quatre noves diòcesis, per així poder atendre amb més eficàcia una població que supera els catorze milions, constituint la diòcesi més gran del món.

Les nou diòcesis són: Campo Limpo (1.330.000 fidels), Osasco (1.650.000), Santo Amaro (2.000.000) y São Miguel Paulista (2.500.000) plenament autònoms de la seu de São Paulo, que atindrà 7.130.000 persones.

La sala de premsa de la Santa Seu, en fer l'anunci oficial de la creació de quatre noves diòcesis, pertanyents a la jurisdicció de la seu metropolitana de São Paulo, va emetre un comunicat per precisar les raons de l'esmentada decisió.

La posició del Vaticà és favorable a la desmembració de les macrodiòcesis en d'altres més petites, perquè això permet una millor assistència als fidels i un tracte molt més personal del bisbe amb els sacerdots.

Per la seva part, l'actual arquebisbe de São Paulo, cardenal Arns, no era partidari d'aquesta solució, donat que ja disposava de dotze bisbes auxiliars. Aquest prelat franciscà, conegut per les seves posicions avançades, amenaçat de mort per la seva valenta defensa dels pobres i guanyador del premi nacional "Justícia i Pau", suggeria en tot cas nous bisbes, però federats en una mateixa arxidiòcesi. La Santa Seu va argumentar que aquesta solució no la contempla el vigent codi de Dret Canònic.

Cardenal
Evasito Arns,
arquebisbe de
São Paulo.

El Papa solidari dels indis de Xingu de l'Amaçones

El papa Joan Pau II ha expressat la seva solidaritat amb els indis del Xingu a Amaçonia (Brasil) que es mobilitzen per mantenir els territoris sobre els quals viuen les seves tribus des de fa segles. Amb motiu de la fi d'una trobada de delegats de les diferents tribus del Xingu a Altamira, una ciutat del Nord-Brasil, Joan Pau II els ha fet saber en una carta el seu suport en el seu combat contra l'expropiació i l'expulsió. Els indis han acollit el missatge del Papa amb aplaudiments entusiastes. Una gran part de la selva verge brasilera és destinada al desboscament, la implantació d'indústries i la construcció d'embassaments hidroelèctrics.

Xina: El cardenal Sin mediador entre Roma i l'Església catòlica local

MANILA.— El cardenal Jaime Sin, arquebisbe de Manila s'ha distanciat una mica en relació a la posició oficial del Vaticà sobre la situació de l'Església catòlica xinesa, segons afirma Eclisi, el servei de premsa de l'Església del silenci.

Eclisi es referia a una carta que el prelat filipí va adreçar a Roma per aconsellar al Vaticà ser una mica més dútil en les seves relacions amb la Xina i manifestar més obertura de cara a l'Església

"oficial". En efecte, les directrius publicades pel Vaticà adreçades a les autoritats eclesiàstiques inclinades a mantenir relacions amb l'Església catòlica de Xina són inequívokes, afegeix Eclisi: els qui rebutgen l'autoritat del Papa no poden ser considerats catòlics i tots els nomenaments de bisbes no aprovats per Roma són il·legals.

El cardenal Sin ja ha visitat dues vegades Xina. Manté bones relacions amb els preveres i els bisbes de l'Església patriòtica, però també amb les Esglésies clandestines.

Roma: Gorbatxev probablement serà rebut pel Papa

ROMA.— El número u soviètic Mikhail Gorbatxev visitarà probablement el papa Joan Pau II al Vaticà durant la seva estada a Itàlia durant el proper novembre. En el curs d'una conferència de premsa a Moscou, Achille Occhetto, secretari del Partit comunista italià, ha revelat que Mikhail Gorbatxev està disposat a visitar el Papa.

La qüestió d'una eventual visita ha estat suscitada durant una entrevista de cinc hores amb el secretari del PCI el dimarts 28 de febrer a Moscou, amb el líder soviètic. Segons "L'Unità", òrgan del PCI, Achille Occhetto ha animat M. Gorbatxev a realitzar aquest pas "important". Fent notar que

per aquesta entrevista la seva mediació no és necessària, el secretari del PCI té per "probable" aquesta trobada amb el Papa, trobada que els diaris italians presenten com a segura.

Si l'Església mostra interès per aquesta trobada i el Kremlin hi està disposat, afirmà el líder del PCI. El ministre italià d'Afers estrangers, Giulio Andreotti, havia fet públic el passat gener que Mikhail Gorbatxev faria una visita oficial a Itàlia el novembre proper.

Roma: Cinc noves canonitzacions

ROMA.— La pròxima canonització de cinc beats ha estat anunciada per Joan Pau II amb motiu del consistori del dilluns 13 de març al Vaticà. Durant aquest consistori secret, Joan Pau II, com és tradicional, ha donat un avanç dels nomenaments episcopals als quals ha procedit des de l'últim consistori celebrat el 2 de maig del 1988.

Durant els últims deu mesos han estat proveïdes 184 Esglésies, o sigui 15 seus metropolitanes, 11 arquebisbats (5 seus residencials i 6 titulars), 148 bisbes (89 residencials i 59 titulars), 9 prelatures territorials i 1 abadia territorial.

Després d'una exposició del cardenal Angelo Felici, prefecte de la Congregació per a les causes dels Sants, evocà les causes dels cinc beats proposats per a la canonització, una única votació del consistori ha confirmat la seva elevació als altars: Agnès de Bohème, fundadora del monestir de Sant Francesc a Praga; Gaspare Bertoni, prevere, fundador de la Congregació de les Santes Estigmes de N.S. Jesucrist; Clelia Barbieri, verge, fundadora de les Germanes Mínimes de la Caritat de Maria Dolorosa; Albert Chmielewski, germà, fundador de les Germanes i els Germans del Tercer Orde franciscà; i Riccardo Pampuri, cirurgià, religiós de l'orde hospitalari de Sant Joan de Déu.

La primera d'aquestes canonitzacions, la de Clelia Barbieri, tindrà lloc el vinent 9 d'abril. La data de les altres canonitzacions serà fixada posteriorment.

Albània: alliberament d'un bisbe i dos sacerdots

Segons "The Sun", el periòdic

albanès del món, publicat a Boston (Estats Units), el règim albanès han alliberat un bisbe i dos preveres: Monsenyor Nicola Troshani i els preveres Simon Jubani i Mikel Koligi. Tots tres han passat més de quaranta anys a la presó i en camps de treball forçat.

De 74 anys d'edat, monsenyor Troshani, va rebre l'ordenació episcopal el març del 1959 —cal dir que mai no ha exercit el càrrec episcopal— i és administrador apostòlic ("impedit", precisa l'Anuari Pontifici) de les diòcesis de Durres i de Lezhe.

L'alliberament de monsenyor Troshani i dels dos preveres ha estat per intervenció d'una personalitat del govern de la RFA.

Cap directiu de l'IOR pertany a l'Opus Dei

Els fets explicats en reportatge sobre la presència de l'Opus Dei en les finances vaticanes, publicat en la revista "Cambio 16", són completament aliens a la realitat, segons que afirma l'oficina d'informació d'aquesta prelatura a Espanya en una informació difosa per l'Agència Europa Press.

Davant l'afirmació que "l'Opus Dei domina centenars de bisbats per tot el món", aquestes fonts precisen que a tot el món hi ha deu bisbes que són membres de la Prelatura, nou d'ells a països del Tercer Món, com consta, afegeixen les fonts, en l'Anuari Pontifici.

Per últim, en les esmentades fonts asseguraren que cap de les persones nomenades recentment per a diversos càrrecs a l'IOR és membre de l'Opus Dei.

No tots els camins van a Roma

Els pelegrinatges són moda però no tots els camins porten a Roma. La Ciutat eterna avui ha de compartir el seu èxit amb Assís, Lourdes i Santiago de Compostella. Sis milions de pelegrins van a la ciutat nadiua de Sant Francesc i cinc milions a Lourdes, cada any, i 250.000 van a Terra Santa. A l'interior d'Europa, els pelegrins abasten cada any la xifra impressionant de 30 milions de fidels. Aquestes són les dades que ha facilitat la Borsa internacional de turisme que s'ha celebrat a Milà i a la qual l'Església ha participat per segona vegada.

DIADA DEL LLIBRE 1989**AVÍS IMPORTANT**

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA i la FORMIGA D'OR amb motiu de la publicació del número 500 de CATALUNYA CRISTIANA inviten especialment tots els seus amics, subscriptors i lectors de CATALUNYA CRISTIANA, a visitar el seu stand instal·lat al número 5 de l'Avda. Portal de l'Àngel (aquest any, dissabte i diumenge).

• **UNA NOVA VISIÓ DEL MATRIMONI EN UN CAP DE SETMANA.** - Per tal d'aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a profunditzar en la relació d'esposos i en el Sagrament del Matrimoni, com també renovar, enfortir, i vivificar l'amor conjugal, l'ENCONTRE MATRIMONIAL anuncia les properes trobades dins d'aquest segon trimestre d'enguany: Abril 29-30 i 1 de maig. Maig 19-20-21. Juny 9-10-11. L'ENCONTRE comença el divendres a les 9 del vespre i acaba el diumenge a les 6 de la tarda. L'aportació econòmica és voluntària i totalment anònima. La trobada és d'orientació catòlica però està oberta a altres religions i creences sense distinció. També poden assistir-hi sacerdots, religiosos i religioses, fent en aquest cas un temari adient. Informació i inscripcions: Jaume i Enriqueta Escudero. Tel. 232 85 95.

• **Agrupació Catòlica de Graduades.** - GRUP FE i TREBALL. Trobada, divendres, dia 21 d'abril. Hora: 19'30. Celebració de l'Eucaristia. A les 20: Conferència a càrrec de Josep Gassiot i Llorens, Inspector Cap jubilat, sobre "L'Església al Marroc, Tunísia i Algèria. Lloc: ANFE, c/. Aragó, 268 (entre Rambla de Catalunya i Passeig de Gràcia).

• **Recés per a religioses.** - Diumenge, dia 23 d'abril, de les 10 del matí a les 6 de la tarda. Dirigeix el P. Joan Segarra s.j. Casa d'Exercicis de St. Ignasi, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Tel. 203 88 62. (Sarrià).

• **Centre Cristià d'Universitaris.** - CCU, c/. Villarroel, 81, tel.

323 33 68. Dia 20 d'abril, a les 8 del vespre, Conferència: "La Perestroika: orígens, situació actual i possibilitats de futur", a càrrec de Carme Claudín, coordinadora del Departament de països de l'Est, al CIDOB.

• **Unió Espiritual de Mares.** - Dimecres, dia 19 d'abril, trobada mensual. JOAN ENRIC VIVES i GEMMA PIQUÉ ens parlaran de: "COM RESPONEM A LA SOLIDARITAT?". Lloc: c/. Riera de Sant Miquel, 1, bis. A 2/4 de 5, Eucaristia. A 2/4 de 6, Conferència.

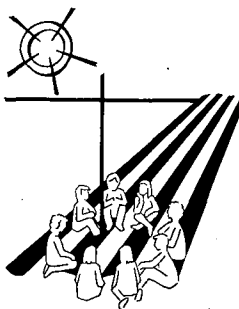
• **Fraternitats de Betània Carles de Foucauld.** - Continuant el Curs sobre veritats cristianes. Proper "Desert" (recés). Tema: "JESÚS EN EL GERMÀ". Dirigeix el P. Agustí Muñoz, salesià. Dia 23 d'abril, de les 10 del matí a les 7 de la tarda, c/. Trafalgar, 70, 1er. 1a. Tel. 302 71 77. Es prega que avisin els qui vulguin quedar-se a dinar.

• **Parròquia de Sant Pere de Riudebitlles.** - Diumenge, dia 23 d'abril. Celebració del desè aniversari de la Coral Riudebitlles. Matí, a les 12 Santa Missa amb cants a càrrec de la Coral. A la 1, Concert per l'Orquestra de Cambra AMICS dels CLÀSSICS, director: Joan Palet i Ibars. Tarda, a les 6, Concert a càrrec de la CORAL RIUDEBITLLES, director: Lluís Romaní, amb la col·laboració de l'Orquestra AMICS dels CLÀSSICS, amb obres de Janequin, J.S. Bach, Haendel, Mozart, Beethoven, Brahms i cançons populars catalanes. Tots els actes se celebraran a l'Església Parroquial.

TARRAGONA

• **Secretariat de Pastoral Sanitària.** - Amb motiu de la proximitat del "Dia del malalt", el Secretariat organitza els actes següents: Dia 20 d'abril, TAULA RODONA, aportació de vivències de M.ª Teresa Paies, Montserrat Monné, Nativitat Gràcia i del matrimoni Riera-Solé. Moderador: Josep R. Badia. - Dia 27 d'abril. Dos temes importants: "AQUELL QUE ESTIMO ESTÀ MALALT", a càrrec de P. Pere Cardona; i "LA FAMÍLIA DEL MALALT", a càrrec del Dr. Enric Solé. Lloc: Saló d'Actes PP. Caputxins, c/. Rambla Nova, 105, Tarragona. Hora: de 7 a 2/4 de 9 de la tarda. Totes les persones interessades en els temes hi són convocades i invitades.

IX ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

SECRETARIAT INTERDIOCESA DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

Dies: TORTOSA, (Seminari) del 10 (tarda) al 15 (migdia) de juliol de 1989. BARCELONA (La Salle Bonanova) del 17 (tarda) al 22 (migdia) de juliol de 1989. INSCRIPCIONS: S.I.C. (Escola d'Estiu), c/. dels Àngels, 18. 08001 Barcelona. Tel. 302 10 41.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

LA PREOCUPACIÓ PER LA QÜESTIÓ SOCIAL

«Sollicitudo rei socialis»

JORNADA D'ESTUDI sobre la Carta encíclica

dirigida per

Mn. ANTONI M. ORIOL

professor de Moral Social a la Facultat de Teologia de Catalunya i a l'Institut de Teologia de Barcelona

*

Dissabte, dia 22 d'abril de 1989

*

LLOC

Centre d'Espiritualitat Martí Codolar
c/. Torelló, 8 - 08035 Barcelona - Tel. 429 1801

COMUNICACIONS

Metro línia 5, estació Horta; línia 3, estació Montbau
Autobusos línies 19 i 45

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Secretaria de l'Institut de Teologia de Barcelona,
de dilluns a dijous, de 6 a 2/4 de 9 del vespre.
Diputació, 231 (edifici del Seminari)
Tel. 254 19 63 - 08007 Barcelona

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SOLTER desitja relacionar-se amb Sra. 40-50 anys catòlica-practicant. Fi matrimonial. Tel. (977) 23 64 61 de 9 a 10 nit.

M'OFEREIXO per tenir cura de criatures o persones grans. Matins de dilluns a divendres. Montserrat. Tel. 232 00 82.

ES NECESSITA masovers, matrimoni 40 anys aproximadament. Voltants Sant Celoni. Telefoneu al 418 09 14 de 9 a 11 i de 15 a 17 hores.

VENC àtic duplex, zona Diagonal, nou a estrenar. Màxima categoria. 4 habitacions, 2 banys marbre, cuina de luxe, 2 terrasses. Jardí-solarium. Molt de sol. Telèfons 253 31 28 i 254 32 95, millor a les hores de menjar.

MESTRA amb experiència. Títol Blanquerna. C. Socials i mestra de català, s'ofereix per a escoles. Tel. 799 23 71 de 18 a 22.

VENC matalàs d'aire. Tel. 239 23 81.

LLOGO habitació a noi o noia amb in-formes. Tel. 253 15 87.

CHICA fija para servicio doméstico y compañía de 30 a 40 años catòlica, desean dos Sras. solas recientemente jubiladas y con buen estado de salud. Trato familiar. Referencias. Tel. (93) 725 18 70.

API - PLANAS

- Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
 - Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
 - Hipoteques.
- C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

Empresa dedicada a la fabricació de neules i derivats, necessita distribuïdor amb mitjans propis de transport, per cobrir la zona del Barcelonès i Baix Llobregat, molt introduït en el sector alimentari. Interessats dirigir-se enviant àmplies referències comercials i bancàries a: Ref. n° 444 "Catalunya Cristiana". València, 244. 08007-Barcelona.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

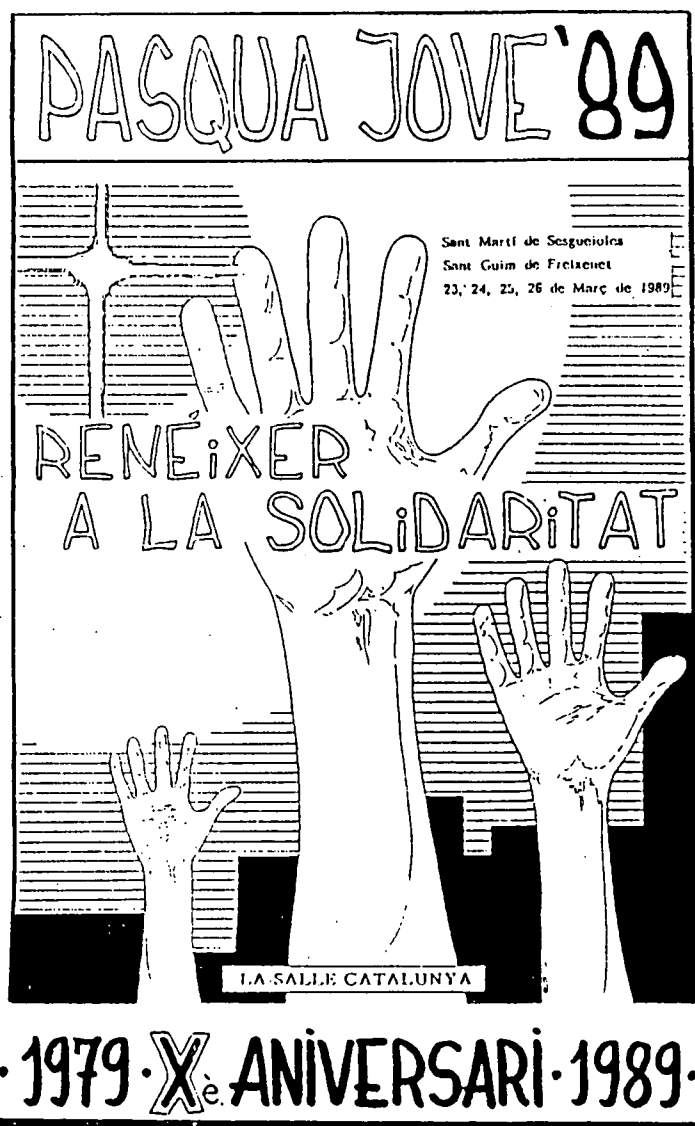
125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

Pasqua Jove 89 a Sant Martí de Sesgueioles amb la participació de prop d'un miler de persones vingudes d'arreu de Catalunya

"Renèixer a la solidaritat"

"Et demano, Senyor, que em donis forces per fer de cada dia una Pasqua i que amb el meu somriure pugui servir els altres. Que sigui un somriure com el d'un infant innocent, amable, gratuït i ple de gratitud". Així resava la pregària d'una noia que es trobava entre els 600 joves que participaven a la "Pasqua Jove 89" de Sant Martí de Sesgueioles, per desena vegada al llarg d'aquests anys.

Sota el lema "Renéixer a la solidaritat", joves vinguts de totes les comarques de Catalunya i Andorra es trobaven tres dies sencers al Casal La Salle, al Molí de la Roda i a Sant Guim de Freixenet, per pregar, compartir l'amistat i les inquietuds a la llum de l'Evangeli i celebrar la joia de la Pasqua, la joia del Senyor que passa; i aquest no és pas qualsevol, és la darrera voluntat del Senyor; Joia i Pau.

Un grup nombros d'animadors format per germans, professors i joves es reuniren el dimecres sant per ultimar els detalls de preparació que ja feia dies s'anaven concretant. El tema de l'encíclica de Joan Pau II, "Sollicitudo rei socialis" o la "Preocupació social" va ser el substrat bàsic per al treball d'aprofundiment juntament amb la litúrgia pròpia de la Setmana Santa.

El dijous arribaren de tot arreu els nois i noies carregats d'il·lusió i havent fet un treball previ de preparació en els seus grups de reflexió, pregària i compromís respectius, havent fet un procés catecumenal durant l'any. Els més joves

feien les seves activitats al Casal La Salle. Els mitjans, que eren els nois i noies de 15 a 17 anys, estaven al Molí de la Roda on s'havia instal·lat una gran carpa per poder fer totes les activitats. El grup dels grans format per 70 joves universitaris o treballadors de més de 18 anys s'allotjaren a Sant Guim de Freixenet.

La celebració del Sopar del Senyor va ser el punt culminant del dijous sant, i el Via Crucis un dels moments forts del divendres, seguit de la litúrgia del dia i perllongada amb moments de pregària i silenci respectuos recordant la mort de Jesús. Va ser una nit de desert i de dol.

La Vetlla Pasqual es va celebrar ajuntant-se tots tres grups sota la carpa del Molí en un ambient de pregària i festa corejant l'al·leluia que sortia del fons del cor després de la preparació dels dies previs. Molts educadors de les escoles La Salle de Catalunya i pares dels joves participants se sumaren a la celebració, i formaren un grup al voltant de les 900 persones.

En un dels diferents tallers d'expressió, un dels joves escrivia: "Aquest divendres sant m'he adonat com són d'importantes les coses petites de cada dia fetes amb amor, amb senzillesa, perquè la teva mort no ha estat altra cosa que un acte amb amor i per amor, oblidant molts insults, riotes..."

Un altre deia: "Es bonic sentir-se estimat per Déu. M'agrada estar amb tu. No em deixis mai perquè

t'estimo i el que em fa molt feliç és saber que Tu també m'estimes i m'estimes tal com sóc".

I vull acabar aquesta breu informació, amb les paraules d'un dels participants en aquest festa pasqual: "Senyor, Déu meu, m'agradaria en aquests moments tan intensos d'explicar-te, dir-te tant coses que no sabria per on començar. El més important és que, ara per ara, m'estàs fent sentir aquesta sensibilitat, aquesta il·lusió que sento quan vaig a servir, a ajudar aquella gent minusvàlida, retardats o de qualsevol altra mena, i que sé que em necessiten, ja que ells han arribat a formar part de mi. Fes que tota aquesta il·lusió continuï brillant tant com brilla ara, que faci aquell petó, aquell somriure a la gent que el necessita. Perquè així és com em sento FELIÇ".

L'equip de pastoral La Salle Catalunya, amb l'ajut d'un nombre considerable d'animadors, va portar a terme l'organització i animació, i un any més, el 10è, es va fer realitat la celebració de la Pasqua en un ambient de pregària i festa, tal com sap fer el nostre jovent.

JOAN LLUIS CASANOVAS

M.ª CARMEN CARREIRAS ANTIGUITATS

Afiliada al gremi
d'Antiquaris de Catalunya

COMPRO:

- MOBLES ANTICS
- CADIRATGE
- PISOS SENCERS PER HERÈNCIES O PARTICIONS
- PORCELLANES
- VENTALLS
- JOIES
- JOGUINES
- NINES DE PORCELLANA, ETC.
- ROBA BLANCA I MANTONS DE MANILA
- PINTURES I DIBUIXOS
- BIBLIOTEQUES SENCERES
- LLIBRES ANTICS
- GRAVATS
- MAPES I CARTELLS

c/. de la Palla, 5. Tel. 318 94 26 - 230 19 71. 08002 Barcelona

La Pasqua Jove de les Avellanes, una realitat eclesial

500 joves han adoptat el compromís cristià de fer opció pel Regne de Déu

BELPUIG DE LES AVELLANES.— Amb el lema "OPTEM PEL REGNE", un grup d'uns 500 joves s'han aplegat al Monestir de les Avellanes—casa noviciat dels Germans Maristes—per celebrar els misteris pasquals.

Són ja setze anys consecutius. En un ambient fet de silenci, pregària i festa, molts joves s'han apropiat al compromís cristià de fer opció pel Regne de Déu, com Maria, segons l'espiritualitat dels Germans Maristes.

Els "tallers" de reconciliació, el compartir en grups, les trobades personals amb els sacerdots i els germans, afavorien el clima de vivència i serenor que caracteritzava les celebracions litúrgiques. Celebracions viscudes sense pressa, amaraes de silenci, on cada signe té el seu lloc oportú i ple de sentit, i el temps sembla que s'atura per ajudar a viure la comunió que neix del misteri del Crist, Mort i Ressuscitat.

Allò que comença l'any 1974, dins l'esperit del Concili Vaticà II, com a oferta dels Germans Maristes i com a necessitat interna de projecció apostòlica dels novicis de les Avellanes, s'ha convertit avui en una realitat eclesial amb fort ressò a tot Catalunya.

Enguany han estat 45 els diferents grups que hi han participat. Són grups de vida cristiana, del MUEC, d'HORA 3, del moviment

escolta, de parròquies, de col·legis religiosos—5 congregacions hi participen de forma nutrida—; i altres persones que ho han fet a títol personal.

Hi havia, entre els participants adults, animadors cristians d'altres parts de l'Estat Espanyol,

de Llatinoamèrica i d'Itàlia. El Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes (Lleida) es convertí en lloc d'acollida i paràbola de solidaritat feta vida.

Des d'aquells llunyans inicis, la Pasqua d'Avellanes suscita vida i opcions cristianes pertot arreu:

- amb compromisos personals en el propi ambient;
- amb opcions desinteressades de servei i voluntariat;
- amb grups de joves que creixen junts en la fe;
- amb famílies cristianes que estan fent realitat la seva característica d'església domèstica;
- amb opcions vocacionals de servei eclesial mitjançant la consagració religiosa o el sacerdoci;
- amb petites comunitats cristianes vives que rejuveneixen, es-

timulen i animen esglésies locals.

Crist Ressuscitat és l'esperança ferma d'on brolla el compromís, senzill i creatiu, de tants i tants joves que volen estimar els homes, els més pobres i necessitats, seguint les petjades d'AQUELL que els precedeix a Galilea.

Altres vivències pasquals

Hi ha tot un grapat de realitzacions pastorals animades des de l'Institut Marista que, sense el renom de la Pasqua de les Avellanes, contribueixen igualment a conrear la fe dels adolescents i joves i a viure amb profunditat la Setmana Santa:

—LA SETMANA DE JESÚS, a Llinars del Vallès, ha aplegat 125 persones, nois de 7è i 8è

d'EGB i animadors, dels grups "Mà Oberta", per viure l'amistat i descobrir Jesús com a amic en el joc, el compartir i la pregària.

—LA TROBADA JOVE, prop de Vilanova de Sau, amb 75 nois i noies de 1er. i 2on. de BUP, dels grups "Cor Obert", on es continuen treballant els valors de la Setmana de Jesús potenciant l'aspecte de trobada personal amb un mateix.

—El C.M.S. (Centre Marista d'Escoltes) també, i com és tradició, s'ha reunit per brànques, per tal de celebrar els dies sants, amb progressió i varietat en l'estil de vivència del Misteri Pasqual. Els llops i rangers s'inicien als signes i a la pregària; pioners i rowers participen ja de forma plena en les diferents celebracions litúrgiques.

LLOPS-DAINES: 200 participants; 30 monitors. "La Carral" (Solsonès).

RANGERS-NOIES GUIES: 184 participants; 30 monitors. Queralbs (Ripollès).

PIONERS-CARAVEL·LES: 165 participants; 27 monitors. "Can Bajona" (Solsonès).

—LA PASQUA FAMILIAR, també a Llinars del Vallès. Allà més de 20 matrimonis dels col·legis maristes de Barcelona, acompanyats dels seus fills, han compartit la seva realitat de famílies cristianes que volen optar pels valors del Regne.

—LA PASQUA XIROI. Un lloc realment meravellós com és Escala Dei (Tarragona) ha permès iniciar una nova experiència pasqual. Uns 50 joves de diversos pobles de Tarragona, que ja havien participat junts en nombroses realitzacions d'estiu, s'han reunit ara per celebrar també la seva fe i viure els misteris cristians de la Pasqua.

G. FELIX RODRIGUEZ
Equip de Pastoral

ESTEVE SERRA PICOLA

RENDES

Immobilària 9% més plus-vàlua
Lletres Tresor 12% net
Pagarés Empresa 14% brut
Fons Renda 15% net
Obligacions Financer-Fiscal 18% brut
Borsa.....?

Princesa, 20 pral. 1ª. 08003 BARCELONA
Telèfon 315 11 74 FAX 310 71 13

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS.

DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya
Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc

.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa

Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta n.º se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc

.....Data

URGELL

Aviat el bisbat tindrà tres diaques permanents

Ordenació d'un diaca i dos lectors i acòlits

LA SEU D'URGELL.— Dins la concelebració de la Missa Crismal, el dilluns sant, el bisbe Joan consagrà diaca el seminarista Jaume Majoral i Martí i conferí els ministeris de lectors i acòlits a Josep Angerri i Martí i Jordi Profitós i Freixanet.

Jaume Majoral és fill de Linyola, resideix al Seminari Interdiocesà de Catalunya i estudia teologia a la Facultat de Barcelona. Hom preveu que dins un termini curt de temps sigui consagrat prevere.

Josep Angerri i Jordi Profitós, casat el primer i solter el segon, són balaguerins i amb l'ajuda del prevere Joan Ordi es preparen per ser consagrats diaques permanents possiblement aquest mateix any. Amb ells ja serien tres els diaques permanents de l'Església d'Urgell.

La Missa Crismal es distingí per l'assistència gairebé de la totalitat del Presbiteri diocesà, exactament noranta preveres, quan van renovar les seves promeses sacerdotals. Abans de la cerimònia van escoltar una conferència de Pere Tena sobre les línies de la renovació litúrgica de la missa. El sots-secretari de la Congregació per al culte Diví, recordà les directrius del Missal de Pau VI i, a partir del sentit de l'Eucaristia per a l'Església, remarcà les característiques que ha de tenir la renovació litúrgica i la participació dels fidels.

Un dinar de germanor i l'homenatge als preveres que enguany celebren el 50è i el 25è aniversari de la seva ordenació sacerdotal posà fi a la diada.

El presbiteri diocesà acomiadà mossèn Josep Reig

Setanta-set preveres —les 3/4 parts del Presbiteri diocesà—, presidits pel bisbe Joan, el 28 de març van concelebrar la litúrgia exequial a la catedral d'Urgell en sufragi de Josep Reig i fidels als quals el prevere havia servit pastoralment. La defunció tingué lloc el dia 26 de març, diada de Pasqua, precisament al moment en què els caramellaires feien la cantada davant el Sant Hospital; el prevere moria.

Josep Reig, nascut a Tuixén el 1913, va ser consagrat

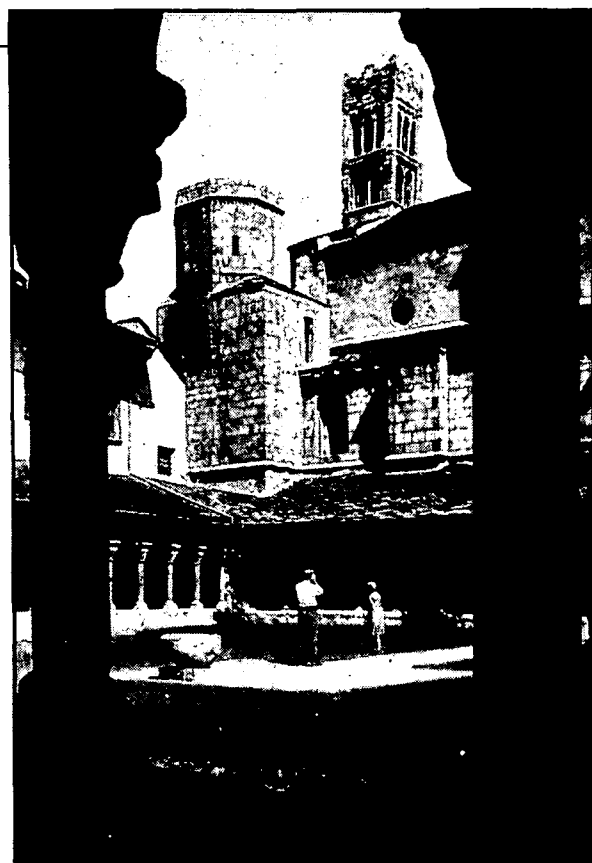
prevere el 1939 i havia exercit els ministeris següents:

Vicari de Guissona (1939), rector d'Alòs de Balaguer (1944) i de Baldomar (1946), prefecte, professor, director espiritual i rector del Seminari Diocesà (1949-74), rector d'Alàs (1955), professor de religió de l'Institut "Joan Brudieu" (1961-67), director del Butlletí Oficial del Bisbat (1969-76), rector del Pla de Sant Tirs (1972-1989), d'Adrall i Parròquia d'Ortó (1974-84), administrador del Sant Hospital (1974) i canonge penitencier de la catedral (1984).

La meitat dels 50 anys de ministeri —enguany havia de celebrar les noces d'or sacerdotals— els havia dedicat, des de diferents càrrecs, a la delicada tasca de formació dels seminaristes. A més d'una profunda espiritualitat inculcava als aspirants al sacerdoci una sòlida formació humana i teològica. "Heu de ser homes de criteri", repetia sovint als seminaristes amb paraules suaus i gest serè. Ell mateix, mitjançant el contacte personal, infonia la pau evangèlica, fruit de l'espiritualitat. La pau i la serenor que traspuava i la ponderació que tant aconsellava van fer que un bon nombre de vocacions poguessin superar la crisi que els anys 1955-60 afectà el Seminari Diocesà. Són preveres que avui amb agraïment i goig recorden l'ajuda de mossèn Josep Reig i veneren el seu record.

La multitudinària presència de feligresos, procedents de totes les parròquies que havia servit, a l'acte de l'enterrament, manifesta l'admiració que sentien pel prevere que esmerçà temps i esforç en el treball pastoral i estimà totiom.

Hi ha un fet que ha marcat seriosament la personalitat i la pastoral de mossèn Josep Reig: l'admiració que sentia pel Fejocisme i per la seva figura singular, el sacerdot Pere Tarrés. Abans del 1936 havia tingut contactes amb la Federació de Joves Cristians de Catalunya, després del 1939 sempre enyorà que el moviment eclesial no pogués trobar camins oberts i tenir continuïtat. Ni els anys havien pogut esborrar l'admiració que mossèn Reig sentia pel Dr. Tarrés, metge i sacerdot. Mantenien relació amb la Comissió Pro Beatificació del Dr. Tarrés. L'estiu del 1987 recorregué molts dels indrets del Pirineu on el Dr. Tarrés havia viscut

els mesos difícils de la Guerra Civil atenent els malalts i els ferits a les trinxeres. Fins fa poc hom podia trobar mossèn Reig assegut a la biblioteca del Bisbat i consultant antics llibres parroquials de les parròquies de l'Alt Urgell a la recerca de dades sobre els ascendents per via paterna del Dr. Tarrés. Encara el passat estiu va ser present a la pregària per les víctimes de la batalla del Valadredo i a l'homenatge que els ex-combatents i la Comissió Pro Beatificació organitzaren a la mateixa muntanya de Llavorsí en honor del metge que "atenia els ferits i els malalts com una mare". L'entusiasme pel Dr. Tarrés encoratjà mossèn Josep Reig a pujar a peu des de la creu dels caiguts fins a la mateixa collada on feia mig segle el Dr. Tarrés guaria i "ajudava a morir bé els soldats", com recordà un oficial republicà.

Amic de les coses ben fetes, mossèn Josep Reig gaudia de la música, el dia 26 de març quan el sol il·luminava el migdia pirinenc i els caramellaires amb els seus cants amorosien el dolor dels malalts del Sant Hospital, ell assolí amb plenitud la Pasqua.

ANTONI MIRABET

IMPROMPTU

Memòria de Manuel Brunet

Visitant el triangle empordanès Vilabertran, Peralada i Castelló d'Empúries, m'he complagut contemplant i admirant les pedres que, per si soles, tant diuen del passat, de la nostra història, que són una mostra de la fermesa emprenedora de la nostra gent, que són una confirmació més de les profundes arrels cristianes del nostre poble. Arrels que alguns malden per oblidar i fer oblidar.

Admirant, a la col·legiata de Vilabertran, la gran Creu processional, i a Castelló d'Empúries la catedral (catedral d'una Seu desitjada i no aconseguida), m'ha vingut a la memòria aquell gran periodista, coetani de Josep Pla i de Gaiet, als quals admirava profundament, i que havia canviat les seves nadiues boires osonenques per l'encant rauxat de la tramuntana empordanesa: en Manuel Brunet.

Recordo la visita que li vaig fer a Castelló d'Empúries. Estava desesperat perquè la censura de la postguerra civil no li deixava escriure del que volia i com volia. Per això va dedicar bona part dels esforços a la recuperació de la valuosíssima Creu de Vilabertran, que la guerra civil havia allunyat del país. A la capella on s'exposa i venera la preuada joia, una petita làpida diu senzillament: "A la memòria de Manuel Brunet".

I crec que Manuel Brunet hauria de ser més recordat, i no solament per aquest fet de Vilabertran. La seva obra periodística hauria de constar entre les millors que s'han produït en el nostre país. I amb una nota sobresortint: la seva sinceritat.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Les vocacions, avui

"La pluralitat i la contradicció dels missatges culturals i dels models de vida, que impregnen l'ambient en què viu avui la joventut, amenacen d'allunyar-la dels valors de la fe, fins i tot quan creix en famílies cristianes". Aquest advertiment tan encertat és del Papa, en el seu missatge amb motiu de la Jornada mundial de pregària per les vocacions.

No hi ha cap dubte que el consumisme constitueix la característica més notable de la manera de viure de la gent de la nostra cultura occidental. Impera aquell vell adagi renaixentista: "Qui vulgui viure feliç, que ho faci avui, perquè, del demà, no en tenim una certesa". Aquesta expressió del "demà" corresponia a la benaurança eterna. De fet, el consumisme és un aspecte concret de l'ateisme pràctic dels nostres dies. ¿Que potser serà possible que els joves d'avui arribin a comprendre la validesa dels valors evangèlics per a viure la seva vida "en plenitud"?

D'altra banda, potser tenen raó aquells qui afirmen que els que ens diem cristians anem pel món covardament; que vivim un cristianisme "descafeïnat"; que fem un Evangeli de "rebaixes" en tots els mesos de l'any. Amb tot, Jesús necessita ara mateix companys per a dur a terme la seva missió salvadora en el nostre món consumista; els necessita per a predicar la seva doctrina i per a alliberar els homes i les dones de tantes servituds i de tantes esclavatges. Dit en poques paraules: A Jesús, li calen sacerdots, religiosos, religioses i laics consagrats a ell i al servei dels altres.

Però, ¿que potser hi ha joves, avui dia, que escoltin i segueixin la veu de Jesucrist, que els diu clarament: "Vine i segueix-me"? Doncs sí que n'hi ha. Però són pocs. Es tracta de nois i noies normals, que han sentit aquella veu i s'han mostrat generosos seguint-la. Com és el cas d'una noia que es va fer religiosa, fa un parell d'anys, i confessa que la seva vocació va madurar en treballar com a catequista en un barri pobre d'una gran ciutat.

Escolli "una opció de lliurament total a Déu al servei dels més necessitats i en una plataforma d'evangelització explícita de la seva fe". Per a ella no fou cap obstacle el celibat que considerà com "una opció que estructurava tota la seva capacitat de tendresa i d'amor des d'una perspectiva més universal". Estava convençuda que la vida religiosa no la privava pas de l'amor, sinó que eixamplava "la seva capacitat d'estimar i feia que se sentís dona més profundament".

La vocació —la crida— ve de Déu. Alguns escolten i segueixen; altres refusen o fugen. Tenen por. Perquè el llenguatge de l'Evangeli és tan diferent de les maneres de pensar de la gent del món i hi és fins i tot tan contrari! Són pocs els qui creuen que la vida consagrada sigui avui una manera concreta i vàlida de servir el Regne de Déu i els pobres. Una manera que comporta oferir-se a Déu en les arrels més profundes del ser humà: la seva capacitat d'estimar, la seva voluntat de disposar d'un mateix, amb plena llibertat, sense traves ni limitacions.

Però aquesta ofrena no equival a una alienació o a un empobriment o pèrdua d'aquella perfecció que és pròpia de tota persona humana. "Els sants triomfaran" —escriu Tatiana Goricheva— perquè són fecunds; en el seu amor són inesgotables com el sol". Són fecunds, perquè gaudeixen de llibertat: són lliures de mites, de prejudicis, de pors de conceptes falsos. Sobretot són lliures per a transformar el món amb la seva entrega i el seu amor, per mitjà de l'Esperit Sant.

¿Per què acabo d'aplicar a les persones consagrades a Déu unes paraules dites dels sants? No faig més que fer-me ressò d'aquelles que l'any 1973 digué Pau VI a una família religiosa: "Heu de ser sants". En efecte, la vocació a la vida consagrada és, primer de tot, una vocació a la santedat, a la unió íntima amb Crist. Precisament en això rau la idea fonamental de la vida religiosa.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

GIRONA

Segons les normes emanades dels responsables tècnics de
l'Administració diocesana

Caldrà una memòria prèvia per fer obres als immobles eclesiàstics

GIRONA.— L'arquitecte tècnic de l'Administració Diocesana, Joan M. Palahí, ha publicat unes normes en el Butlletí de l'Església de Girona sobre la gestió i tramitació dels pressupostos dels immobles que pertanyen al Bisbat. Concretament es demana que els industrials que vulguin fer-se càrrec d'obres a realitzar en aquests immobles hauran de presentar una breu memòria descriptiva que pot anar acompanyada d'un croquis acotat.

A més el pressupost es redactarà ordenat en capítols entre els quals hi haurà els següents: enderroc i moviments de terres, fonaments, estructures, cobertes, façanes i parets divisòries, aïllaments, paviments, fusteria, manyeria, instal·lacions de fontaneria i calefacció, etc. Dins de cada capítol es descriuran totes i cadascuna de les partides que l'integren, especificant tipus i qualitat dels materials, així com les mides i els preus unitaris i totals.

També caldrà especificar al final del pressupost el preu total de l'obra que serà la suma de tots els capítols, així com els recàrrecs en

concepte de benefici industrial, despeses generals, llicències, equips provisionals d'obra, etc. No es farà costar l'IVA en les obres d'edificis exempts com són les esglésies, cases parroquials o locals de catequesi.

Per últim, les normes preveuen en la tramesa als responsables dels immobles d'un petit exemple de pressupost les mesures i preus del qual no tenen la pretensió de ser reals i no aplicables a cap obra concreta a realitzar.

Ha mort mossèn Jaume Font, rector de Verges

Víctima d'una malaltia irreversible ha mort a la clínica universitària de Pamplona on havia estat traslladat el rector de Verges, mossèn Jaume Font i Espigolé a l'edat de seixanta anys. Havia nascut al poble empordanès de Vilamari i havia ingressat al seminari de Girona als onze anys, i fou ordenat sacerdot als 24.

Després va ser nomenat vicari de Sant Pere de Figueres, de Torroella de Montgrí, regent de Batet i encarregat de Rocabrúna, eco-

nom de Vilanna, Vilarroja i finalment rector de Verges. A més d'aquesta parròquia tenia encomanades les de Canet de Verges i Ultramar.

Durant la seva estada a la parròquia de Vilarroja, formada per famílies immigrades, va desenvolupar una gran tasca social acompanyant a casa seva els més necessitats i marginats. A Verges va promoure la reconstrucció de l'església romànica de Sant Pere de la Vall que es trobava en molt mal estat, amb la col·laboració del jovent del poble i aconseguí tornar-hi a celebrar l'aplec anual.

Mossèn Jaume Font era un sacerdot molt estimat per la seva gran bondat, cosa que es va fer palesa el dia del seu enterrament al qual assistiren centenars de persones de totes les parròquies on havia estat. Presidí l'ofici funeral el bisbe de Girona, monsenyor Camprodon, que va llegir una carta personal d'acomiadament que li havia escrit el finat poc abans de morir i que estava amarada d'afecte pel prelat i pels sacerdots diocesans i d'esperança en la vida futura.

M. CABALLÉ

FETS I CRITERIS

Jornada mundial per les vocacions

El quart diumenge de Pasqua, enguany, el dia 16 d'abril, se celebra la jornada mundial de les vocacions amb un fort sentit de pregària conforme al manament del Senyor: "Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors" (Mt 9,38).

Es un diumenge dedicat a totes les vocacions al servei del Regne, vocacions de persones consagrades al sacerdoci, a la vida religiosa, a la vida apostòlica i a les missions. La forta disminució de les vocacions de vida consagrada al servei de l'Evangeli és el fet més preocupant que amb més o menys intensitat afecta la vida eclesial de la majoria de països.

La crida d'aquest diumenge és una crida de tipus espiritual. Ens sentim com "empobrits" espiritualment per la manca de treballadors que es dediquin per tota la vida al servei de l'Evangeli. Falten persones que siguin testimonis vivents de pregària i de dedicació plena per fer possible "que les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir" (Jo 10, 10).

Per voluntat del Déu Pare i del mateix Jesucrist l'obra de la salvació es realitza per mitjà de la col·laboració de persones que, cridades, enviades i entregades al servei del Regne, imiten el Bon Pastor.

El missatge del Papa assenyala per aquest any la importància de l'escola cristiana en la promoció de les vocacions. Hi ha una coherència interna entre la formació integral dels alumnes i promoure els germens de vocació que l'Esperit Sant posa en el cor de molts nois i de moltes noies.

L'escola cristiana no es limita a donar una formació purament doctrinal sinó que ha de crear un ambient educatiu on sigui possible viure una experiència de fe, de pregària i de servei i aquest és, per dir-ho així, el servei específic que l'escola cristiana ofereix a la formació integral de la joventut.

Aquesta formació cristiana no pot eludir l'opció vocacional. Precisament perquè aquesta educació ha de preparar per a la vida ha d'ajudar a prendre consciència de la importància especial del projecte que Déu té per a cada persona.

Una escola que sigui autènticament educativa, en el sentit humà i cristià, ha de parlar de la vocació no sols d'una manera genèrica sinó que ha d'explicar les diferents modalitats en els quals es concreta aquesta crida fonamental de la pròpia entrega, inclosa també la dedicació al servei del Regne de Déu.

L'escola cristiana, amb tot el respecte a la lliure elecció dels joves i mantenir l'autonomia de les matèries escolars, ha de tenir sempre present les necessitats de la Comunitat eclesial i no hi ha dubte que en el moment actual les vocacions religioses i sacerdotals ocupen un lloc prioritari.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Gran col·laboració en la campanya d'ajuda a Guinea-Conakry endegada per la parròquia de Roses

La campanya que encara no fa un mes va endegar la parròquia de Roses i que tenia per objecte la recollida de diferent material i aliments per ajudar la nació africana de Guinea-Conakry, ha tingut tan gran col·laboració que ha fet que en poc temps s'hagi clos la recollida de material, per haver-se complert sobradament els objectius que en principi s'havien establert.

Efectivament, quan es va encetar aquesta campanya, tenia com a objectiu la recollida de material, roba, estris i atuells i que viures enllaunats com per emplenar un contenidor que una vegada ple seria enviat a l'ex-colònia francesa. Aquest objectiu s'ha vist àmpliament superat ja que s'ha recollit material no solament per emplenar un contenidor sinó per empenar-ne dos de roba, estris i atuells i en més poca quantitat la part alimentària. Així mateix en aquestes tres setmanes, es porten recol·lectades unes 600.000 ptes que serviran per cobrir les despeses de tramesa dels dos contenidors al seu destí de Guinea-Conakry. Si bé de moment no es recollirà més material, sí que es continuarà amb la col·lecta, ja que les despeses que en principi es pensava per un contenidor, s'han vist duplicades en enviar-se'n dos.

El material recollit es troba ja completament classificat i etiquetat amb el seu lloc de destí, i aquesta passada setmana han estat carregats i transportats a Barcelona, des d'on seran embarcats cap a Guinea-Conakry. La parròquia de Roses està molt agraïda i satisfeta per la gran col·laboració que ha rebut en tots els sentits en aquesta campanya.

E. BADOSA

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes 64 3er 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

VIC

Monistrol de Calders recorda el Dr. Pere Tarrés amb un monòlit

MONISTROL DE CALDERS.— Era el Nadal de 1927, quan el Dr. Tarrés suplia el metge del poble de Monistrol de Calders, en els últims mesos de la seva carrera universitària. Aquí es sentí cridat a fer, en aquella santa nit, el vot de castedat perpetu. Fou el gest de generositat del jove metge, assessorat pel P. Joaquim Serra de l'Oratori de Sant Felip Neri, el seu director espiritual, pel qual es lliurava totalment a Déu.

L'any 1976, per acord de l'Ajuntament es volgué fer commemoració d'aquest fet dedicant-li i erigint-li un monòlit al començament del carrer que portaria el seu nom. El dia 1 d'agost d'aquell any, el rector, mossèn Antoni M. Bausili, beneïa l'esmentat monòlit, obra dels Srs. Jornet.

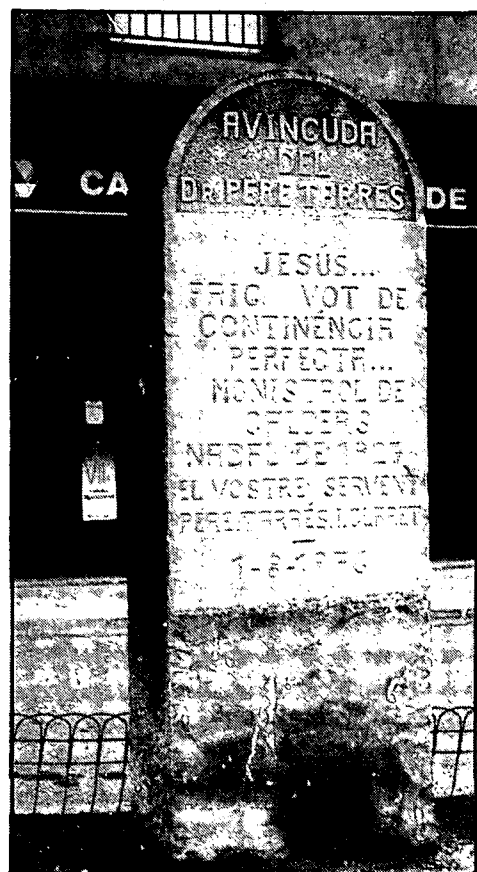
Fa pocs mesos que novament l'Ajuntament ha ofert un homenatge al jove metge, millorant el recinte on està emplaçat el monument, fent-hi una plaça, una bonica font i voltant-ho d'un jardinet. Tot obra de l'arquitecte municipal, Sr. Manuel Ribera.

Ho donem a conèixer per manifestar la nostra felicitació als organitzadors. És un nou homenatge al gran metge i sacerdot. Des de la font que té dedicada a Núria, prop de l'ermita de Sant Gil, i que fou inaugurada l'any 1951, a tants altres com es poden veure a Manresa, Sant Esteve Sesrovires, Sarrià, l'Ametlla del Valles...

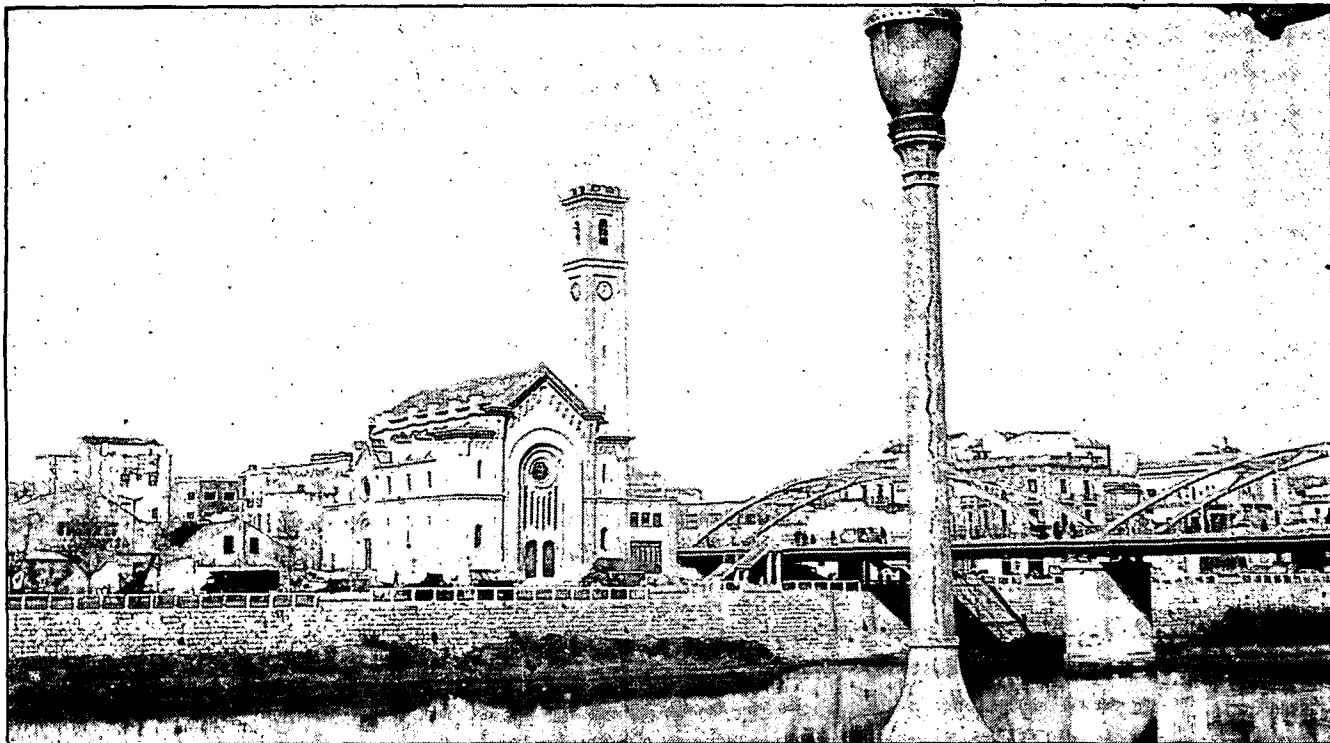
Amb anheli i confiança s'espera el dia de la seva beatificació. Aquell dia ens reunirem tots, de tants punts de la nostra terra, per recordar les petjades del gran apòstol, metge i sacerdot, que seguint el seu anheli i neguit apostòlic va escampar arreu la Bona Nova del Crist.

Monistrol de Calders recorda doncs les petjades del Dr. Tarrés en el seu camí per la nostra terra.

RAMON FONTSECA

TORTOSA

Una bona resposta qualitativa i quantitativa

278 catequistes pregunten... i esperen temps millors

TORTOSA.— Segons la programació de la Vicaria de Pastoral, el Secretariat diocesà de catequesi ha d'organitzar cada curs durant la Quaresma unes trobades de recés per a catequistes. El calendari que s'ofereix —prèvia consulta als representants de les comarques— fou aquest. Anotem també d'entrada més dades:

Zona Centre.- Amposta —45 catequistes—. Dia: 19 febrer.
Zona Nord.- Móra d'Ebre —67 catequistes—. Dia: 26 febrer.
Zona Ports.- Morella —25 catequistes—. Dia: 4 març.
Zona Sud.- Remei d'Alcanar —101 catequistes—. Dia: 5 març.

La temàtica —desenvolupada en un guió— marc preparat pel Secretariat la canta ja aquest títol: "Emaús: Cleofàs i jo, l'altre catequizat."

El missatge era clar: la resposta que pretenem fer ressonar, els catequistes, en el cor del grup, és un procés de maduració justament ofert en la vida i des de la vida... i amb aquesta originalitat: la companyia de Jesús ressuscitat. El tercer i misteriós Via-

nant, l'Home Nou que es revela en els signes sacramentals i especialment des de la plataforma de l'Eucaristia ens catapultava a la comunitat.

La catequesi del camí d'Emaús és un model de suprema qualitat: ens converteix d'isolats en comunitaris, de porucs en valents, de tancats en oberts al missatge i missatge.

Val a dir que la convocatòria aconseguí una bona resposta quantitativa i qualitativa. Vet ací els trets, a més a més dels esmentats continguts, que explicaren els mossens dels secretariats: Blanc, Tomàs i Vilanova. Són aquests:

1er.- Foren trobades ben preparades pels responsables de les comarques: convocatòries nominals, caliu de pregària prèvia, detalls d'organització de temps i llocs...

2on.- Excel·lent acolliment per part de cada parròquia anfitriona. Religioses i laics més responsables tingueren bona cura des de la benvinguda fins a l'acomiadament.

3er.- Treball de grups seriosa-

ment desenvolupat segons l'esquema i el diàleg que contrasta parers diferents.

4rt.- Havent dinat i compartit postres, cafè i alegria de cants i acudits es posà en comú la problemàtica del col·lectiu de catequistes.

Ara sí que hem d'explicar la segona part del títol: "...esperen temps millors".

Certament que posaren en comú tot el que de positiu hi ha en les catequesis parroquials... però els catequistes més conscients i crítics comproven que la perseverança és molt minsa després de rebre el Sagrament i que les famílies ens demanen una "festa"... mentre nosaltres els oferim una fe i un compromís evangèlic. Emissor i receptor no sintonitzen.

Ajudar els catequistes a lluitar contra corrent i donar catequesi en temps d'increença fou la missió dels tres responsables animadors del recés.

Va quedar clar que la problemàtica no és intracatequètica. Tots intuïm que és pastoral, és ambiental: la pròpia d'un am-

bient secularitzat i en plena crisi de canvi de cultures.

Si l'esperit de les noves normes sinodals que tots reberen fa créixer les ales de l'esperança i ens esperona a la fidelitat i creativitat... ja ens donaríem per ben pagats en sentir tantes lamentacions.

J. BLANC

T.R.

VALÈNCIA

Modest Moreno donà un concert de música religiosa a València

VALÈNCIA.— L'organista ripollès Modest Moreno i Morera, va donar un recital d'orgue a l'Església de la Companyia de la ciutat de València, el dissabte 11 de març a les 18 h.

El concert formava part del cicle "MÚSICA RELIGIOSA", que organitza la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, i l'Institut Valencià de les Arts Escèniques, Cinematografia i Música (IVAECM) Àrea de Música. L'actuació de l'organista ripollès va constar d'un concert i d'un conjunt d'interpretacions durant una celebració eucarística (Introït, Interleccions, Ofertori, Consagració, Comunió i al final de la Missa). Interpretà obres de Bruna, Couperin, Bach, Muffat, Brahms i dels catalans Gabriel Menalt i Odiló M. Planàs.

L'orgue de la Companyia és un instrument en fase de construcció a cura del mestre-orguener català Gabriel Blancafort. Aquest orgue, un cop finalitzat, constarà de quatre teclats i pedal, amb uns setanta jocs, i amb dues cadiretes. De moment únicament sona la cadireta corresponent al primer teclat, el quart teclat i tres jocs del pedal, dos dels quals ubicats ja a la segona cadireta, car aquesta serà de pedal.

Modest Moreno i Morera, alternava l'activitat concertística amb la litúrgia cultural a la parròquia de Santa Maria del Monestir de Ripoll.

CANÇONER I CASSETTE

Cançons per als diumenges de Quaresma, Setmana Santa, diumenges de Pasqua, Ascensió i Pentecosta (Confirmació).

Com més les escolteu o cantareu més us agradaran. Portada: "Pas del Mar Roig".

HO PODEU ADQUIRIR A LES LLIBRERIES RELIGIOSES

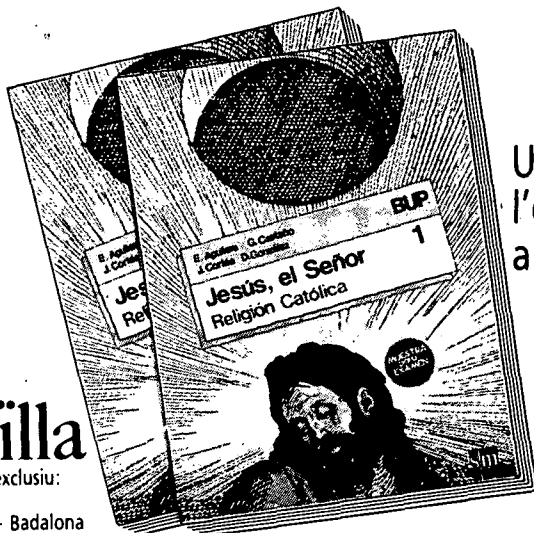
JESÚS, EL SENYOR

NOVETAT 1989

editorial cruïlla

AL SERVEI DE L'EDUCACIÓ

Distribuidor exclusiu:
CESMA, S.A.
T. 383 10 11 - Badalona

Un nou mètode per a l'ensenyament de la religió a 1er de B.U.P.

català
castellà

llibre de l'alumne
llibre del professor

Taizé ha enviat un milió de Nous Testaments a l'URSS

PARÍS.— En el transcurs de les dues setmanes precedents, la comunitat de Taizé ha enviat a Rússia un milió d'exemplars del Nou Testament en llengua russa. Impresos a França en edició de butxaca i transportats per nou camions, aquests Nous Testaments han estat repartits entre les ciutats de Moscou, Kiev, Minsk i Leningrad. Han estat tramesos a l'Església ortodoxa per a ser distribuïts gratuïtament entre els cristians russos. L'últim camió arribà al seu destí el 21 de març. Es tracta d'una iniciativa del fundador de Taizé, el germà Roger, el qual el passat juny fou invitat per l'Església ortodoxa a participar en els actes commemoratius del mil·lenari del baptisme de Rússia. Per celebrar l'arribada d'aquests Nous Testaments a Rússia el germà Roger respondrà a una nova invitació del patriarca ortodox visitant Moscou el proper mes de maig.

(Cada Nou Testament ha costat 2,50 FF, 50 ptes. aproximadament. Aquell que ho desitgi pot sostenir aquesta iniciativa de Taizé enviant la seva ajuda a "l'Operació Esperança", Banc de Sabadell 0081-0138 CC 10114-07 o bé mitjançant xecs a 71250 TAIZÉ-Communauté).

"Aquesta segona evangelització ha de ser autènticament llatinoamericana"

Els Dominics contraris als objectius del cinquè centenari de l'evangelització

LIMA.— "Nosaltres no podem caure en la temptació de participar sense esperit crític en les celebracions oficials. Pensem que aquesta segona evangelització ha de ser autènticament llatinoamericana, començant per dedicar una major atenció a l'opció preferencial pels pobres". Amb aquestes paraules, recollides d'un document redactat en la 2ª Conferència Teològica a Lima, els religiosos Dominics han expressat la seva disconformitat amb els objectius que s'han proposat per a la celebració, l'any 1992, del cinquè Centenari de l'Evangelització. Els teòlegs dominics reafirmen la seva opció preferencial pels pobres i refusen enèrgicament el "sistema de mort" que suposen el mecanisme d'endeutament dels països llatinoamericans i les "condicions de devolució del deute, segons els plans d'ajustament estructural". En el document es critica el fet que l'Església dediqui més atenció a l'assistència espiritual i a la impartició dels sacraments que a la seva tasca profètica al servei de la unitat del poble de Déu.

Espectacular creixement de les sectes a llatinoamèrica

Un 15 per cent dels 360 milions de catòlics de llatinoamèrica han abandonat l'Església per integrar-se en alguna de les sectes evangèliques fonamentalistes de procedència i finançament, en general d'Estats Units. L'any 1976, Llatinoamèrica comptava només amb 4 milions d'adeptes a les sectes evangèliques. Actualment, hi pertanyen uns 30 milions de llatinoamericans. El reclutament de les sectes es realitza, per regla general en els medis més pobres i sobretot, menys cultes de la població llatinoamericana. Importants institucions industrials i culturals dels Estats Units financen l'expansió de les sectes per tal d'oposar-se a l'impuls liberacionista de l'Església Catòlica expressat per la "teologia de l'alliberament".

Denuncien el genocidi dels indis iuqui de Bolívia

L'Església Catòlica, juntament amb la Universitat René Moreno i nombroses institucions culturals, professionals i civils de Santa Cruz de la Sierra, han exigit que es respectin els drets dels indis "iuqui", amenaçats d'extermi per l'actuació de "Noves Tribus", organització nord-americana que pressiona sobre el Govern de Bolívia perquè declari el territori de Chimoré "reserva nacional". L'organització "Noves Tribus" és una secta fonamentalista dels Estats Units que utilitza mètodes de força per recluir els natius en determinades àrees per tal de forçar la seva conversió i fer de tota la zona un camp d'experimentació antropològica i zoològica. Diverses empreses del ram de la fusta són darrera d'aquesta iniciativa. Ja l'any 1983, l'organització "Survival International", amb seu a Londres, va denunciar les activitats de "Noves Tribus".

**"Els Seminaristes de Missions també
són Seminaristes nostres"**

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Sant Rector d'Ars" al Burundi, "Crist Rei" al Pakistan, "Sant Lluís Gonzaga" del Perú i "Esperit Sant" a Port Moresby (Papua. Nova Guinea).

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Major, 16

25002 Lleida
Plça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

Setmana de Teologia del CEU

Entre la por i l'esperança

MADRID.— S'ha celebrat fa poc a Madrid una Setmana teològica, organitzada per l'Escola de Teologia de la Fundació Universitària San Pablo CEU. En les seves intervencions, els diferents ponents analitzaren les temences i les esperances "davant l'última dècada del segle XX".

La primera dissertació va anar a càrrec d'Alejandro Muñoz Alonso, periodista i catedràtic de Sociologia de la Complutense de Madrid, el qual va analitzar en la seva conferència les temences i les esperances en la política internacional.

Va començar assenyalant el ponent que "la por i l'esperança són dos components inseparables de la vida humana", de tal manera que podria fer-se una lectura de la història en clau de temences i esperances de la humanitat.

A judici de Muñoz Alonso, la política ha fluctuat des de sempre entre aquests dos pols: la política de la por i la política de la salvació. La influència de l'element religiós en la política ha estat una constant durant la història, segons el columnista madrileny, fins i tot en l'època de la secularització, "en la qual el sagrat no desapareix, sinó que irradia i penetra els diversos àmbits de la cultura, de tal manera que cada vegada és més patent la rel religiosa secularitzada de molts grups polítics".

Una altra de les tesis que han arribat fins als nostres dies, a judici de Muñoz Alonso, és la de la política com a instrument per a la felicitat que ha d'aconseguir-se des del poder polític i l'Estat benefactor en una economia de l'abundància. Aquesta concepció fa fallida en el maig francès, i a partir de llavors, la història de la humanitat, tant en Orient com en Occident, és la història frustrada de la salvació per la política.

"En l'actualitat, afegeix Muñoz Alonso, s'ha produït un definitiu adéu a la idea d'aconseguir un paradís a la terra. Ni el capitalisme ni el comunisme ho aconseguiran. Avui sabem que la salvació per la política no és possible i s'ha esgotat a l'Est i a l'Oest. Els polítics saben que tenir el poder no és salvar-ho tot i arreglar-ho tot".

La segona ponència va anar a càrrec de l'historiador Xavier Tusell, que va començar qualificant

la societat espanyola de submergida, apàtica i escleròtica. "Avui estem en una època d'apatia i esclerosi, que afecta el cos polític, però que té les seves arrels en una societat submergida com la nostra i que té una actitud agredolça davant les institucions polítiques".

Xavier Tusell creu que hi ha motius de sobres per a la satisfacció i la maduresa democràtica assolida pel poble espanyol, sense per això arribar a una il·lusió entusiàstica, ja que "l'Espanya submergida no ha assolit encara protagonisme político-social". Amb les dades de les enquestes a la mà, el famós historiador va qualificar la societat espanyola actual d'apàtica, anòmica, cínica i hipòcrita. "Cal, va dir, nacionalitzar i lubricar la vida política amb el suport de la societat. Si aquesta està submergida és perquè, almenys parcialment, el pes de l'Estat l'oprimeix i també per culpa de les seves pròpies debilitats".

També va assenyalar el ponent la manca de valors que sofreix la nostra societat, "ja que a Espanya hi ha molt poc respecte a molt poques coses, perquè els valors tradicionals no s'han substituït per uns altres, i aquesta manca de valors ens fa elevar allò marginal a categoria de regla". Tusell afegeix que aquesta manca de valors s'ha introjectat en la vida política "que s'ha convertit en el regne del pragmatisme galopant, del diner i en l'art de la hipocresia". D'aquí que a Espanya es doni per suposat que "un home públic és un habitual perpetrador de mentides".

A judici de Xavier Tusell, la nostra societat està perdent espontaneïtat, i malgrat els canvis polítics, no hem canviat socialment ni culturalment. "La missió de l'estat s'ha convertit en la pell de la societat. La democràcia no consisteix a votar, sinó a viure democràticament. La tragèdia de l'espanyol en democràcia es desitja ser manat i romandre en una actitud mendicant davant l'Estat i el Govern".

Segons Tusell, davant aquesta situació de desmoralització nacional, fomentada i multiplicada per l'hegemonia del PSOE, hi ha "el pronunciament: la venjança encoberta de l'home del carrer davant el sistema polític en forma de jus-

ticia impulsiva (ja em sentiran!)".

Per acabar, Xavier Tusell va concloure afirmant que "és la societat espanyola la que ha d'emergir, ja que la política només serà responsable davant una societat que exigeix responsabilitats".

Església i drets de l'home

La tercera ponència de la setmana de Teologia dels propagandistes fou llegida pel catedràtic d'història de l'Església de la Pontificia de Comillas, Juan María Laboa i versà sobre "l'Església i declaració dels drets de l'home".

El pare Laboa va començar assenyalant que "la conciliació de la religió amb la defensa dels drets humans fou el problema més important del segle XIX i XX. A principis semblaven atemptar contra l'Església; semblava que la societat ja no necessitava Déu i el reclusa en les consciències, d'aquí el lent reconeixement dels esmentats drets per part de l'Església". En aquest sentit, el catedràtic de Comillas va apostar per un model d'Església que dialogui amb el món des de la seva pròpia identitat i "que es converteixi en promotora i defensora de tots els drets humans".

Juan María Laboa va afirmar que actualment el cristianisme espanyol s'ha desvertebrat. "Anem per lliure i acceptem el que ens donen i mai no protestem. Tot ens resulta indiferent. Per això no reaccionem contra l'atac al fet religiós que es produeix en aquest país des de fa diversos anys i que no té comparació a Europa". Laboa sosté que aquests atacs utilitzen com a plataforma els mitjans de comunicació, sobretot el diari "El País" i la televisió.

Davant aquest estat de coses, Juan María Laboa manté que el catolicisme espanyol està afectat d'un complex massiu. "Davant tot el que sigui modernitat, el cristianisme està acomplexat. Se'n ha dit tantes vegades que el progrés està renyit amb la religió que hem acabat per creure'ns-ho".

La conseqüència és òbvia: l'Església es troba, a judici de l'historiador basc, sota mínims. "Si cotitzés en borsa, l'Església estaria sota mínims, i no solament des de fora, sinó també entre els

mateixos creients. La majoria de cristians no se senten identificats amb l'Església i la jutgen des de fora. En cert sentit, l'Església és un tigre de paper: el seu pes específic és més petit que la seva força real".

Laboa va acabar la intervenció fent una crida a la vertebració dels catòlics. "Es hora de reaccionar, ja que tenim una tasca apassionant: presentar un producte que valgui la pena i que s'aculli amb respecte i amb fe en un món plural com el nostre".

Esperança, una passió alegre

Va tancar el cicle de conferències el professor d'Escatologia de la universitat de Comillas, Andrés Tornos, amb una fecunda dissertació sobre l'esperança cristiana.

El jesuïta madrileny va començar analitzant les quatre dificultats principals que l'actual situació planteja, al seu judici, a l'esperança cristiana: la involució eclesial, el sectarisme, la privatització de l'esperança i la dificultat per creure en "les grans històries". Va insistir molt en les dues últimes dificultats, afirmant que la privatització de l'esperança és "el gran mal que afligeix el cristianisme i una manera molt subtil de corrompre'l".

També va assenyalar que "avui és molt difícil per a la gent creure en les grans històries". La gent, va afegir, no creu en el projecte socialista ni en el comunista, simplement preocupada per resoldre els seus problemes. I l'esperança cristiana també es, una gran història".

Buscant les arrels de l'esperança cristiana, el sacerdot va fer un recorregut pel Nou Testament. "En el qual, l'esperança no és un manament, és un succés; no és un valor al qual s'aspira, sinó una experiència per la qual es dona gràcies i en la qual s'està amb una passió alegre".

El professor de Comillas va acabar preguntant-se com podríem arribar els creients a aquesta experiència. "Sentint-se atrapat per Jesús i llegint el món des de la confiança de Jesús, encara podríem tenir una passió alegre per al futur, malgrat els desastres actuals. L'esperança cristiana, és doncs, una passió alegre a la qual no s'arriba a força de punys.

JOSE MANUEL VIDAL

Revolucions

El 14 de juliol de 1789, la presa de La Bastille, a París, acte culminant de la Revolució francesa, inaugurava la fase triomfal i la consolidació del gran canvi polític d'aquell país.

Després vindrien els nous tombants de 1792, de Napoleó, etc., amb més canvis, rectificacions, milloraments i empitjoraments, però el gran canvi ja era definitiu i la seva influència s'ha sentit en pràcticament tots els països. La Revolució francesa ha estat, en bona part, una revolució mundial. Ara que, ben aviat, se'n compliran els dos-cents anys, crec que tothom que apreciï el predomini dels principis democràtics sobre l'anterior règim; de classes, castes, escandalosos privilegis per a la gent de "sang blava", i gana i misèria per al poble, ho ha de celebrar joiosament.

Sí, crec que, honradament, hem de celebrar que els principis democràtics s'hagin imposat, que tothom sigui igual davant la llei, que hi hagi llibertat d'acció i de pensament per a tots els ciutadans, i sense privilegis de classe.

Dels tres grans principis d'aquella revolució: Llibertat, Igualtat i Fraternitat, sembla que tothom se'n fa partidari entusiasta, gairebé apassionat. Però només ho sembla. És pura teoria. Només cal mirar al nostre voltant, llegir els diaris, escoltar la ràdio i esgarifrar-se cada dia per la cruel evidència del llibertinatge imperant pertot arreu, del predomini de les noves classes sorgides d'acord amb els nous sistemes polítics implantats a cada país que continuen imposant la llei del més fort al pobre treballador que sempre porta les de perdre. I quant a la fraternitat... ningú no se'n recorda, d'això! Sembla que el programa polític dels principals líders 'revolucionaris' d'avui sigui el següent: "Els tres principis bàsics de la meua revolució són dos: llibertat, llibertat i llibertat... només per a mi".

Hem de ser pessimistes, doncs? Crec que no, però, sincerament, tampoc no podem ser gaire optimistes, oi?

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

Unió Comarcal del Barcelonès

Diumenge, dia 16 d'abril de 1989,

a dos quarts de deu del matí:

En l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, carrer del Sol 8, Barcelona

REVISIÓ DE VIDA INDIVIDUAL I COMUNITÀRIA

sota el mot d'ordre:

FEM DE LA FAMÍLIA LA LLAR FORJADORA DE LES FUTURES GENERACIONS DE CATALANS I CRISTIANS

Horari:

A 2 4 de 10 matí	Celebració eucarística
A 2 4 de 11 matí	Reflexió sobre l'espiritualitat de Pere Tarrés, pel Rd. Francesc Raventós
A les 12 migdia	Tema: campanya de protecció a la família pel senyor Eduard Cardona,
A la 1 tarda	Revisió vida dels Grups

CATALUNYA 100 ANYS

PELEGRINATGE A ROMA

NOTA-AVÍS ALS PELEGRINS A ROMA AMB MOTIU DEL MIL·LENARI

Les fotografies que comanàreu en el seu dia de les exposicions que s'han efectuat en aquests darrers mesos, encara no han arribat de Roma. Tan bon punt les tinguem, us ho anunciarem per mitjà de "Catalunya Cristiana", per tant no cal que de moment us dirigiu al telèfon de què disposeu, per demanar-ne informació.

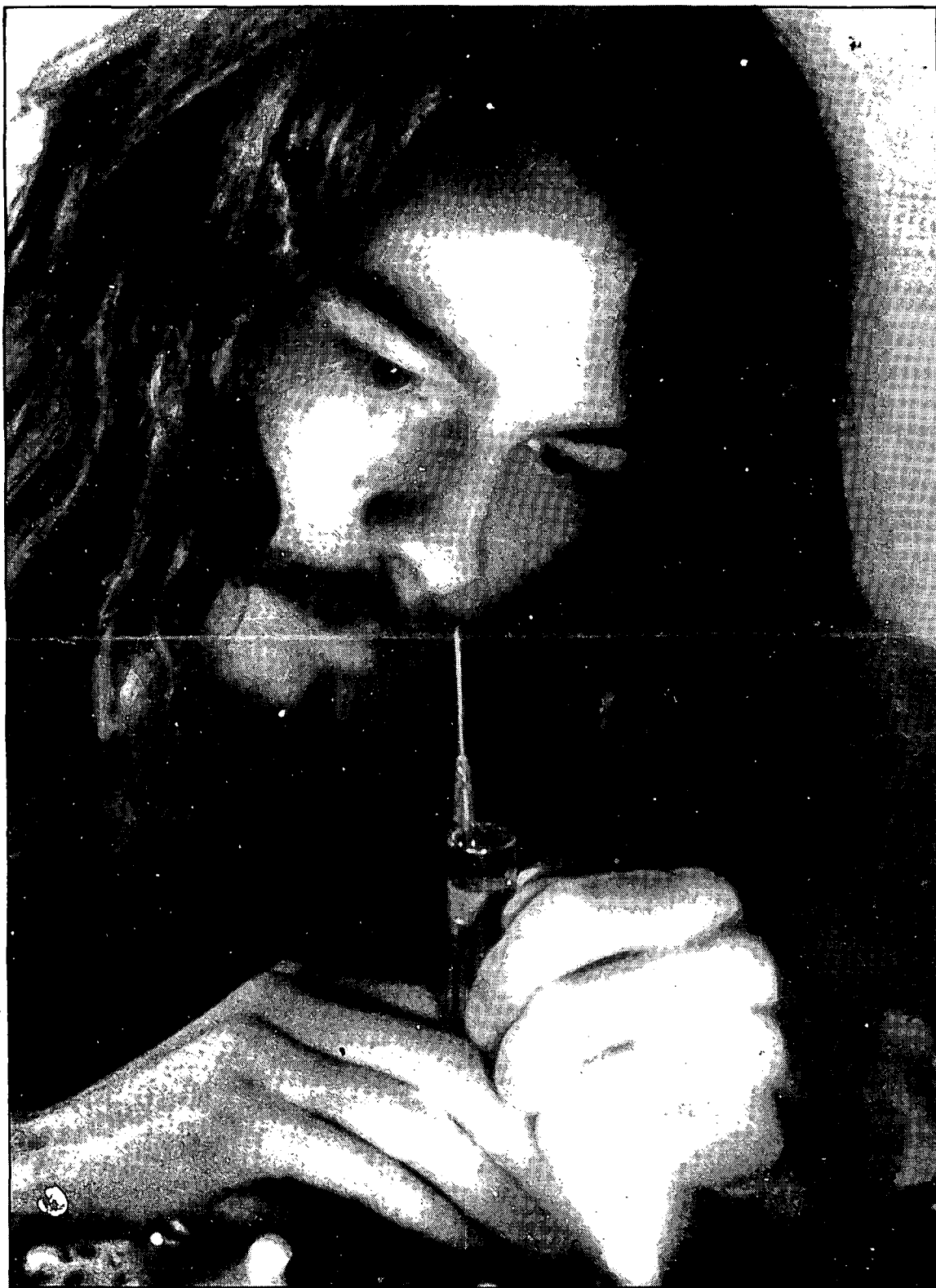
El vídeo es lliurarà conjuntament amb les fotos.

Diversos objectes que han creat els toxicòmans

La droga és un pe-
xucla cada cop més
truir tant físicamen-
ment. L'infern comen-
fugir de la realitat,
noves o per divertir-s
les conseqüències. "C
cessites cada vegada
ets un addicte. Ho ve
pots. Sol no te'n pots
ex-toxicòman—.

El Centre d'acti-
rat" és un servei de
d'Atenció Integral a
dència) que aplicu
DROSS (Drogues-S
l'Ajuntament de Bar
"Montserrat" està e
per la parròquia Ver
del Guinardó i rep s
verses institucions,
voluntaris, majorità
barri.

La droga porta a la destrucció

El Centre "Mon- a superar la

L'Antonieta Clotet i Abat, dona molt activa i enèrgica, és la responsable del Centre, i parla de la tasca de rehabilitació que es porta a terme per ajudar els toxicòmans a deixar la droga.

—Per què es va posar en marxa aquest centre d'activitats al Guinardó?

—Bé, aquest és un barri de classe mitja, però envoltat de barris de característiques més marginals. A més es considerava important que hi haguessin més centres del CAID a Barcelona. Aleshores es va tirar endavant la iniciativa amb professionals i voluntaris i ens vam instal·lar en aquests locals cedits per la parròquia Verge de Montserrat.

—En què consisteix la vostra tasca?

—Buf! —exclama rient— hi ha tanta feina... Mira que si començo no acabo... Veuràs, aquest Centre és un recurs urbà. Aquí s'acullen toxicòmans d'edats compreses entre els 16 i els 35 anys i que estiguin en tractament en alguns dels CAID. Venen per ocupar el temps i aconseguir la retenció i l'abstinència. Passen uns 3 o 4 mesos i si recauen han d'anar a la granja. Tota persona per entrar aquí, ha d'entrevistar-se amb el responsable del Centre. En el curs de l'entrevista se li explica la normativa i dinàmi-

ca de funcionament. I ha de venir enviat per un dels terapeutes del CAID.

—Quin paper juga el voluntariat?

—El voluntariat és fonamental... —s'atura i reflexiona—. Intenta transmetre la il·lusió necessària per portar a terme la recuperació del toxicòman. I, sobretot, valorant-lo i valorant la seva feina. Perquè el voluntariat (segons una definició més o menys ideal) és aquell que, a més de comptar amb els seus propis interessos i deures professionals, dedica part del seu temps a favor dels altres en un projecte que no s'esgota en la intervenció mateixa, sinó que tendeix a eradicar les causes de la marginació.

—Però el voluntariat ha de tenir alguna formació específica?

—Per descomptat, rep cursos de drogodependència organitzats per a ell i es recicla cada 3 o 4 mesos. Es fan reunions setmanals i mensuals en què es revisa la planificació. Tanmateix, s'ha de saber que un voluntari no fa la feina d'un terapeuta.

—Quants voluntaris treballen en el Centre?

—Uns 30 a la setmana, i en aquests tres anys de funcionament n'hi han passat 72.

Alguns dels voluntaris del Centre "Montserrat" par-

ou sense fons que
i acaba per des-
nt com psíquica-
ença perquè es vol
per provar coses
e, sense pensar en
T'adones que ne-
a dosis més altes,
ls deixar, però no
s sortir" —diu un

vitats "Montser-
ls CAID (Centres
a la Drogodepen-
en el programa
erveis Socials) de
celona. El Centre
n els locals cedits
ge de Montserrat
ubvencions de di-
a més de l'ajut de
riament d'aquest

Alguns dels joves del Centre. L'Antonieta és la segona a la dreta

És al barri del Guinardó de Barcelona

"Montserrat" ajuda els toxicòmans dependència de la droga

len de les seves vivències i
motivacions: La Victòria,
que ja té els fills prou grans,
explica: "Vaig començar fa 5
anys el treball amb toxicò-
mans, immediatament des-
prés de la mort del meu marit.
Sentia inquietuds d'ajudar i
m'uneix l'amistat amb l'Anto-
nieta". —En preguntar-li per
què li ha servit, diu: "M'ha
ajudat a viure la vida sota un
altre prisma, els problemes
es relativitzen..."

La Roser, una altra de les
voluntàries, fa 2 anys que és
al Centre per mediació d'una
cosina. Mare de família diu
que "em sento realitzada, faig
una cosa positiva. Els dro-
gaaddictes són uns malaurats,
l'ambient influeix molt. Des-
de dins no els veus tan delin-
qüents, els que ho són, i aques-
ta tasca m'ajuda a valorar més
els meus fills".

—Antònia, quants toxi-
còmans han passat pel Cen-
tre?

—Mira, l'any passat foren
162 persones, i van quedar-s'hi
un 80%: 76 van ser donats d'al-
ta; 29 van abandonar; no va-
n haver-hi cap expulsió —no
som partidaris de les expul-
sions— i 31 van canviar de
programa.

—Amb quins problemes
us trobeu?

—Entre els toxicòmans hi
ha problemes quan es veuen

sotmesos a influències negati-
ves, de fora del Centre... i tam-
bé els problemes que crea l'in-
tent de deixar la droga, amb
les seves crisis...

—Tens bons records?

—Molts! —exclama— ca-
da dia ens trobem amb mo-
ments bons. Però, sobretot,
quan veus que se'n surten. No
solament que deixen la droga,
sinó que interiorment fan un
canvi de valors. Apuntem a
aquest objectiu. Si deixar la
droga no suposa ser una perso-
na que es doni als altres, no
hem guanyat res!

—¿Tanmateix, sempre hi
ha problemes?

—Sí, quan deixen el tracta-
ment, quan moren de sobredo-
si o quan descobreixen que ten-
nen la SIDA... hi ha molts ma-
lalts de SIDA.

—Quines activitats es real-
litzen aquí?

—Mira —i ensenya un
esquema— les activitats són
intel·lectuals, manuals i físi-
ques. Es fa massatge japonès,
gimnàstica, temàtica, grups
terapèutics, costura, matemà-
tiques, ioga, marqueteria, re-
flexologia, pintura-mirall i di-
nàmica crítica. En els debats
que es realitzen, un dels que
integren el Centre prepara un
tema i elabora unes preguntes
al respecte. Aquestes pregun-
tes són contestades per tot el
grup. Després, en diàleg obert,

es discuteixen les diverses opi-
nions. Amb aquest sistema s'a-
consegueix la participació ac-
tiva de tot el grup, que es des-
envolupa la capacitat d'escoltar,
de comprendre i el llen-
guatge, i que s'acostin a la
realitat social i s'interessin per
nous temes que no estigui rela-
cionats amb el seu "món".

—Aquest Centre és de
primera fase: què es fa en
la segona?

—Es realitzen diversos tal-
lers, precisament ara fem una
exposició dels treballs realit-
zats, i amb la venda dels tapis-
sos, els quadres, etc, s'intenta
l'autofinançament. De vega-
des l'INEM subvenciona al-
gun curset.

Els locals del Centre han
estat cedits per la parròquia
Verge de Montserrat per un
període de tres anys. La par-
ròquia ha realitzat un gran
servei, però el lloc no resulta
adequat del tot: és una sala
rectangular amb tres taules
llargues algunes cadires i
dues màquines de cosir. Hi
ha quatre quartets d'annex
amb el sostre de color gris.
Les parets són de color cre-
ma i hi ha una pissarra.
L'entrada es veu endreçada i
a mà dreta hi ha una taula
amb telèfon i la seva cadira
corresponent que fa de des-
patx de l'Antònia.

Fins que no trobin un al-

tre local poden quedar-s'hi.
A més, aquest local s'utilitza
també per la catequesi i al-
tres activitats de la parrò-
quia, que també té cedides
altres plantes a un Esplai, a
un Agrupament Escolta, i al
Centre de la Dona. El Centre
"Montserrat" treballa de
dia, perquè a les tardes les
saletes estan ocupades per la
catequesi. Amb un altre lo-
cal hi hauria la possibilitat
que el Centre estigui obert
tot el dia.

—Ara parlem de tu. Com
és que vas interessar-te pel
camp de la toxicomania?

—Bé, jo soc ATS i fa 8 anys
que em dedico a aquesta tasca.
M'he reciclat en molts aspec-
tes, he aprofundit en psicolo-
gia i altres matèries. I és que ho
vaig veure tan clar que havia
de treballar en aquest camp,
tan clar... que encara hi conti-
nuo i cada cop amb més en-
tusiasme.

—Ets creient?

—Sí, i cada dia dono grà-
cies a Déu perquè em dona for-
ça i il·lusió. Treballar amb to-
xicòmans és dur, és la gratuï-
tat per la gratuïtat, avui vénen
i demà potser no tornin... però
és apassionant! Mira, l'Enric,
el meu ajudant, és un ex-to-
xicòman...

L'Enric havia estat en
tractament, se'n va sortir i
ara és assistent social i fa dos

anys que treballa pel progra-
ma DROSS en aquest Cen-
tre. "Vaig estudiar perquè vo-
lia fer pels altres el que havien
fet per a mi. El meu paper aquí
és coordinar i dinamitzar les
diverses activitats, donar sup-
port al responsable, etc. Penso
que el fet de ser ex-toxicòman
pot ser una referència impor-
tant." Preguntat per les cau-
ses de la drogaaddició, res-
pon: "Aquest és un problema
multifactorial d'imaduresa,
ambient difícil i una oferta
molt forta".

—Què et va fer decidir de
deixar la droga?

—T'adones que et conver-
teixes en no res i, per contra, la
dependència és absoluta. L'a-
jut dels familiars no és sufí-
cient i sortir-se'n sol és impos-
sible. Necessites l'ajut de pro-
fessionals. Els meus pares van
reaccionar molt bé, en contra
del que pensava. Però necessi-
tava assessorament.

—Continues amb els amics
d'abans?

—Veuràs —explica amb
determinació— em vaig co-
mençar a drogar als 20 anys,
ara en tinc 32. En aquell temps
m'envoltava de gent que es
drogava. I era lògic. Buscava
persones que fessin el mateix
que jo. Un cop ho vaig deixar,
havia de recomençar i refer la
meua vida. Això costa molt,
perquè tots els hàbits han de
ser diferents.

En Josep Lluís, 26 anys,
des de mitjans de desembre
que està al Centre, confessa
que va arribar a "un camí
sense sortida, i aleshores vaig
prendre la decisió de curar-me.
Però vaig fer tractaments d'am-
bulatori, només amb pastilles,
i res..." En canvi, des que és
aquí, "molt bé, ja he aconseguit
l'abstinència i canvien
tant les coses per dins! Com a
companys hi ha de tot," —i
acaba amb un tímid somriu-
re— "ara puc refer la meua
vida".

NÚRIA ORIOL PALAREA

CALENDARI

Diumenge, 16 d'abril. IV de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor. Sant Toribi, bisbe; santes Engràcia màrtir i M. Bernadeta Soubirous, verge.
El sol surt a les 5,10 i es pon a les 18,32 —Hora solar.
Fira a Caseres i les Borges Blanques.
Dilluns, 17 d'abril. Sants Anicet, Pau i Isidor. Beates Kateri Tekakwitha i Marianna de Jesús.
Dimarts, 18 d'abril. Sant Eleuteri, bisbe màrtir; sant Prefecte, prevere màrtir i santa Antia, màrtir.
Festa major a Sarrià de Dalt.
Dimecres, 19 d'abril. Sant Lleó IX, papa; Sants Expedit, Vicenç i Sòcrates, màrtirs.
Dijous, 20 d'abril. Sants Sulpici i Servilià, màrtirs i santa Agnès de Monte Pulciano, dominica.
Divendres, 21 d'abril. Sants Anselm de Canterbury, bisbe doctor i Sant Silvi, màrtir.
Dissabte, 22 d'abril. Sants Caius i Soter, papes màrtirs; sants Leonides, màrtir i Apol·les.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

16 d'abril. Diumenge IV de Pasqua. Lectures: Primera Fets 13,14,43-52, S 99, segona Ap 7,9,14b-17, tercera Jo 10,27-30.
17 d'abril. Dilluns de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera Fets 11,1-18, S 41, segona Jo 10,1-10.
18 d'abril. Dimarts de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera Fets 11,19-26, S 86, segona Jo 10,22-30.
19 d'abril. Dimecres de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera Fets 12,24-13,5a, S 66, segona Jo 12,44-50.
20 d'abril. Dijous de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera Fets 13,13-25, S 88, segona Jo 13,16-20.
21 d'abril. Divendres de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,26-33, S 2, segona Jo 14,1-6.
22 d'abril. Dissabte. Sant Jordi, màrtir. Lectures: Primera Ap 12,10-12a, S 33, segona 1Jo 5,1-5, tercera Jo 15,1-8. (Fets 13,44-52, S 97, Jo 14,7-14).

Litúrgia de les Hores
Setmana IV

Diumenge, 16. Propi del temps Pasqual.
Dilluns, 17. De fèria.
Dimarts, 18. De fèria.
Dimecres, 19. De fèria.
Dijous, 20. De fèria.
Divendres, 21. De fèria. I Vespres de demà.
Dissabte, 22. A Catalunya. Sant Jordi, màrtir. Solemnitat.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

El malalt que dorm

El malalt que dorm presenta en el rostre un matis d'innocència resignada, com si l'ànima es fes visible ni que la vida d'ell sigui dolor, angouxa. El sofrent que després de despietats dolors aconseguix agafar el son, reposa. Qui entra a l'habitació mira delicadament de no despertar-lo. El malalt que dorm ens convida a desxifrar l'enigma del dolor. Quan dormis, el teu son serà dolç, diu el Llibre dels proverbis. L'ingressat en una sala d'hospital i que de nit no pot dormir, sospira: Per què, Senyor, em feu la nit tan llarga, tan llarga?

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estant

HOMES I INSTITUCIONS

Mossèn Josep Soler és l'autor de la lletra i la música

"Una veu exultant, 2.b"

Fa poc temps que aquí mateix presentàvem el primer llibre de "Una veu exultant", corresponent al cercle litúrgic 1.b., música i lletra de mossèn Josep Soler. En feiem un elogi i no repetirem ara els motius que ens mogueren a creure molt reeixida aquesta col·lecció de cançons populars al servei de la litúrgia que iniciava el seu autor.

En el segon volum que ara presentem s'adverteix que correspon, del diumenge i de Quaresma al diumenge de Pentecosta, tot i que els cants també poden ser útils en altres ocasions.

Avui hi ha, certament, una proliferació de melodies religioses populars al servei de la litúrgia; existeixen ja "cançons" parroquials que presenten les més aptes i puntuals, i no sembla pas que hi hagi voluntat de renovar-les gaire sovint.

Amb tot, potser caldria que els tècnics i experimentats en aquest afer, fessin una nova selecció acurada que fos admesa a nivell de tot el país català. S'han fet alguns intents, però ara caldria que fossin més definitius, més coordinats i amb una preferència de selecció vers la creació autòctona. És probable que si s'aproves un "cantoral popular" per tot Catalunya —recull o antologia del nostre millor— no hi mancària alguna composició de mossèn Josep Soler.

Ens plau transcriure l'opinió del gran compositor, concertista i musicòleg, pare Jaume-Manuel Mola. Això diu aquest especialista: "Mossèn Josep Soler em mereix una estima especial. El vaig conèixer quan era molt jove i començava

a editar col·leccions de cants populars per a infants, per a les festes de Nadal, d'excursió, etc. Durant molts anys ha arranjat i editat bellament cançons de la nostra terra. No és estrany que ara compoigui amb fina inspiració cançons litúrgiques per als centres de culte. I ho fa bé: bona estructura, melodia fàcil i assequible pels monitors i pels fidels. A més, tant el monitor com el grup coral que ho interpreta en les cassettes corresponents, són un model d'interpretació joiosa i compenetrada. Per ai-

xò vaig creure que tenia el deure d'ajudar-lo i donar a les seves cançons el suport adient de l'orgue. Estic content d'haver col·laborat amb mossèn Soler en les dues primeres cassettes de la seva col·lecció "Una veu exultant".

Una vegada més "Catalunya Cristiana" felicita mossèn Josep Soler per la tasca artística i apostòlica, desitjant la difusió que es mereixen les seves cançons.

FRANCESC GAMISSANS

2.b

ADULTS EN LA FE

Fe i dubtes

JOAN GUITERAS I VILANOVA

La fe provada és una realitat. Hi ha persones que, d'una manera especial, senten el fibló de la prova i pateixen de debò. Amb tot, la crisi actual pot ser un ajut per fer brollar una fe més clarivident i més purificada. Heus aquí una afirmació que la pastoral **Creure en temps de descreença** va desgranant.

La reflexió incidirà en els dubtes. Per això mateix el títol del present article. Els dubtes han de ser vistos com a prova i com a trampolí per millorar la qualitat de la fe, és a dir com a purificació.

Què s'ha de fer en el dubte

Els bisbes autors del document que anem desgranant recorden com molts dubtes actuals són, sovint, dubtes de sempre. Això no els lleva importància. Si que ajuda a situar-los. Fixem-nos-hi: **l'home recolza en Déu com en el seu fonament i tota cosa que fonamenta és fosca**. El misteri últim del món i de la vida se'n escapa. La raó entén que no pot entendre.

Conviden a tenir clar que la vàlua de la fe està estretament unida a la veracitat de la relació personal amb Déu. I que, com és obvi, per a viure-la no cal haver resolt tots els interrogants. Perquè també la vivència els anirà donant resposta. Penso que aquesta afirmació és important. Tot creient no necessàriament és capaç de donar una mena de reflexió o formulació íntegra de tota la seva fe. Cal remarcar que, a la inversa, no podria ser capaç de formular i no posseir la fe. Ja es veu, doncs, com aquí hi ha una cer-

ta discontinuïtat que allunya d'una pretesa saviesa com a garantia plena. A més, que determinats dubtes tampoc la raó no assoleix d'aclarir-los.

Voler creure i ajudar a creure

Ja en una altra ocasió, una vegada que preparava una conversa pels pares de l'escola, m'impressionà moltíssim l'afirmació del nostre document: **"voler creure" és ja una manera humil, però autèntica, de creure**. I que l'honest és la recerca del rostre de Déu. S'ha de buscar i pregar, segons allò de l'evangelí de Marc: —"Senyor, crec; però, ajudeu la meua fe".

El fet que ningú no es tret de la fe si ell mateix no vol, hauria de ser important en certs moments de dubte. Hi ha persones que ho vénen a dir; —"No sé si crec". Molt sovint el diàleg mostra que hi ha allí veritable fe. La sensació de dificultat i la mateixa foscor de la fe no poden ofegar la sensibilitat. En lloc de fer abandonar, han d'obrir a trucar i a cercar. La fe succeeix en el nostre medi fosc. És que ara no és visió. El dia que ho sigui, quan arribem davant Déu, la fe deixarà la seva existència. I amb ella moriran els dubtes. Llavors tot serà clar. És allò de la Fran-

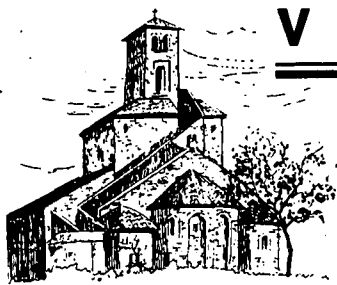
cesca, de vuitanta-cinc anys, en els moments immediats a la mort: —"Ara sabré coses que mai no he pogut saber". I ho deia amb goig.

Els bisbes, en aquest punt llancen una pregunta important i seriosa: el factor positiu de la crisi. Ha de ser la reacció lògica i tremendament oberta al repte dels nostres dies. Aquí els autors de la pastoral mostren com cadascuna de les instàncies desafiadores, diguem-ho així, tenen elements susceptibles d'enriquir la fe.

En efecte, el desenvolupament científic fa veure amb més claredat que la salvació no es troba en el mateix pla de la tècnica ni de les necessitats que soluciona. L'agnosticisme mostra com Déu és incompreensible, fins al punt que no es deixa atrapar per la nostra raó; no podem disposar d'ell al nostre albir, sinó obrir-nos al seu misteri, adorar-lo, acollir-lo. L'ateisme modern, que vol defensar l'home, ens fa adonar que el vertader Déu està sempre amb l'home i contra el mal. Les altres religions ens poden fer adonar dels valors que té la nostra i que pòtser, de vegades, hem oblidat.

L'arribada a aquesta fe lúcida, crítica i purificada, consideren els bisbes bascos, és possible quan està acompanyada d'una formació cristiana sòlida i d'un diàleg honest amb la cultura moderna. I agraïen als teòlegs, als educadors de la fe, als catequistes i professors de religió el que fan en aquest aspecte.

Demanen finalment a tots la profundització del contingut autèntic de la fe en comunió amb l'Església i sense girar l'esquena a l'home d'avui. Cal, diuen, una nova síntesi de la fe per als nostres dies.

"ARA ENS DIRIGIM ALS QUI NO SÓN JUEUS"

En aquest cicle C del leccionari — cicle de Lluc, deixeble de Pau — es fa una atenció especial a la segona part dels Fets: la figura de l'apòstol dels no-jueus, Pau. La narració que es llegeix avui és precisament la que inclou la decisió dels missioners Pau i Bernabé de passar d'una sinagoga que refusa d'escoltar la Paraula de Déu a la predicació per als qui no són jueus, i que es mostren particularment receptius. L'universalisme de la predicació de l'Evangeli té aquí un moment significatiu.

Lectura dels Fets del Apòstols (13:14,43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'asseguren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant, que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: "Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la Paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: «The fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra»".

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la Paraula de Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

"SOM EL SEU POBLE I EL RAMAT QUE ELL PASTURA"

Aquest salm invitori i de lloança és una perfecta continuació de l'última frase de la lectura anterior. Aquells "convertits de nou, plens d'alegria i de l'Esperit Sant" (1.ª lectura), són com nosaltres el poble de Déu, el ramat del bon pastor, l'aclamem arreu de la terra, donen culte al Senyor amb crits d'alegria... Quan sant pau definia el seu apostolat el presentava precisament com un acte sacerdotal en el qual oferia a Déu els pobles que obeeien a la fe, com un sacrifici agradable, per l'Esperit Sant (vegeu romans 15,16).

Salm 99:2,3,5 (R.: 3c)

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

R.: Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor!
Perdurà eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. R.

"I el següen"

Una vegada a l'any, a les vigílies del dijous sant o el mateix dijous, el Bisbe, amb els preveres, els diaques, i els fidels, celebra solemnement la Missa crismal. S'anomena així perquè en ella es fa la consagració del Crisma i dels altres Sants Olis — dels malalts i dels catecúmens—. Es una d'aquelles celebracions que, quan s'hi participa, hom s'adona de la seva densitat espiritual i eclesial. Com diu el Concili, és un d'aquells caos en els quals hom pot "veure" millor la naturalesa de l'Església.

•Veure l'Església, veure el ministeri

No és pas que la missa crismal sigui molt diversa de les altres, excepte la consagració dels Sants Olis. El que succeeix és que hom hi troba tots els elements posats en relleu.

En primer lloc, hi ha el Bisbe, que presideix com a sacerdot principal, amb els altres Bisbes presents. El Bisbe és el Cap visible de cada Església particular. Com deia sant Ignasi d'Antioquia, "allí on es fa present el Bisbe, allí s'aplega la comunitat, així com on hi ha Jesucrist, allí es congrega l'Església catòlica". Amb ell, i juntament amb ell, el presbiteri, i els diaques. Els preveres són els que fan present el ministeri de Crist i del Bisbe en cada lloc de la diòcesi. Els diaques són els qui els ajuden en aquest tasca, com ajuden el Bisbe en la seva.

Els moments més significatius de tota la celebració són potser la consagració i la comunió.

En el silenci de la Catedral, una sola veu es deixa sentir clarament en veu alta: la del Bisbe. Com un suau acompanyament de fons, en una veu baixa, tots els sacerdots presents diuen amb el Bisbe les mateixes paraules. ¿Paraules de qui? No pas pròpies del bisbe ni dels preveres, sinó les paraules de Crist al Sopar. Tots queden unificats i manifesten la seva unitat sacerdotal, perquè tots han rebut de Crist igualment l'encàrrec de "fer això en memòria seva", i han estat configurats, amb el do de l'Esperit, per representar-lo a Ell, el Senyor, en l'Església.

Pel ministeri del Bisbe i dels preveres, el Crist dó-

na a la seva Església allò que l'Església rep per a la seva vida. El màxim és l'Eucaristia.

Un cop l'Església reunida ha rebut l'Eucaristia, tots, Bisbes, preveres, diaques i tota l'assemblea, proclama el memorial del Senyor i ofereix al Pare allò que ha rebut, en acció de gràcies.

• La comunió i el seguiment

El moment de la comunió és l'altre moment intens i significatiu. Tothom rep l'Eucaristia igualment, encara que els ministres sagrats són els qui la distribueixen als fidels. Com diu la litúrgia oriental, veiem com "els sants reben les coses santes". I també, veiem com els fidels s'acosten a rebre el pa de vida.

Certament, no veiem pas la santedat de cadascun dels cristians. Ningú no sap quin és el grau de santedat dels presents. ¿Ho és més el Bisbe que qualsevol dels fidels presents, o viceversa? Això ho sap Déu, i n'hi ha prou. Ningú no pensarà mai que es puguin —o calgui— repartir "termòmetres de santedat" a l'entrada o a la sortida de la Catedral!

El que sí veiem, després, en la vida quotidiana, maneres de viure que són més o menys coherents amb el que hem fet en la celebració. Veiem persones que viuen en comunió amb l'Evangeli, i en definitiva amb Jesucrist, d'una manera més intensa i més explícita que d'altres. El seguiment de Jesucrist es fa visible d'aquesta manera. Però, en qualsevol cas, el punt de partida d'aquest seguiment, i de la santedat que està en la relació profunda entre Déu i l'home, és el do de Déu. Per cadascú de nosaltres, això és la realitat més decisiva de la vida cristiana, allí on es juga la nostra resposta personal al que és la voluntat de Déu sobre la nostra existència.

Encara això és el que veiem en cada celebració eucarística: hi ha diversos ministeris, no tots fan les mateixes coses, però dues coses són fonamentals per participar plenament: que el sacerdot actuï en nom de Crist "consagrat" l'Eucaristia, i que ens acostem a rebre-la amb l'esperit obert a la comunió i al seguiment.

"L'ANYELL SERÀ EL SEU PASTOR, I ELS MENARÀ VORA LES FONTS DE L'AIGUA DE LA VIDA"

Aquest fragment de la Revelació està escollit en estreta relació amb el tema major d'aquest diumenge: el bon pastor. La imatge és magnífica: el pastor és l'Anyell, i el ramat són tots els pobles (vegeu la 1.ª lectura i el salm). Així queda ben subratllat el caràcter pasqual d'aquesta imatge del pastor. En efecte: Jesús és el gran pastor de les ovelles perquè ha donat per elles la seva vida, com un anyell sense tara.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi (7:9,14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: "Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brota l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls".

"JO DONO LA VIDA ETERNA A LES MEVES OVELLES"

L'autopresentació de Jesús com a pastor és la característica d'aquest diumenge quart de Pasqua, en tots els cicles. La imatge del pastor és una imatge de Déu, pastor del poble. L'Antic Testament es complau en aquesta imatge, evocant els orígens nòmades d'Israel, i els grans conductors del poble, tots ells pastors: Abraham, Moisès, David... Però Jesús no sols condueix el ramat, sinó que li dona vida eterna. El nomadisme del poble cristià només acaba més enllà del temps present.

Evangeli segons sant Joan (10:27-30)

En aquell temps, digué Jesús: "Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u".

Entronització de Jesús

Veig obert el cel, i el Fill de l'home ferm a la dreta de Déu (Fets 7:56). Diumenge setè de Pasqua, entre l'Ascensió del Senyor i Pentecosta. L'Església celebra i proclama la seva fe pasqual: **Jesús se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare; i tornarà a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi.** És la fe d'Esteve, que en la primera lectura l'hem sentit com en donava testimoni davant del tribunal que el sentenciava a mort. És la fe dels Apòstols, de qui Esteve era deixeble, i que també segellaren amb la seva mort. És la fe dels nostres avantpassats, la fe de l'Església. La nostra fe cristiana i catòlica. Per això nosaltres, avui, com el màrtir Esteve, en la celebració de l'eucaristia també **contemplem el Fill de l'home ferm a la dreta de Déu**, i proclamem: **El Senyor és rei** (v. 1a). En la llengua original del salm, el qui és rei és Jahveh. En la versió grega dels setanta, Jahveh és traduït per "o Kyrios": el Senyor. En el nostre salm responsorial, el Senyor és Jesús, mort i ressuscitat. És Jesucrist, doncs, qui és aclamat avui per la comunitat eucarística com a rei de l'univers. El nostre salm responsorial ens mena a fer una lectura cristiana de l'antic text del salmista. I encara cal tenir present que aquesta lectura cristiana del salm és feta en l'ambient de la celebració de la Pasqua, **el dia en què ha obrat el Senyor** (Salm 117:24). Es tracta, doncs, de proclamar la fe de l'Església en el context celebratiu de la festa de les festes, que porta la joia a tot el món. **El Senyor és rei; la terra ho celebra, se n'alegren totes les illes** (v. 1). La comunitat eucarística reproduceix i viu en la fe i l'esperança la litúrgia celestial que ens descriu el capítol 5 de l'Apocalipsi. És la litúrgia de l'entronització victoriosa de l'Anyell-lleó que ha triomfat. La litúrgia de la joia: el dol queda enrera, pertany al món

Himne a Crist, Rei de l'univers

(Salm 96 -H. 97-: 1 i 2b. 6 i 7 c. 9 R.: 1a i 9a)*

antic (cf. vv. 5-6). L'Anyell rep l'homenatge dels àngels i de totes les criatures del món (vv. 12-14). El que és realitat plena en l'"ara" de Déu, és viscut en els signes sacramentals en el "temps" de l'Església. Per això, si som conseqüents amb la fe que professem, cadascun dels qui celebrem la missa dominical —i sempre que celebrem l'eucaristia— hauríem de poder fer l'experiència d'Esteve. A través dels signes i a la llum de la fe, **veiem obert el cel, i el Fill de l'home ferm a la dreta de Déu.**

Els fonaments del tron

Assegut al tron de Déu, Jesús ressuscitat, fonamenta el seu regnat sobre la justícia i la raó, tal com proclama el salm responsorial: **Justícia i raó sostenen el seu tron** (v. 2b). Com en la teofania de Jahveh al Sinai, Jesús ha manifestat tota la força de la seva salvació envoltat de la fosca nuvolada de la seva passió i de la seva mort (Cf. v. 2a). La foscor i les nuvolades que el pecat de la humanitat des del principi havia precipitat sobre el món, l'obediència del Fill les ha convertit en esclat lluminós de justícia i de raó. La justícia i la rectitud del Fill de l'home —la seva adhesió absoluta al voler del Pare— són la revelació magnífica de la voluntat salvadora de Déu, la "seva" justícia la raó del seu regne. És el

que llegim a la carta als cristians hebreus (1:8s). Déu diu al Fill: **Que el teu tron, oh Déu, desafii els segles, i el teu ceptre reial sigui un ceptre just, tu que estimes la justícia i no la maldat.** La justícia i la raó de Jesucrist rei es sostenen i posen de manifest la misericòrdia de Déu. Així el cel que proclama la seva justícia i tots els àngels es prosternen davant d'ell... perquè vós sou el Senyor (vv. 6a, 7c i 9a).

Un himne còsmic

Al cant de triomf del cel s'hi ajunta el de tota la terra: **Tots els pobles contemplen la seva glòria** (v. 6b); **la terra ho celebra, se n'alegren totes les illes** (v. 1); **perquè vós sou el Senyor, l'Altíssim sobre tota la terra, i excels per damunt de tots els déus** (v. 9). Tota l'Església, la celestial i la terrenal, exulta i canta el triomf del Crist ressuscitat i assegut a la dreta del Pare, mentre espera el seu retorn a la fi dels temps per tal que la salvació sigui consumada i acomplerta del tot i en tots. És contemplant aquesta glòria que Jesús ja té i la glòria que s'ha de manifestar quan vindrà a cloure la història de la humanitat, que el llibre de l'Apocalipsi ens fa escoltar la veu del Fill de l'home glorificat que diu: **Vinc de seguida, i m'acompanya la meva recompensa.** És la veu que

cada diumenge, i sempre que celebrem l'eucaristia —o algun dels sacraments— hauríem d'escoltar tots els que estem reunits en nom del Senyor ressuscitat. Llavors sentiríem també l'impuls de l'Esperit que fa clamar amb joia i amb confiança a l'Esposa —l'Església—: **Amén. Jesús, Senyor, veniu!** (22:12-14.16-17.20). Els cristians hauríem de tenir ben present que som a l'Església per a molt més que per a la simple assegurança de "la nostra" salvació. De fet, hauríem de tenir una consciència molt clara que més que estar o ser de l'Església, som l'Església, sacrament de Jesucrist enmig del món, del qual formem també part. Sacrament que és i ha d'actuar com la mica de llevat amagat en la massa de la humanitat. Per això la nostra vida, i d'una manera especial la celebració de l'eucaristia dominical haurien de ser una invitació còsmica a entonar aquest himne de lloança i d'acció de gràcies al Crist triomfant. No som convidats a amagar-nos a les catacumbes, ni a apartar-nos del món per criticar-lo o condemnar-lo des de posicions de seguretats extraterrenals. Som urgits a anunciar la Bona Nova del Regne a tota criatura, des de la nostra condició d'homens i dones d'aquest món i d'aquest temps, que s'han deixat prendre per la fe en Jesús mort i ressuscitat. Així el nostre capteniment es convertirà en la veu que prestem a tota la creació perquè tothom lloï la salvació que ens pervé del misteri pasqual de Jesucrist. En un món desesperat, l'esperança i la joia dels cristians han de ser l'altaveu que faci sentir la Bona Nova a tots els pobles. **Apunta per als justos la llum, i l'alegria per als rectes de cor. Justos, celebren festes en honor del Senyor, enaltiu el record de la seva santedat** (v. 11-12).

* Diumenge 7 de Pasqua, cicle C.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

49. Investigacions científiques sobre la telepatia

Com dèiem la setmana passada, fins ben entrat el segle present no es començaren a fer públics, en els ambients científics, certs experiments que es feien encaminats a comprovar seriosament si la telepatia, o altres fenòmens paranormals, eren o no realitats constatables. El descrèdit en què s'havien tingut durant molts anys no permeté fer-ho abans. I així i tot encara avui dia hi ha qui mostra reticències davant dels resultats obtinguts. Cal que expliquem com està la cosa:

Com portar la parapsicologia a un pla científic?

No és cosa senzilla investigar sobre els fenòmens paranormals. En primer lloc perquè aquells que són més espectaculars i interessants són espontanis, no provocats conscientment, i no és fàcil tenir a punt l'investigador al moment en què es produeixen. I en segon lloc perquè no tothom és capaç de ser-ne objecte o subjecte. Cal ser un "dotat", que vol dir tenir una capacitat psíquica (sensibilitat?) especial, que només tenen, segons sembla, un nombre reduït de persones.

En el cas concret de la telepatia, a més d'això, estudiant els casos recollits, s'ha arribat a dues conclusions: 1ª, en un fenomen telepàtic espontani no

més hi ha comunicació mental a distància d'una persona a una altra quan l'emissor té en aquell moment una commoció psíquica o emoció molt intensa (de por, angouxa, dolor, alegria...) i el receptor, unit afectivament a ell per un vincle d'amistat o parentiu, està psíquicament relaxat, dormint o en semiinconsciència; i, si bé se sap de casos de receptors ben desperts, es constata que en el moment de rebre el missatge estaven distrets, "sense pensar res", com diem vulgarment. 2ª, la percepció telepàtica no acostuma a ser clara; hom rep només una impressió confusa, no ben determinada, només una part del missatge, podríem dir. Per exemple hom sent de cop una tristesa associada a una persona estimada sense saber per què, i després s'assabenta que en aquell instant va tenir un accident o bé va morir. Sobre aquest punt jo mateix puc explicar el cas d'un senyor conegut que durant la guerra de 1936-39 va sentir una angouxa molt forta bo i pensant en el seu germà en el moment en què, com sabé més tard, aquell era afusellat pels republicans, molt lluny del lloc on ell era. Així m'ho va explicar i no tinc cap raó per creure que em mentia. Però, és clar, no en puc donar cap prova científica, i en últim terme podia ser casualitat.

De totes maneres de fets de telepatia se n'han contats tants al llarg de la història, i se'n saben

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

tants d'actuals, que molts autors ara ja reconeixen que seria posar-se en una postura poc seriosa negar-ne l'existència. Però el problema és com fer-ne un estudi científic rigorós. A més de les coses dites encara cal afegir-hi la dificultat de la probable manca de rigor científic del qui hagi estat objecte d'un fenomen d'aquesta mena. Quan l'expliqui a l'investigador, hi afegirà molt probablement i sense cap malícia (no parlem dels casos fraudulents!) detalls subjectius o engreixarà la cosa. Si la ciència vol arribar a conclusions certes sobre telepatia ha de renunciar a considerar els casos produïts espontàniament i recórrer a casos provocats. És l'única manera de aconseguir amb una experimentació meticulosa, que es pugui repetir les vegades que es vulgui, en un laboratori adequat, la certesa que un ésser humà pot transmetre el seu pensament a un altre sense intervenció dels sentits (coneguts!).

Les experiències es multipliquen

Les experiències d'Azam, Janet, Gurney, Sidgwick i Richet que explicàvem la setmana passada ja s'orientaren a obtenir

aquesta constatació. Però potser feia falta més rigor per arribar a la certesa. Seguint, doncs, la línia d'aquests autors, el doctor John P. Coover de l'escola de psicologia de la universitat de Stanford, el 1915 va organitzar experiments de telepatia entre estudiants, i, bé que la majoria va donar resultat negatiu, algun d'aquells joves demostrà ser un "dotat" i féu un nombre d'encerts significativament superior als previsibles per pur atzar. Però Coover no va voler reconèixer públicament que vagi ser així per por de la riota dels seus col·legues. Tampoc no foren publicats, per raó semblant, els resultats obtinguts poc després pel professor H. Brugmans de Groningen (Holanda), que es trobà amb un estudiant que encertà 60 de les 167 proves que se li feren d'endevinar alhora un número i una lletra que s'extreien a l'atzar de dues bosses amb fitxes, l'una amb les xifres de l'1 al 6 i l'altra amb les lletres de l'A a l'H; el càlcul de probabilitats donava que ja és poc probable encertar-ne més de quatre entre 167. Citem, encara les experiències de G.H. Estabrooks de Harvard el 1927, amb un joc de cartes, que tampoc no van arribar al domini públic.

Em direu: i per què no es consideraren prou científics aquests experiments? La resposta és que ben bé que ja ho eren, però com que no donaven

resultats del 100%, els seus promotors encara dubtaven. Ara bé, era lògic que els resultats no arribessin a la totalitat: un dotat, per més que ho sigui, s'ha de posar en actitud receptiva total, relaxat o semiinconscient, cosa que no s'aconsegueix sempre, i a més pot acusar cansament, com es reflectia en minvar el nombre d'encerts després de moltes proves. Tanmateix aquells experimentadors no gosaven publicar els resultats perquè en l'ambient materialista que els rodejava era un repte molt exposat afirmar que la nostra ment té unes potencialitats d'ordre diferent del físic, material. Si n'haguessin pogut trobar una causa palpable potser no haurien tingut temor de publicar-los. Però, no essent així, qui podria admetre com a reals uns resultats inexplicables per la física o la psicologia conegudes? Hom hauria dit de seguida que hi havia hagut frau o que la casualitat ja ho explicava.

Però els fets sempre acaben obrint-se pas. Pels volts dels anys 30 ja trobem investigadors que s'atreveixen a publicar els resultats —positius— de les seves recerques. Són els que mencionàvem fa dues setmanes: l'italià E. Servadio, l'anglès L.T. Benditt i els nord-americans J.B. Rhine i J.G. Pratt. La setmana que ve parlarem de l'obra de Rhine, de la qual Pratt fou un col·laborador.

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

Arribar a grans

En general, es desitja arribar a una edat avançada... però quan s'hi arriba és quan vénen les lamentacions... ha arribat massa aviat... sense que a penes ens n'haguem adonat!...

Saber retirar-se a temps és saber collir el fruit madur en el seu punt més saborós; cal evitar, doncs, que caigui a terra i es frustri...

Hom ha d'anar aprenent a alleugerir la càrrega dels anys que oprimeixen i ens amenacen de ben a prop. Cal viure la vellesa amb ponderació i seny. La persona creient no sol conformar-se amb resignació filosòfica: "no hi ha res a fer!", o "així és la vida!"... Sap que haver arribat a vell és haver assolit el cim de la vida; i encara que sovint l'horitzó es presenti ennuvolat sap mantenir l'esperança de poder contemplar-lo desembromat... És, doncs, qüestió de saber esperar!...

Se sol dir que ser gran és una cosa pesada... Però, en realitat, totes les edats tenen quelcom de feixuc si no són viscudes amb tranquil·litat de consciència. Tot aquell o aquella que ha sabut interpel·lar degudament cada un dels actes del drama de la vida, per què no ha de ser també capaç de fer-ho ens els darrers?

Malauradament, són moltes les persones que arriben a grans desproveïdes de qualsevol riquesa... i aquesta mancança els prepara una vellesa força gèlida. Certament que les riqueses materials no ho són pas tot. I sí que, en canvi, posseir un cor ben net i un caràcter bo, agraït i obert als altres és ser posseïdor d'una riquesa inestimable.

Una persona gran, morigerada, no agrejada ni impertinent, sap fer de la seva pròpia vellesa quelcom no sols suportable, sinó una cosa que fa la pròpia felicitat i n'aporta als altres... Al contrari, un caràcter agre fa difícil la vida a qualsevol edat...

La misèria fa insuportable la vellesa... la insensatesa la fa inconsolable... Així, doncs, el millor remei per a alleugerir al vellesa és saber-la acceptar i viure-la plenament...

Les bones accions ens acompanyen tot al llarg de la vida fins a arribar a l'hora de la total plenitud... Recordem, per tant, que hom recull d'allò que ell mateix ha sembrat...

LLUÍS ANTONI

INVOCACIÓ A LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

"Maria de Pentecosta, penyal acaronat pel Vent de l'Esperit, Cenacle de la pregària i de la cultura de Catalunya: torneu-nos oberts tothora a l'Esperit; gent d'oració, de reflexió i d'estudi; llevat i foc de l'Evangeli enmig del món d'avui; ecumènicament apassionats per l'Església una que el Crist implorava en el seu testament, i constructors, arreu i amb tothom, del Regne de Déu i dels homes".

(De la "Visita a la Mare de Déu de Montserrat", escrita pel Bisbe de São Félix (Brasil), el P. Pere Casaldàliga, al qual es demana que li sigui concedit el Premi Nobel de la Pau).

El moviment celebrarà la diada anyal per la candelera

El cardenal-arquebisbe, doctor Narcís Jubany, en la seva trobada amb la gent gran a la parròquia de Betlem, va proposar que la diada anyal de "Vida Creixent" se celebri per la Festivitat de la Candelera.

Pels creients, són prou òbvies les raons d'aquesta aspiració: acollir-nos a la protecció dels dos sants ancians, Simeó i Anna, figures venerables que omplen de joiosa lluminositat la litúrgia d'aquesta festa, i unir-nos amb ells a la benedicció que el vell Simeó adreça al Senyor i a la profecia que fa del regne messiànic de Jesús. D'aquest regne en besllumava ja l'abast universal, abast del qual nosaltres potser no hi parem prou atenció.

És precisament per raó d'aquesta universalitat que a nosaltres ens plauria que aquesta diada, i el patronatge d'aquests dos ancians, no restessin limitats a cap àmbit determinat, ni que fos el nostre, sinó que abastés i fossin acceptats i compartits per totes les persones de la nostra edat, sigui quina sigui llur opció enfront del misteri de la vida; no tan sols de la vida futura sinó, fins i tot, de la present. Amb fe o sense, sempre restarà en peu la pregunta que es fa el salmista davant la meravella de la creació i de la vida en si mateixa: "Què és l'home perquè us recordeu d'ell?" (Salm 8).

Resulta prou evident que, amb tot i els valors que hi ha en cada ésser humà, tots plegats, en un moment o altre de la nostra existència i per qualsevol circumstància necessitem el patronatge d'algú que ens prengui a càrrec i ens ajudi a superar algun atzucac en què poguem trobar-nos. Hi ha qui el cerca, com nosaltres, en la intercessió dels sants; d'altres que ho confien tot a l'Estat-providència; d'altres a la beneficència d'algun mecenes o, en l'època actual en algun "sponsor", que condiciona el

L'objectiu és que la diada sigui compartida per tota la gent gran.

seu ajut al fet que el nom de la seva marca sigui ben airejat en algunes samarretes esportives.

Tornant a la proposta del nostre Cardenal-Arquebisbe, aprofitem aquesta pàgina que ens ofereix CATALUNYA CRISTIANA per reitarar-li el nostre agraïment per haver-nos posat, junt amb tota l'ancianitat, sota el patronatge dels dos vellets, Simeó i Anna, perquè en prenguem model a l'hora de glorificar Déu i manifestar el Regne de Crist, tot treballant per la seva extensió.

Un poema de mossèn Ribot

També ens complau, dins d'aquest context, oferir als nostres amics i lectors, un fragment del poema "Nunc dimitis", obra del nostre admirat i estimat poeta-sacerdot, Mn. Pere Ribot, pvre., en el qual podrem amoixar, com ho féu el vell Simeó, el petit Jesús "tot faixadet de cànics de pau", fins a retrobar-lo —com el sant ja albirava— en la carn del diví

Anyell que "sagna roses al·leluants" eixides del Cos gloriós del Ressuscitat, la Pasqua, del qual estem rememorant i celebrant aquests dies:

*Si brollava ma boca un càntic breu,
només el Verb el glorificaria,
fet un minyó esperançador,
tot faixadet de cànics de pau i
albades de perdó.*

*Estrenc contra el meu pit
aquesta carn mullada d'Esperit
que sagna roses al·leluants
de la paraula redemptora...
Vibra, ardida d'atzur, la Rosa
de l'Aurora,
encar, damunt la testa dels
humans.*

*A Vós, doncs, diví Anyell
Pasqual, l'Únic, el Fort,
Crist, Verb del Pare,
espremo, en holocaust, la meua
pau, encara,
i la carn, i la sang, i la vida, i
la mort.*

AMEN.

El veritable sentit de la vida

El do més gran que Déu ens ha concedit és la vida. I per això estem sempre disposats a fer qualsevol sacrifici per conservar-la. La idea, només, de la mort ja ens espanta o ens repugna; i encara que algun cop se'ns hagi pogut escapar l'exclamació: —"Valdria més que ens moríssim!", el cert és que davant d'un petit dolor, o una simple molèstia, ens apremem a acudir al metge tot seguit.

També se sol dir: —"Per la vida es perd la vida!", però la veritat és que tan sols la idea d'haver de patir, ja ens espanta. I allò altre de: —"La vida és curta, i cal fruir-la tant com es pugui!" molt sovint pot amagar una actitud d'evasió enfront de problemes que la vida pugui plantejar-nos, o un escapo-

lir-nos de qualsevol esforç o responsabilitat, i, fins i tot, un mirar d'escapar-nos de les coses més quotidianes de la vida que se'ns poden fer insuportables.

Ara bé, el problema, no ens el planteja la vida, ni tampoc les circumstàncies; els problemes els creem nosaltres en no saber, o no voler acceptar les realitats indefinibles. No podem oblidar que Déu ens ha creat lliures i que, a través del seu Fill, ens diu: —"No visqueu tan atrafegats pel dia de demà; cada dia ja porta el seu afany. La vostra vida val més que el men-

jar, i el vostre cos més que no el vestit!"...

Il·luminats amb la Paraula, i l'exemple, de Jesús, hem d'esforçar-nos a saber trobar el veritable sentit de la vida i adaptar-la a la nostra manera de ser i de comportar-nos. Només es fa insuportable la vida quan li donem tan sols una dimensió temporal i materialista, descurant la visió cristiana i transcendent que té quan s'adapta i conforma al voler de Déu, l'autor de la vida.

Estem de ple en la celebració de la Pasqua; i és, precisament, en la Resurrecció de Jesús on podem

trobar el veritable sentit de la nostra vida. Ell, morint va destruir la mort, i amb la seva Resurrecció ens dona la vida que mai més no finirà.

Nosaltres, amb el baptisme vam ser incorporats al seu Misteri de Mort i Resurrecció i així ens és possible viure, amb Ell, una vida nova. La nostra vida, doncs, ha es-

tat transformada per Jesucrist. Ell ha ressuscitat!, i això ha de donar-nos l'alegria de viure. Per la fe podem estar segurs del nostre futur; no tot ens ha de fallar ni ha d'anar a la deriva: Tenim un Nord clar i un Port segur que ens espera.

Ara, el nostre cor se sent vivent en i per Jesucrist, i amb Ell podem sentir i viure al ritme de Déu.

FRANCESC LLOBERA
Sabadell

Per qualsevol informació relativa a aquesta pàgina, telefonau, si us plau, al 207 01 54, de 5 a 7 de la tarda. Gràcies.

La mare Lúdia Aixalà i Safont, religiosa franciscana, ha complert 100 anys

“M’ha agradat sempre l’activitat, però no les presses”

Lúdia Aixalà Safont va néixer a la Floresta el dia 23 de març de 1889. Foren sis germans, tres nois i tres noies. Als 14 anys ingressà al col·legi de la Companyia de Maria a Lleida, i tornà a casa als 17.

Transmetre el que jo sabia

La mare Lúdia diu que de petita els seus pares l’educaren en la pietat i en un gran amor a Déu, però que no tenia pas una idea clara del que eren les monges. “Vaig anar un dia amb la meva germana gran a Lleida per veure les germanes de l’Hospital, però allò no era pas per a mi; no volia ser infermera. A mi m’agradava l’ensenyament: transmetre als altres el que jo sabia; encara ara ensenyaria si pogués”.

Per mitjà d’un framenor, el pare Pelai Ginobart, va conèixer les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, fundades pocs anys abans pel pare Ramon Buldú, i a l’edat de 24 anys, el dia 8 de juny de 1913, la mare Lúdia començava el noviciat en aquest Institut. Era a Gelida. “Entre totes, novícies i postulants, erem 24”.

L’any següent professava la vida religiosa i el 29 de novembre del 1919 emetia els vots perpetus, i es mantingué fidel al seu compromís tota la vida.

Fou destinada a diversos col·

“M’ha agradat sempre l’activitat, però sense presses” diu la mare Lúdia Aixalà que, pas a pas i sense córrer, complia cent anys el dia 23 de març. Enguany també ha fet les Noces d’Or de vida religiosa. Per commemorar el seu centenari se celebrà una solemne Eucaristia a Barcelona, i l’Ajuntament del seu poble, la Floresta (Lleida), li ha enviat una placa on consta que la mare Lúdia és l’única filla del poble que ha arribat als cents anys.

legis. Una vegada que l’enviaren a Bilbao com a superiora per fer-se càrrec de la Clínica de Santa Marta, digué a la Mare General: “Per què m’heu destinat aquí? A mi m’agrada més ensenyar”. Des de l’any 1960 la mare Lúdia resideix al col·legi de la plaça Universitat, de Barcelona, on ha ensenyat dibuix i pintura, ha estat consellera general de la Congregació i on s’ha jubilat.

“Ves a poc a poc i arribaràs lluny”

—Vostè ha tingut sempre el carisma d’ensenyar?

—Sí; transmetre als altres el que jo sabia. He fruit molt en aquesta tasca. A les alumnes gairebé no les castigava mai; els feia reflexions espirituals, curtes, curtes. Llavors elles les transmetien a casa seva, i a vegades em deien: Sor, el pare m’ha preguntat què ens ha dit vostè avui”.

—Què recorda més dels temps passats?

—De la meua joventut, els meus pares, la vida de casa al poble. Em va costar molt deixar els pares, perquè eren molt bons. El dia més trist de la meua vida fou el de la seva mort. Quan morí el pare no vaig poder anar a casa, perquè en aquell temps no s’acostumava, i això em causà una gran tristesa.

—I el dia més feliç?

—N’hi ha hagut molts: el dia de la meua Primera Comunió, el dia dels vots perpetus, i avui que faig 100 anys.

—Vostè ha seguit l’espiritualitat franciscana. Què admira més de sant Francesc d’Assís?

—M’entusiasma el seu amor i respecte a la natura: la bellesa dels colors, els ocells, les flors. És que jo sempre he dibuixat i pintat i he ensenyat a dibuixar i a pintar.

—Quina virtut considera més important?

—Ai, xiquet! La humilitat, la humilitat! I també l’educació, que una persona sigui ben educada.

—I què no li agrada de la gent?

—Que blasfemin de Nostre Senyor. Tampoc no m’agrada l’estat actual del món: les guerres, les morts, les desgràcies i catàstrofes.

—Li agrada cuinar?

—No gaire.

—Què aconsellaria a les monges d’avui?

—Que no corrin. A mi sempre m’agradat l’activitat, però no les presses. Ja ho diu la Sagrada Escripura: “Ves a poc a poc i arribaràs lluny”.

—Quan prega, què li demana a Déu-Pare?

—Prego per tots els homes; perquè no es matin els uns als altres, i també li dic que si jo tinc alguna flaqueza, que em perdoni i em faci veure el meu error per no fer-ho més.

La festa centenària

Per celebrar els 100 anys de la mare Lúdia Aixalà, tot l’Institut de les Franciscanes Missioneres s’ha volcat a la casa de la plaça de la Universitat, de Barcelona.

Tingué lloc una solemne Eucaristia, presidida per Mn. Josep Anton Arenas, Vicari Episcopal

Considera que la virtut més important és la humilitat.

de Religioses, acompanyat de sacerdots franciscans i mercedaris. Hi era present la Mare General, amb el seu Consell i una representació de totes les cases que la Congregació té a Catalunya, així com també de parents, amics, ex-alumnes i alumnes del col·legi. Durant el ritu sagrat, la mare Lúdia renovà els vots religiosos, atès que en aquesta diada complia també les Noces d’Or de vida religiosa, i va rebre finalment el sagrament de la unció dels malalts.

Acabat l’acte religiós, els nebots de la mare Lúdia, recitaren uns versos dedicats a ella i li feren ofrena d’un calze per la capella. Per la seva part, el regidor de l’Eixample, Josep M. Ainaud de Lasarte, li féu arribar una missiva molt emotiva i un pomell de flors.

Finalment, l’Ajuntament de la Floresta lliurà a la mare Lúdia Aixalà una placa on es feia constar que és l’única filla del poble que ha arribat als 100 anys.

FRANCESC GAMISSANS

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 450 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que “apadrinen” la seva subscripció.

“Les meves oracions són especialment per les intencions apostòliques d’aquesta publicació que tant ens ajuda a proclamar el missatge de Jesús.”

Josep M.ª Feliu. BOMBAY

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

HNA. FRANCISCA FONT (CARM. MSS.)
PRITHI KUNJ
271 CARTER ROAD
BANDRA BOMBAY 400 050
INDIA 11.280.- Ptes.

MN SEBASTIA ALDOMA I BONJOCH
APTD AEREO 20012
VALLE DEL CAUCA
CALI
COLOMBIA 10.530.- Ptes.

P. JOAN M.ª VILA I CANAL
PADRES CARMELITAS
PARROQUIA COLONIA TOVAR
EDO. ARAGUA
VENEZUELA 10.530.- Ptes.

R. CARMEL FONT I GOMEZ
SANTA CRUZ CHURCH
P.O. BOX 2830
TUCSON - ARIZONA
EE.UU. 10.530.- ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a “CATALUNYA CRISTIANA” el missioner.....
(nom i cognoms)

L’import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l’adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

“CATALUNYA CRISTIANA”, c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Dorotea de Chopitea, dona creient i compromesa

Acaba d'aparèixer la "Christi-fideles laici" sobre la vocació i missió dels laics en l'Església. Repassant el seu ric contingut, hom no pot substreure's al record insistent d'aquesta gran creient que va ser Dorotea de Chopitea.

L'actualitat de la seva Causa està avalada per motius fonamentals, subratllats pel Concili Vaticà II, en parlar dels seglars:

a) La vocació universal de tots els cristians a la santedat, sigui quina sigui la seva condició i estat: "Tots els fidels, de qualsevol estat o condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, i aquesta santedat suscita un nivell més humà, fins i tot, en la societat terrena..." (LG 40).

Poc després, el Concili afirma expressament que són cridats també a la santedat "els esposos i els pares cristians" (LG 41). Amb això, el Concili el que fa és explicar una doctrina sempre present en l'Església, des del seu naixement. Si, a més a més, a aquesta crida universal a la santedat, unim el capítol VII de la mateixa Constitució, sobre l'"indole escatològica de l'Església", cada vegada es fa més evident el perquè de la vocació universal a la santedat que tan bé va captar i va viure, ja des de la seva joventut, la nostra Venerable.

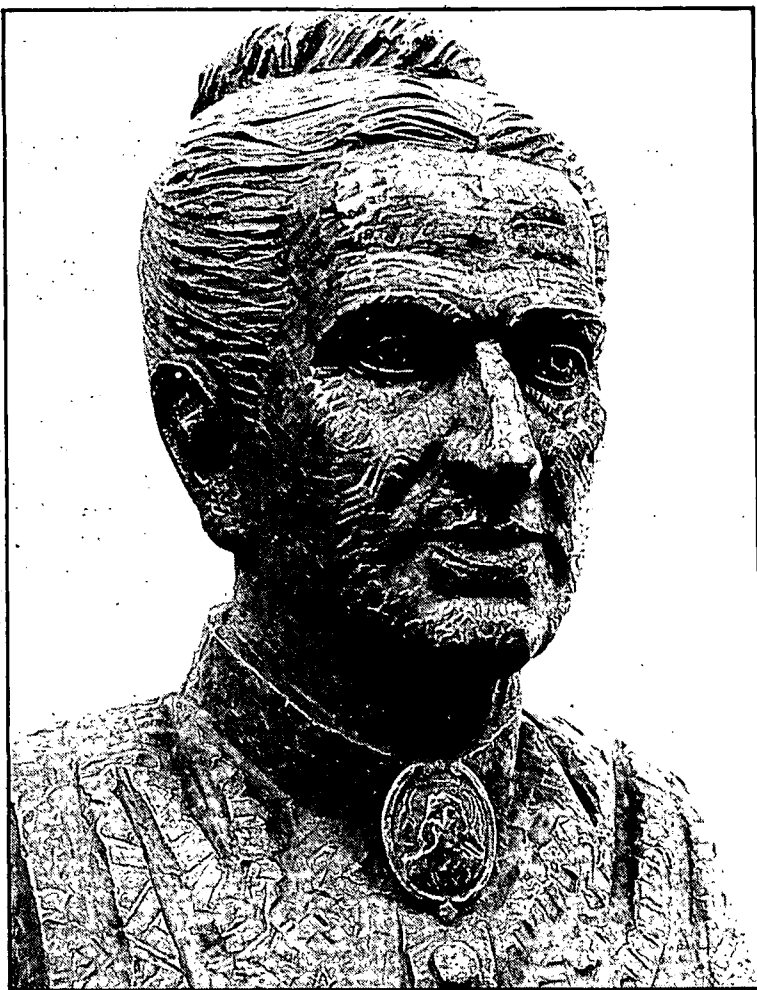
b) Quan els cristians responen a la vocació i tenen tendència a la santedat, "es promou també en la societat terrena un tenor de vida més humà". La "Constitució Conciliar sobre l'Església en el món" precisa: "Déu ha destinat la terra i tot el que hi ha per a l'ús de tots els homes i pobles. I, per tant, els béns creats han d'arribar a tothom de forma equitativa sota l'ègida de la justícia, secundada per la caritat" (GS 69).

c) L'apostolat dels laics s'ha fet avui especialment urgent i el Concili li dedica un decret complet: "El precepte de la caritat, que és el manament màxim del Senyor, urgeix tots els cristians a procurar la glòria de Déu mitjançant l'adveniment del seu regne i la vida eterna a tots els homes, a fi que coneixin l'únic Déu veritable i al seu enviat, Jesucrist" (AA 3).

Com afirmen els votants en l'examen de les seves virtuts, previ a la declaració d'heroicitat, la venerable Dorotea de Chopitea, la figura de la qual es proposa a la nostra veneració i imitació, va viure sempre en aquestes coordenades, avançant-se als temps, "amb una sensibilitat realment impressionant davant les exigències dels nous temps" (votant 7è).

I el votant 4rt acaba la seva exposició afirmant: "La vida i les virtuts de la Serventa de Déu poden constituir una bona base per a un petit tractat teològic sobre l'ús cristià dels béns materials —tal com va intuir el seu segon biògraf, el P. Alegre—, en perfecta consonància amb tot el que ens tot el que ens indica el Concili Vaticà II en el seu «Decret sobre l'apostolat dels laics». La Santa Església ja des dels seus començaments, unint sempre la caritat («àgape») amb el sopar eucarístic, es manifestava tota ella unida entorn a Crist pel vincle de la caritat; així, sempre es fa reconèixer per aquest distintiu de l'amor i, sense deixar de complaure's en les iniciatives dels altres, reivindica per a si mateixa les obres de caritat com a deure i dret propi que no pot alienar. Per la qual cosa la misericòrdia per als necessitats i els malalts, i les anomenades obres de caritat i d'ajuda mútua per alleujar totes les necessitats humanes són considerades per l'Església amb singular honor" (AA 8).

Una mica més endavant, amb una forta crida als principis sobre-naturals, s'afegeix: "Perquè aquest exercici de la caritat sigui veritablement irreprotxable

Fou molt sensible a les exigències dels nous temps.

i aparegui com a tal, cal veure en el proïsme la imatge de Déu, segons la qual ha estat creat, i a Crist el Senyor, a qui en realitat s'ofereix el que es dona al necessitat" (AA 8).

I conclou amb aquesta exhortació: "Per consegüent, els seglars cal que apreïn molt i s'ostinguin, en la mesura de les seves possibilitats, les obres de caritat i les organitzacions assistencials, privades o públiques, fins i tot, les iniciatives de tipus internacional, amb les quals es fa arribar a tots els homes i a tots els pobles necessitats un eficaç auxili, cooperant en aquesta tasca amb tots els homes de bona voluntat" (AA 8).

"Dorotea de Chopitea —afirma un altre expert, cridat a donar el seu vot sobre l'heroicitat de la caritat d'aquesta dona de la nostra terra—, sembla haver realitzat plenament, encara abans d'haver-se formulat i escrit, l'ensenyança conciliar, basada en la llei evangèlica de la caritat".

Val la pena rellegir també el n. 9 del Decret ja citat, sobre l'apostolat dels laics: "Els seglars —diu el Concili— exerceixen el seu múltiple apostolat tant en l'Església com en el món. En un i altre ordre, s'obren diversos camps a l'activitat apostòlica... Heus aquí els principals: les comunitats de l'Església, la família, la joventut, l'ambient social, els ordres nacional i internacional. I com en els nostres dies les do-

nes tenen una participació cada vegada més gran en tota la vida de la societat, és de gran importància la seva participació, igualment creixent, en els diversos camps de l'apostolat de l'Església". Qui coneix la vida de Dorotea de Chopitea, pot trobar en aquestes línies del Concili la radiografia de la seva trajectòria espiritual i del seu compromís apostòlic.

I un altre dels votants, admirat, afirma: "Contemplant, avui, a gairebé cent anys de la seva mort (3 d'abril del 1891), l'heroisme d'aquesta «dama barcelonina dels vuit-cents», hom es veu impel·lit a imitar-la i a assenyalar-la a tots, com a espill fidel de Crist, redemptor dels homes".

Quan la gent, durant els seus funerals a Santa Maria del Mar i a la sortida, pels carrers, la proclamava santa ("¡Ha mort la santa!"), no s'equivocava, perquè el seu instint coincidia amb el judici que fa ara l'Església sobre les seves virtuts. La Venerable Dorotea era certament rica; però sobretot ho era en tenacitat i lliurament, en amor a Déu. I amb tota aquesta múltiple riquesa, amb tota aquesta plenitud de gràcia i de sentit comú, servia els pobres i els joves, per amor de Déu i amb eficàcia realment compromesa, fruit del desprendiment i del lliurament cristià.

J. MAIRAL, S.D.B.

Pseudo-Exploradors de la mort

MAURICE ABIVEN

Metge en cap de la unitat de cures pal·liatives de l'hospital de la Universitat de París

Antena 2 ha difós una emissió que es titulava "Els exploradors de la mort". Aquesta emissió, molt interessant, reportava una sèrie de testimonis sobre els fenòmens que comencen a multiplicar-se i a ser l'objecte de recerques i de reflexions per part dels millors científics.

¿De què es tracta, doncs? Un cert nombre de persones, la majoria en circumstàncies accidentals (accidents de circulació, intervencions quirúrgiques, etc), han estat considerades com a mortes, i gràcies a les tècniques de reanimació modernes han tornat a una consciència normal. Les quals han pogut explicar les experiències que han viscut durant el curs d'aquesta fase de mort aparent, anomenades "Experiències pròximes a la mort" o "Experiències d'imminència de la mort".

Aquests testimonis són suficientment colpidors i extraordinaris com per suscitar els comentaris apassionats de diversos especialistes: psicòlegs, metges, religiosos, filòsofs. Com a metge que sóc, l'homogeneïtat de les observacions obtingudes procedents d'Amèrica o del Vell Continent no posen en dubte que hi ha un fet clínic interessant: segons sembla aquests individus que han estat, en algun moment de la seva vida, als confins de la mort, no solament no han viscut aquesta situació angiosa, sinó tot el contrari, l'han viscut com un moment de gran intensitat tant en el pla afectiu com en el pla sensorial (percepció de llums de colors inexpressable, de sons i músiques inefables).

Per què aquestes experiències, que semblen ser un element molt important pels qui les han viscut, són poc conegudes fins ara? Segons sembla després de trenta anys, la medicina, gràcies a les tècniques de la reanimació, és capaç en la majoria dels casos d'aturar els processos d'alteració de la vida, desencadenats per uns esdeveniments intercurrents, processos que conduïen, abans, inevitablement a la mort. I que ara reconduïen a una vida normal un individu que, abans, anava directament cap a la mort.

La primera cosa que em ve al pensament és que ens cal repensar la idea unànimament estesa fins ara, que el moment de la mort és un moment instantani: "L'hora de la mort que els estats civils precisen a un minut després! Sens dubte cal consi-

derar la mort com un procés que es desencadena a partir d'un moment donat (l'aturada del cor, l'aturada respiratòria, etc) però que es desenvolupa durant un cert lapse de temps, almenys algunes hores. Els mètodes de reanimació actuals permeten de tornar sobre els passos d'aquests processos no aconseguits fins ara. I, sens dubte, això que ens reporten les experiències d'imminència de la mort són la superació d'aquesta fase. Aquestes experiències són probablement d'una gran importància. Entre d'altres coses, semblen modificar el comportament afectiu ulterior d'aquests que les han viscut. Per tant és possible que s'assemblin a certes experiències místiques.

La segona cosa que vull remarcar es poder criticar un cert nombre de propostes que durant el curs d'aquesta emissió, es filtraven enmig de remarques força pertinents. També vull criticar el títol de l'article ja que és tendencios i atractiu: Els exploradors de la mort. No es tracta d'explorar la mort, ja que aquestes persones que aporten les experiències encara no són mortes. També s'ha de criticar severament el títol del llibre de Moody, el psiquiatre americà que va ser el primer a aportar aquests fets: La vida després de la vida. No es tracta de les observacions obtingudes, sobre què és allò que passa després de la vida, sinó simplement (això també ja és simple?) què passa abans de la mort. També critico el religiós que en aquesta emissió es recolza en aquestes experiències ja que sembla que hi veu una obertura sobre les realitats del més enllà.

Pel que fa al tercer punt ens concerneix a tots, en tot cas concerneix en primer lloc, aquells d'entre nosaltres que estan més a prop de la seva mort. Si tots aquests que han estat posats en aquest camí de l'avantmort i que els metges han retornat a la vida, ens diuen que no han estat pas angiosats i que es trobaven bé, nosaltres també podem pensar que ens podem beneficiar de la mateixa experiència. I aquí em permeto reprendre la frase de Joan Pau II, de dir a tots els malalts propers a la mort: "No tingueu por!". La primera part del camí, aquest que fem a la terra, sembla assossegat i bonic, la que viurem en el més enllà, sabem que encara serà més formós. Però això només la fe ens ho pot dir.

¡CATÒLICS BARCELONINS!

**Hi ha crisi de fe en el nostre poble?
Quines causes podríem assenyalar?
Quines solucions hi podríem aportar?**

Si t'interessen aquests temes, vine a la CONFERÈNCIA I COL·LOQUI que dirigirà el R.P. Domènec M. Pallàs. President de l'Apostolat de Fátima, a Barcelona, i Consiliari del S.E.C.I.N. al Saló "La Balmesiana", del C/. Duran i Bas, 9, pral., el dia 20 d'abril a les 7.30 de la tarda.

Organitza: SECIN. (Servei Catòlic d'Informació).

MÚSICA

XXV Aplec de la sardana de Sils

Extraordinari concert de l'Orfeó Català

Avui dissabte, 15 d'abril a les 10 del vespre a la Sala "La Llacuna" de Sils tindrà lloc el concert extraordinari de cant coral de l'Orfeó Català dirigit pel seu director Jordi Casas amb l'acompanyament al piano d'Oscar Boada. S'interpretaran obres de R. Schumann, P. Hindemith, J. Brahms, B. Bartók, M. de Falla, C. Taltabull i E. Morera.

Demà, diumenge, al passeig Sants Cosme i Damià tindrà lloc el gran aplec sardanista amb les cobles Ciutat de Girona, Flama de Farners, Marinada i Mediterrània, amb entrada lliure.

RIALLES

Agenda de la setmana

DISSABTE 15

BEGUR: Casino Cultural, 18 h. Teatre: EL TALLERET DE SALT. Obra: LA COMEDIA DE L'OLLA. MANRESA: Sala Ciutat, 17,30 h. Pallassos: TORTELL POLTRONA. Espectacle: CLOVNI.

DIUMENGE 16

AMPOSTA: La Lira Ampostina, 12 h. Teatre: MARDUX. Obra: A L'OMBRA DEL CANIGÓ. BADALONA: C. Parroquial St. Josep, 18 h. Pallassos: GERMANS TOTÓ. Espectacle: EL MÓN DELS PALLASSOS.

LA BISBAL D'EMPORDÀ: Cinema Olímpia, 11,30 h. Teatre: EL TALLERET DE SALT. Obra: LA COMEDIA DE L'OLLA.

CALAF: Casal de Calaf, 18,30 h. Teatre: LA TREPA. Obra: LES JOGUINES OBLIDADES.

GAVÀ: Cinema-Teatre Maragall, 12 h. Teatre: U DE CUC TEATRE. Obra: MILES GLORIOSUS (El militar fanfarró).

MALGRAT DE MAR: Centre Parroquial, 17 h. Teatre: L'ESTAQUIROT. Obra: SUBSOL.

MONTMELÓ: Centre Parroquial, 12,30 h. Teatre: TEATRE GENT. Obra: EL SOMIATRUITES.

OLOT: Teatre Principal, 12 h. Pallassos: TORTELL POLTRONA. Espectacle: CLOVNI.

PALAFRUGELL: Centre Fraternal, 17,30 h. Teatre: CESC SERRAT Rondallaire. Obra: CONTES DE LLUM.

SABADELL: Teatre M. La Faràn-

dula, 18 h. Teatre: COMPANYIA CURIAL. Obra: SPUNIK.

SANT CUGAT DEL VALLES: Unió Santcugatena, 12 h. Teatre: EL LLAMP TEATRE. Obra: "BRAMS" O "LA KUMEDIA DELS HERORS".

S. FELIU DE GUIXOLS: Plaça Salvador Espriu, 17 h. Espectacle d'animació amb el grup BOLIC BULLANGA.

SOLSONA: Cinema Espanya, 18 h. Teatre: CAMERATA DE CANÇÓ TRADICIONAL. Obra: LA CANÇÓ MÉS BONICA DEL MÓN.

DILLUNS 17 SANT CELONI: Cinema Catalunya, 10 h. Teatre: TEATRE DE LA NAU. Obra: ELS MÚSICS DE BREMEN.

DIMARTS 18 SANT CELONI: Cinema Catalunya, 10 h. Teatre: N.I.T. Nucli Independent de Teatre. Obra: QUIN COP...!

DIMECRES 19 SANT CELONI: Cinema Catalunya, 10 h. Teatre: EL TALLERET DE SALT. Obra: LA COMEDIA DE L'OLLA.

DIJOUS 20 SANT CELONI: Auditori de la Salle, 10 h. Pallassos: PEP I BOCOL. Espectacle: SOL DE FUSTA.

SANT CELONI: Cinema Catalunya, 10 h. Teatre: U DE CUC TEATRE. Obra: MILES GLORIOSUS (El militar fanfarró).

DIVENDRES 21 ARBÚCIES: Llar Esplai de Jubilats, 15,30 h. Teatre de titelles: LA FANFARRA. Espectacle: MALIC ENAMORAT O EL RETORN D'EN TITELLA.

JORNADES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA A EL MIRACLE

Del 28 d'abril a l'1 de maig.

Tema: La Pentecosta.

Inscripcions: Casa d'Espiritualitat.

Telf. (973) 48 00 45

Arriba a Sevilla el "Concert de la Solidaritat" de Helder Camara

Monsenyor Helder Camara, bisbe emèrit de Recife (Brasil), arribarà a Sevilla el proper dia 19 d'abril per presentar el "Concierto de la Solidaridad" o "La Sinfonia de los Dos Mundos" del qual és l'autor de la lletra de l'obra.

Aquest concert tindrà lloc a la catedral el dia 22 d'abril, a les 9 de la nit, i és organitzat per "Mans Unides-Campanya contra la Fam", de Sevilla. L'autor de la música és el sacerdot suís Pierre Kaelin, que dirigirà el concert. Intervenen l'Orquestra Bètica Filarmònica de Sevilla amb els cors de l'Asociación Coral de Sevilla i els cors malaguenys Cármina Nova y Orfeón Universitario amb veus infantils dels Seises de la catedral de Sevilla. El recitat en castellà serà a càrrec del mateix Helder Camara.

Aprofitant la seva estada a Sevilla, monsenyor Helder Camara tindrà diverses trobades —amb els mitjans de comunicació, amb els joves, amb universitaris, amb el Centre d'Estudis Teològics—, a més de la visita a les autoritats de la ciutat, tant civils com eclesiàstiques.

LA SARDANA I LA DANSA

PREMI "FLORICEL-ROSA D'OR". - El Guardó "Florice Rosa d'Or" té per finalitat premiar i retre homenatge a la tasca abnegada d'un sardanista —home o dona— que per la seva vocació al servei i al foment de la sardana mereixi ser proclamat sardanista exemplar. Aquest premi consisteix en una rosa d'or, acompanyada d'una placa commemorativa.

Pot ser candidat al premi, convocat per l'Agrupació Sardanista Floricel de la vila selvatana d'Anglès, qualsevol sardanista sense cap mena d'excepció, entenen per sardanista aquella persona que comprèn allò que la sardana expressa i se'n fa ressò cultivant-la amb amor i entusiasme.

Poden presentar candidats al Premi "Florice Rosa d'Or" totes les entitats de caire sardanista mitjançant una carta adreçada a l'Agrupació Sardanista i Cultural Floricel carrer de Santa Magdalena núm. 3, 17160 - Anglès (comarca de la Selva). A cada carta de presentació de candidats constarà correctament el nom, cognoms, adreça i població del sardanista presentat i, a més a més, s'hi relacionaran els mèrits en virtut dels quals es consideri que el fan mereixedor del premi.

El termini de presentació de candidats finalitzarà el dia 30 d'abril de 1989. El lliurament del Premi tindrà lloc el dia 18 de juny de 1989, a la tarda, en el decurs de la celebració de l'Aplec de la Sardana d'Anglès.

CURSETS. - Del 2 al 23 d'abril se celebra un curs de sardanes per a escolars a Can Bellit de la vila d'Aiguafreda, organitzat per l'entitat "Amics de la Sardana La Vall del Congost", amb sessions cada diumenge, a partir de dos quarts de dotze del migdia. Per la seva part, la colla sardanista "Rosa de Reus" comunica que el dia 30 de març iniciarà un curs de sardanes per a nois i noies majors de 12 anys; les classes tenen lloc cada dijous feiner, de 8 a 9 del vespre, al local del carrer de les Galanes número 10 - primer pis, de Reus.

SARDANES AL PARC DE L'ESPANYA INDUSTRIAL. - La Comissió Sardanista del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta anuncia l'inici del cicle anyal de sardanes al Parc de l'Espanya Industrial que es desenvoluparà cada divendres, a les 8 del vespre, entre els mesos d'abril i setembre, a partir del dia 7 d'abril.

JOSEP VENTURA

Augmenta la programació de Rialles

Abril, més Tortell Poltrona que mai a Rialles

El popular pallasso català, TORTELL POLTRONA, s'ha reservat el mes d'abril per a actuar per a RIALLES arreu del país. Ho farà amb el seu espectacle actual "CLOVNI" que, tal com ell mateix diu:

"No és un espectacle de circ, ni d'animació, ni és tampoc teatre literari. No és res d'això ni deixa de ser-ho.

CLOVNI és un experiment que busca el març idoni per a un pallasso que vol estar a tots els llocs.

Les mides de l'escenografia, l'alçada i el risc fan que el personatge de CLOVNI pugui vacil·lar, provocar i jugar amb la gent en tot tipus d'espais.

Englobat en dues parts, CLOVNI explica amb humor de conceptes, sensibilitat i espectacularitat, la manera de fer del personatge que es juga la vida com a cosa habitual i diària.

CLOVNI és una història de provocació amb un objectiu clar: fer un gran espectacle de pallassos, avui".

El podeu veure el dia 9 a Igualada (Cercle Mercantil 12.15 h.), el dia 15 a Manresa (Sala Ciutat 17.30 h.), el dia 16 a Olot (Teatre Principal 12 h.), dia 22 a Girona (Teatre Municipal 16 h.), dia 23 a Calafell (Teatre Auditori Municipal 18 h.), el dia 29 a Cubelles (Plaça de la Vila 18.30 h.) i el dia 30 a Gavà (Cinema-Teatre Maragall 12 h.).

RACÓ DEL LLENGUATGE

Qui em dirà quina hora és?

ALBERT PERA

L'adjectiu quin, quina, en català, el trobem exclusivament en frases interrogatives o admiratives.

Quin dia vindràs? Quina hora és? Quins clients vas visitar? Quines lectures tindrem? Quin neguit deus tenir! Quina calor més forta! Quins dies més bons! Quines coses de dir!

I encara, també, les preguntes indirectes, les que pregunten sense que calgui signe interrogatiu: Vull saber quin dia m'examinarà. Digueu-me quina lliçó toca. No sé quins embolics feu. Vés a saber quines bestieses dirà.

També cal notar l'ús d'aquest adjectiu en les expressions entre admiratives i pejoratives —segons la intenció—, que fan: Quins uns, els anglesos! Quina altra, l'Argentina! Responen a la manera de dir castellana: "vaya unos, vaya unas!"

Ja hem vist que aquest mot admet les quatre variants de nombre i gènere i podem comprovar que en la seva traducció castellana "qué", és invariable.

"¿Qué día hace? ¡Qué cosas se te ocurren! Dime qué negocios te traes entre manos."

Nosaltres hem de tenir cura d'observar aquest principi de no fer-lo servir si no és com a adjectiu o interrogatiu, i de rebutjar-lo en frases afirmatives o relatives.

Per això s'equivoquen els que substitueixen el relatiu atributiu, que en castellà s'expressa per "cuyo", pel mot quin. Així hom pot detectar, en escrits publicats, no desproveïts del tot de pretensions literàries, frases incorrectes com: La casa quins balcons de ferro forjat són veritables obres d'art. La noia quins pares van morir d'accident... Són frases construïdes a la castellana. Correctament, haurien de dir: La casa, els balcons de la qual... La noia, els pares de la qual...

Una altra cosa és el pronom personal qui, el qual és invariable. Pot ser interrogatiu: Qui ha vingut? Qui hi posaria les mans al foc? O relatiu: Qui dia passa, any empeny. Ha vingut l'home de qui parlàvem. Segons amb qui hi vagis, no et rebran.

Aquest mot forma part d'algunes locucions com: Qui sap quan vindrà. La porten de qui sap on. I encara de les locucions adjectives o adverbials: Han trobat qui-sap-lo de bolets. N'hi ha de brutícia, qui-sap-la! Estudia qui-sap-lo. Sempre amb el significat de gran nombre de, en gran manera.

Perles ortogràfiques

Enceto una caps de galetes de Santa Coloma i hi trobo un paper escrit adreçat al client amb uns mots de salutació plens d'amabilitat i bones intencions. És de dolbre, però, que enmig de tanta correcció i desigs de plaure, hi figuri la inscripció: Fulla de garantia. Havia de dir: full.

MODA

Nous impulsos Sati

SATI, Teixits Industrials, va presentar la seva extensa i nova col·lecció de teixits '89 per a la llar, en la Fira Tèxtil Llar de València després d'estar present al Saló Internacional de Heintextil-Frankfurt amb gran èxit d'exposició i venda.

Visitant l'stand d'aquesta firma, una vegada més es va valorar l'inesgotable conjunt d'idees que SATI ofereix temporada rera temporada a través del seu magnífic equip de dissenyadors, amb una gran abundància de teixits on juga un important paper la practicitat i la fantasia conjuntament. Un enfocament decoratiu i

molt ampli per a un sector molt actualitzat com és la decoració de la llar, SATI va més enllà d'un mercat purament comercial, ja que a aquest punt cal afegir-li moltes inquietuds que mouen a aquesta firma en el moment de llançar les seves col·leccions.

Una conferència de premsa en la qual va exposar molt àmpliament el nou programa ge-

neral de marketing, així com diverses idees generalitzades sobre el mercat i la integració d'Espanya a la CEE, marcaren la pauta d'aquesta empresa d'avui i de sempre.

Colors Tipel

Tipel S.A. va presentar als mitjans informatius especialit-

zats el seu nou mostrari de colorit en napa i ant primavera-estiu '89.

Els nous aspectes en les pells per a aquesta temporada, es basen principalment en una aparent i lleugera capa de brillantor, quedant pràcticament eliminades les pells grasses del passat any 1988.

Concretament dominaren els tectes secs, fins i suaus,

sempre dotats d'una bonica llusor natural per a les noves línies d'aspecte més sofisticat i elegant, mentre els colors abasten gammes molt riques i intenses competint amb les tonalitats clàssiques i brillants. Per altra part, es va poder admirar la presència d'una nova gamma de colors pastels i extremadament acurada dins sempre d'una línia d'última moda.

Tipel va convertir en art autènticament recreatiu aquesta exhibició colorista en la qual, per damunt de tot, regnà la qualitat i el bon gust.

MARIA JOSÉ EJARQUE

Cortines de color llis a to amb les parets, que destaquen sobre les cortines blanques de teixit més transparent

Tapisseria estampada per a aquests dos sofàs que aporten el to de confort a la principal estança de la casa: el saló

COSTUMS I TRADICIONS

Sant Juli, real o llegendari

El dimecres passat, dia 12, van celebrar la seva onomàstica els qui tenen per patró, sant Juli I, papa. Un sant difícil de trobar en alguns santorals, de la mateixa manera que els hagiògrafs no en donen gaires detalls.

Segons uns, "governava l'Església quan els arrians es feren forts amb l'ajut de Constantí. No obstant rebé generosament els perseguits i condemnà les assemblees de Tiro i Antioquia que volien destruir la fe de Nicea. Enfront d'elles féu celebrar el concili de Sàrdica, on prengué nombroses mesures pel manteniment de la ortodòxia i el floriment de la disciplina".

El seu govern durà del 341 al 352, si bé, el "Liber Pontificalis" diu que comença el 337. Sigui com sigui, alguns fets destaquen de la seva acció, com la fundació de la Biblioteca Vaticana; l'ordenació que la festa de Nadal se celebrés el 25 de desembre i prohibí als clergues portar llurs causes davant dels tribunals civils. Durant el seu pontificat, morí Constantí, el qual, conscient del seu estat, es batejà i confessà.

Explico totes aquestes coses, per demostrar, una vegada més, que la realitat històrica i les tradicions o llegendes, sovint es confonen. O, també, succeeix que per algun motiu es barregen noms i fets de personatges reals o imaginaris. Així, si difícil és reconstruir la vida i fets de persones importants com un Pare Sant, tan allunyat en el temps, més ho serà acceptar la part llegendària de la seva vida.

Sobre sant Juli, Joan Amades explica:

"Segons conta la llegenda, aquest sant era fill de família noble i distingida i vivia enmig d'un luxe i d'una opulència exageradíssims. Era dur i cruel amb els servents i amb totes les gents que estaven per sota seu".

"Déu el volgué confondre —continua Amades— i li féu obrir els ulls a la humilitat i a la modèstia; avergonyit del que fins aleshores havia fet, va voler rebaixar-se fins al grau màxim dins la societat, i es dedicà a treure la comuna de les cases, pagant-la molt bé perquè la gent no rebutgés donar-la-hi, i ell la regalava als pagesos per tal que amb ella poguessin augmentar els fruits de la terra, en bé de la gent i en glòria de Déu que els havia creats".

"Ell fou el qui va descobrir la utilització dels excrements per a adob de les terres i el qui va establir el negoci de guardaempriu, i per això el tenen per patró les gents d'aquest ofici".

Els guardaemprius eren els homes que anaven per les cases a buidar les letrines. En alguns llocs ho feien els escurapous. Tanmateix el nom es degué perdre amb l'ofici que deixà sense feina —sigui dit respectuosament—, sant Juli, car no trobem consignats els guardaemprius en cap entrada del Fabra, de la GEC o del "Tresor de la Llengua", de Griteria.

Ah! I que consti que el mateix, Amades fa patró d'aquella gent un altre sant Juli, màrtir, segons el santoral el 17 de maig. Tal com el folklorista ho ven, us ho revenc jo a vosaltres sense guanyar-hi res.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

CUINA

Lluç farcit

Un tros gran de ventresca de lluç

3 o 4 pastanagues

400 grs. d'espínacs congelats

3 o 4 pals de cranc congelat

xerès sec. Un cordillet

1 cullerada de mantega

1 cullerada de maizena

1 llimona. 2 ous

25 grs. de mantega

Renteu el lluç i traieu-li l'espina central. Talleu les pastanagues a llenques fines de dalt a baix, coeu-les amb aigua bullent i sal durant 5 minuts, després escorreu-les. Coeu els espínacs, talleu-los abans de posar-los a l'aigua bullent i sal, perquè es couguin més de pressa, coeu-los només un minut i escorreu-los molt bé. Coeu un moment els pals de cranc.

Poseu el lluç obert, amb la pell sobre un paper d'alumini untat amb molt d'oli, espoleu-lo amb sal, pebre i llimona, damunt col·loqueu-hi les llenques de pastanaga, una al costat de l'altra, cobrint tot el peix, a damunt i en el centre la meitat dels espínacs, tallats amb un ganivet, damunt els pals de cranc, cobriu-los amb la resta dels espínacs, formarà com un cilindre en el centre del peix, enrotlleu-lo tancant el farcit i lligueu-lo bé amb un cordillet, emboliqueu-lo amb un paper d'alumini i poseu-lo a coure al forn amb una mica d'aigua, una mica de xerès sec i 25 grams de mantega: ha de coure uns 35 o 40 minuts (segons la mida) si cal, afegiu-hi una mica d'aigua i xerès. Quan estigui llest traieu el peix i reserveu el suc. Quan estigui fred talleu-lo a rodanxes grosses. Prepareu una salsa amb la mantega i la maizena, tireu-li 1/4 de litre de suc de coure el peix i al final els dos rovells d'ou i bateu amb força, rectifiqueu de sal i pebre. Poseu aquesta salsa a la plàtera, a damunt col·loqueu-hi les rodanxes de peix. Podeu posar-ho un moment al forn, per escalfar-ho abans de servir-ho.

MARIA GLÒRIA MONTAÑOLA

LLANES ARDILLA

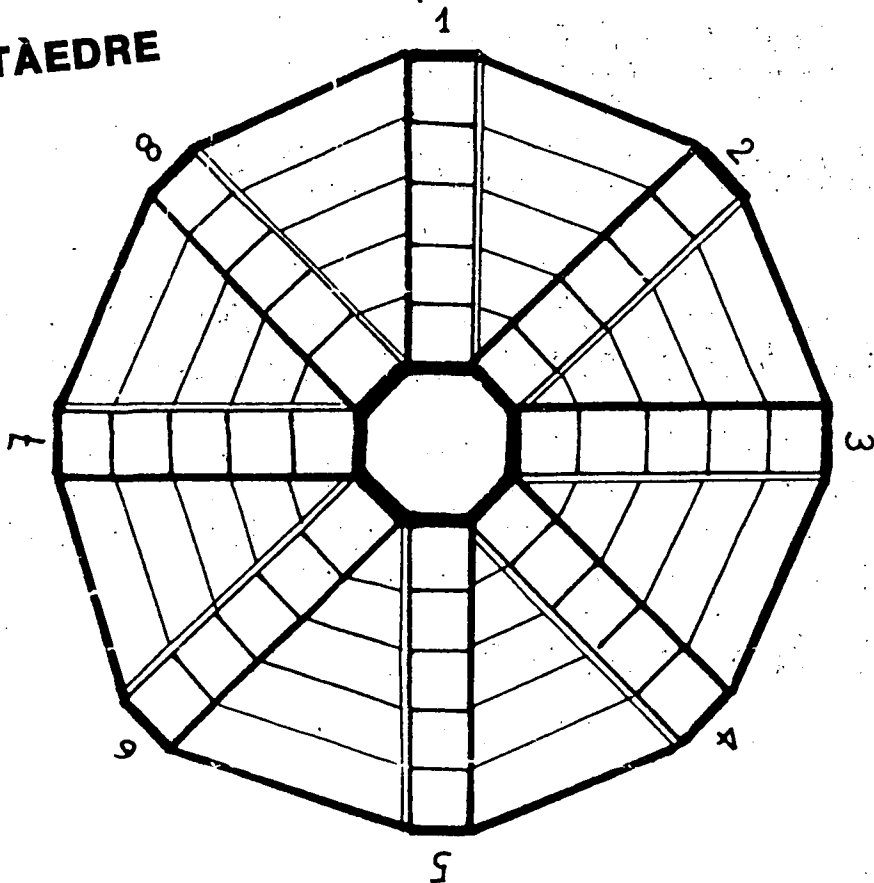
Orientació de punt. Jerseys d'encàrrec. Teixits de batista brodada i organdi.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília.
Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

OCTÀEDRE

Cercar vuit mots segons les definicions, que tots acabin amb la mateixa lletra central.

Amb les inicials de cada mot hom ha de fer una paraula, segons definició.-

ENTRE LES INICIALS de l'1 al 8 cal cercar: Església principal o mare d'una diòcesi.-

- 1- Que conté clor.-
- 2- Ple de foc, de passió, d'amor.-
- 3- Alterat, faltat de serenitat.-
- 4- Jesús ho va ser.-
- 5- Dins l'espai de temps que dura una cosa.-
- 6- Acció de retreure.-
- 7- Signe ortogràfic.-
- 8- Allò que una generació llega a una altra.-

SOLUCIÓ

A LES INICIALS: Catedral.-

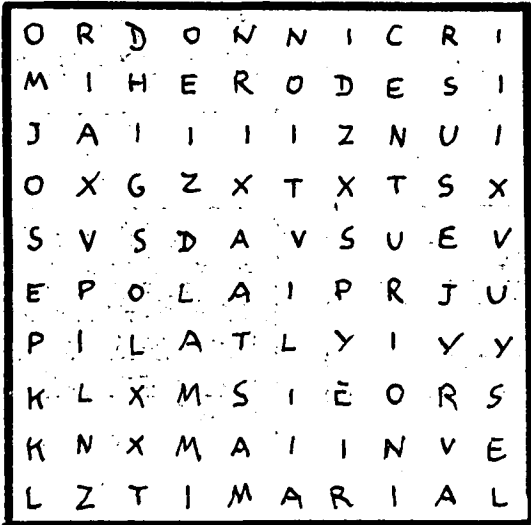
Lletra central, la T.

- 1- Clorat.-
- 2- Ardent.-
- 3- Torbat.-
- 4- Enviat.-
- 5- Durant.-
- 6- Retret.-
- 7- Accent.-
- 8- Llegat.-

SOPA DE LLETRES

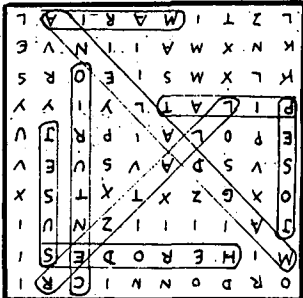
Per SNOB

CERCAR 8 PERSONATGES DE L'EVANGELI

SOLUCIÓ

HORIZ. Herodes, Pilat, Maria.
VERT. Josep, Centurió, Jesús
(C. Girat).
DIAG. Magdalena, Llàtzer.

ESCACS

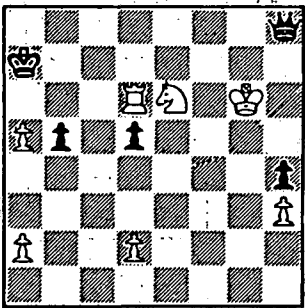
Per JAUME MORA

DIAGRAMA 269
Blanques juguen i guanyen

Aviat us deixaré de carregar amb els mateixos temes, però ara gaudiu-ne.

Solució al diagrama 268

1 Cf4-d5 d6xe5, 2 g2-g3 Dh4-d8, (si Dh4-h8, 3 Tg7-g8 Dh8-h7 (h5), 4 Tg8-g6+) 3 Tg7-g6+ Rc6-d7, 4 Tg6-g8 Dd8-a5, 5 Tg8-a8 i guanyen.

RESULTATS

ZARAGOZA-BARCELONA.....	0-0
ESPAÑOL-MÁLAGA	0-1
SPORTING-ATHLETIC.....	0-1
VALENCIA-ATLETICO	1-0
BETIS-CELTA	2-0
R.MADRID-MURCIA.....	3-0
VALLADOLID-OVIEDO.....	1-0
R.SOCIEDAD-LOGROÑES.....	2-2
OSASUNA-SEVILLA.....	1-3
ELCHE-CADIZ	2-2

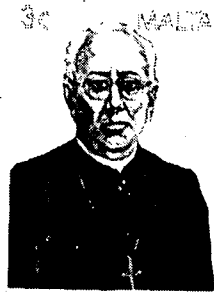
LA TRAVESSA

1. Español-Málaga	2
2. Elche-Cádiz	X
3. Valencia-At.Madrid	1
4. At.Osasuna-Sevilla	2
5. Sp.Gijón-Ath.Bilbao	2
6. R.Sociedad-Logroñés	X
7. Betis-R.Celta	1
8. R.Madrid-R.Murcia	1
9. R.Zaragoza-Barcelona	X
10. R.Valladolid-R.Oviedo	1
11. Sabadell-Salamanca	1
12. D.Coruña-Castilla	1
13. Eibar-Castellón	1
14. R.Santander-Lérida	X

Pleno al 15 (R.Vallecano-Tenerife): 1

FILATÈLIA

Per ENRIÇ GRAUPERA

FUNDADOR
DE LES
URSULINES

Monsenyor Sidor Formosa (1851-1931), ordenat de prevere el 1875. President de la Confraria de Sant Vicenç de Paül. El 1884 fundà la Congregació de les Ursulines seculars, i el 1887 l'Orde de Germanes Ürsulines Malteses.

JEROGLÍFIC

Per SNOB

NOIA, PER AQUEST
CÀRREC...

S INDICADA

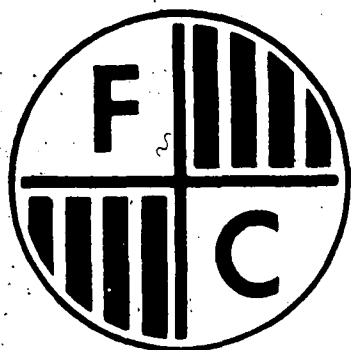
Solució 498

SOBRE EL TERRENY

SOBRE EL (RIU) TERRENY

CLASIFICACIONS

1.	REAL MADRID	PJ	PTS	
		27	46+18	
2.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	
		28	42+16	
3.	VALENCIA	PJ	PTS	
		28	34+4	
4.	CELTA	PJ	PTS	
		27	32+6	
5.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	
		28	31+3	
6.	AT. MADRID	PJ	PTS	
		28	31+3	
7.	VALLADOLID	PJ	PTS	
		28	30+3	
8.	SEVILLA	PJ	PTS	
		28	30+2	
9.	OSASUNA	PJ	PTS	
		27	29+1	
10.	LOGROÑES	PJ	PTS	
		28	28+2	
11.	GIJON	PJ	PTS	
		28	27-1	
12.	ZARAGOZA	PJ	PTS	
		28	26-2	
13.	OVIEDO	PJ	PTS	
		28	25-3	
14.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	
		27	25-1	
15.	CADIZ	PJ	PTS	
		28	23-5	
16.	MÁLAGA	PJ	PTS	
		28	23-5	
17.	BETIS	PJ	PTS	
		28	22-6	
18.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	
		28	20-10	
19.	MURCIA	PJ	PTS	
		28	19-7	
20.	ELCHE	PJ	PTS	
		28	13-17	

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

IV CONCURS BÍBLIC. Tema: «MARIA EN LA BÍBLIA»

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, CATALUNYA CRISTIANA, Caixa d'Estalvis de Terrassa, Banco Atlántico, Centre Social Catòlic de Terrassa, i el Consell federal de la Federació de Cristians de Catalunya.

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del IV Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS:

DIA: 6 de maig.

HORA: 11 del matí.

LLOC: Pavelló d'Esports de l'SFERIC (Faraday 85-91) TERRASSA.

RESULTATS OBTINGUTS:

5 Premis Extra (obsequi de Catalunya Cristiana), 1 per cada Bisbat, excepte Tortosa, Lleida i Girona, que queden deserts.

PRIMERS PREMIS: 5 per cada Categoria, els quals vénen consignats al final d'aquesta nota.

PREMIS ESCOLA: 1 premi per Categoria.

ACCÈSSITS.

El punt n.º 6 de les Bases deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret d'ampliar el nombre de premis, segons la participació i vàlua dels treballs. Doncs bé, s'ha fet una ampliació de 105 ACCÈSSITS!!! i a més a més, s'ha decidit que tots els concursants (10.436), tinguin un petit record. US ENVIAREM UN CLAUER PER A CADA UN. Pels que no vinguin a l'acte de repartiment els ho enviarem als Col·legis respectius. Si algú, passat una setmana, no ho ha gués rebut, es prega que es comuniqui amb rapidesa.

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a «CATALUNYA CRISTIANA» tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, «CATALUNYA CRISTIANA», gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent, igual que a tots vosàltres, nois i noies.

La Comissió Organitzadora

PRIMERS PREMIS

1ª. Categoria

Nº	NOM I COGNOMS
1.	Iván Andújar Segura
2.	Eva Navarro Pardo
3.	Judit Cecília Gallart
4.	Elvira Carrasco Reyes
5.	Meritxell García Gómez

ADREÇA
Clemente Cuspinera, 14
Manigosta, 14, 2n. 2.ª
St. Jordi, 4
Marinel·lo Bosch, 62, 2n. 2.ª

ESCOLA
Font - Escola Pia
C.P. "Mestre Andreu"
Escoles Parroquials Anunciata
Santa Teresa de Jesús
Santa Teresa de Jesús

POBLACIÓ
Caldes de Monbuí
St. Joan de les Abadesses
PUIG-REIG
St. Llorenç Savall
Terrassa

2ª. Categoria

1.	Sílvia Felip Berenguer
2.	Judit Cortina Romero
3.	Marta Lleonart
4.	Elena Cuspinera Solís
5.	Maria Lara García
6.	Alberto Díaz

Ponent, s/n.
Passeig de la Riera, 54
Passeig Espronceda, 4, 2n. E.
Apartat de Correus, 31
E. Prat de la Riba, 2, 2n. 2.ª

Escola Pública St. Miquel
Regina Carmeli
Mare del Diví Pastor
Immaculat Cor de Maria
Sta. Caterina de Siena
Genescà

Miralcamp
Rubí
Sabadell
St. Feliu de Codina
Vic
Terrassa

3ª. Categoria

1.	Marta Gabaldà Arnal
2.	Angeles de Antonio Royuelo
3.	Sònia Barberà Martínez
4.	Meritxell Pérez Martínez
5.	Oscar Palau i Just
6.	Jordi Costa Font

Sta. Anna, 11-13, 2n. 1.ª
Marqués de Comillas, 77, ent. 2.ª
Bartrina, 132, 1r. 1.ª
Castellers de Tarragona, 11, 5è.
Avda. de Catalunya, 8, 1r. 1.ª
Vicens Vidal, 14

Vedruna (Àngels)
Immaculada Concepció
Santa Teresa de Jesús
Mare de Déu del Carme
Mare de Déu del Carme
Sant Josep

Barcelona
Terrassa
Terrassa
Tarragona
L'Espluga de Francolí
Navàs

PREMIS PER ESCOLA

ESCOLA
C.P. Sant Bernat Calbó
"El Gresol"
Escola Pia

POBLACIÓ
Reus
Matadepera
Caldes de Montbui

CATEGORIA
Primera
Segona
Tercera

ACCÈSSITS PRIMERA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Rafael Rodríguez Boixader	Manresa, 98	Presentació de la Vèrge	Ametlla de Merola
2.	Núrtia Santos Ventura	Passeig Estació, 50	"Santa Maria"	Artés
3.	Mariona Guàrdia Sans	Pere Constan, 27, 1r. 1.º	Mare de Déu del Carme	Balaguer
4.	Lluís Torrentó Serra	Comte Oliva, 38, 5è. 2.º	Mare de Déu del Carme	Berga
5.	Xavier Ferrer Corriu	Llaurel, 4	Mare de Déu del Carme	Berga
6.	Samantha Abad Freiria	Torre Negrell, B H	"Cor de Maria"	La Bisbal
7.	Eira Giménez Aragay	Murillo, 9, 3r. 1.º	Escola Pia	Caldes de Montbui
8.	M.º Dolors García Matut	Salvador Allende, 35, 4rt. 3.º	Parròquia St. Martí	Cerdanyola del Vallès
9.	Valentina Casino Rodríguez	José Fiter, 39, 2n. 3.º	Escola Betània	Cornellà
10.	Jordi Marqués Casado	Avda. Catalunya, D.21	Torres i Bages	Cornellà
11.	Maria Valls Bernedes	Avda. Madrid, 1, 5è. 3.º	Col·legi Públic	La Fuliola (Lleida)
12.	Anna Coll		Escola Montessori	Hospitalet de Llobregat
13.	Elisa Escuer		Mater Salvatoris	Lleida
14.	Ferran Parera		"Santa Rosa de Lima"	Manresa
15.	Isabel Marco Torralba		"El Gresol"	Matadepera
16.	Jesús Co Caparrós		Escola Ginesta	Matadepera
17.	Judit Pedrós Seuma		Mare de Déu del Carme	Mollerussa
18.	Cristina Gangonells		"Santa Maria"	Navarces
19.	Marta Bonet Grifell		Col·legi St. Josep	Navàs
20.	Anna Planella Gironella		Parròquia St. Miquel	Palau-Sacosta (Girona)
21.	Irene Aguilas Martín		Ntra. Sra. de la Consolació	Reus
22.	Roser Marqués Palau		Ntra. Sra. del Carme	La Riera (Tarragona)
23.	Ramon Gayo Rauli		Maristes	Rubí
24.	Beatriz Rangel Cano		Regina Carmeli	Rubí
25.	Olga Rodríguez		Mare del Diví Pastor	Sabadell
26.	Xavier García Serrano		La Immaculada	Sabadell
27.	Anna Lara		C.P. "Mestre Andreu"	St. Joan de les Abadesses
28.	Jéssica Tarancón Cano		La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
29.	Rosa M.º Flores Quero		Col·legi Sagrada Família	Sta. Perpètua de Mogoda
30.	Florenci Serra Sarró		Escola Pública	Solsona
31.	Laura Curtó Aguilar		Col·legi del Carme	Tarragona
32.	Marta Huguet Briva		Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
33.	Montserrat Fuster Crespo			Barcelona
34.	Helena Merino García			Barcelona
35.	M.º Jesús Marbà Blasi			Terrassa
36.	Cristina Rodríguez Gómez			Terrassa
37.	Patricia Téllez Constela			Terrassa
38.	Sílvia Navarro Roldán			Terrassa
39.	Sergi López Borgoñón			Terrassa
40.	Josep Cabana Bonet			Berga

ACCÈSSITS SEGONA CATEGORIA

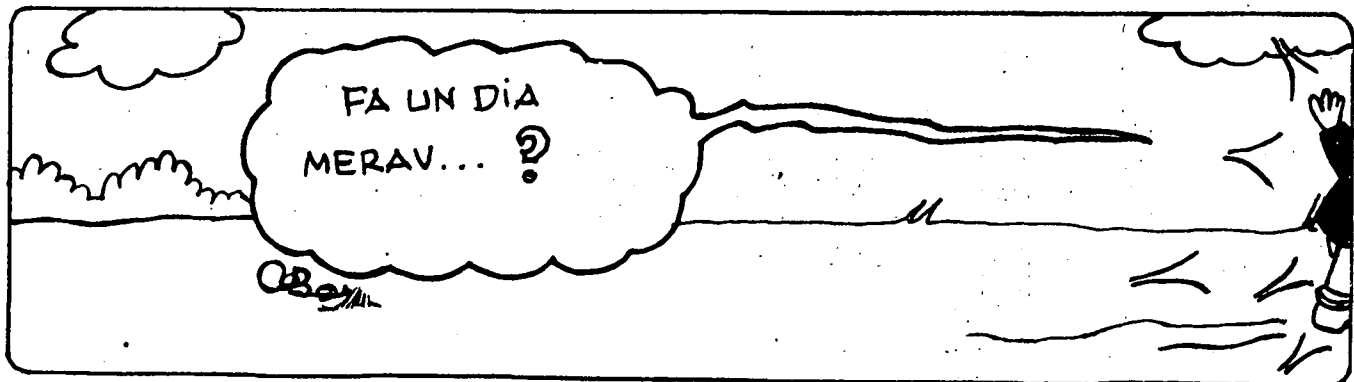
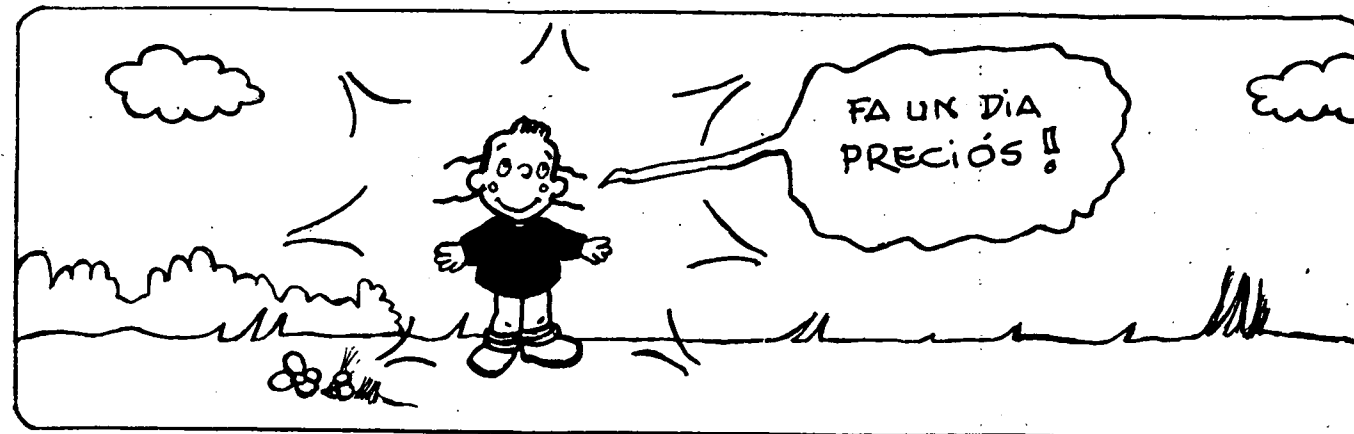
Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	David Carnero Trilla	Josep Alzina, 31	Grup Catequesi	Ametlla de Merola
2.	Joaquim Vila Queralt	Granollers, 36	Font - Escola Pia	Caldes de Montbui
3.	Mònica Raurell Torramade	Passeig Tramuntana, 139	San Fernando	Castelldefels
4.	Jorge A. Fernández Ventaja	Miguel de Cervantes, 11 3r.	"Torras i Bages"	Cornellà
5.	Eva M.º Sánchez Torres	Carretera Vilert, s/n.	Escola P. Carles de Fortuny	Espolellà (Girona)
6.	Montse Vidal Canosa	Avda. Catalunya, s/n.	Escola Pública	La Fuliola (Lleida)
7.	Rita Santacana Hernando	Verge del Claustre, 20	Mare de Déu del Roser	Guissona
8.	Montse Vila Torres	Avall, s/n. (La Morana, Lleida)	Mare de Déu del Roser	Guissona
9.	Sílvia Lloveras i Espinosa	St. Joan, 9	Mare de Déu dels Socors	Hostafric
10.	Mercè Lara Contreras	Passeig de Ronda, 43, 8è. 5.º	L'Anunciata	Lleida
11.	Xènia Alonso Curcó		Mater Salvatoris	Lleida
12.	Pilar Boix i Arimany		Mare de Déu del Carme	Manlleu
13.	M.º Dolores Calm Danés		Mare de Déu del Carme	Manlleu
14.	Montse Llovera Romeu		Mare de Déu del Carme	Mollerussa
15.	Eduard Gordi Negrillo		Sagrat Cor de Jesús	Monistrol de Montserrat
16.	Sergi Bo Gudiol		Escola Parroquial "Santa Maria"	Navarces
17.	Montserrat Casas Cabanes		Col·legi Sant Josep	Navàs
18.	M.º Àngels Coma Tallaví		C.P. "Sant Jordi"	Oliana
19.	Anna Vicens Dalmau		Vedruna	Palamós
20.	Josep Graell		C.P. "St. Jordi"	Pineda de Mar
21.	Elisabeth Sánchez Porta		de la Consolació	Reus
22.	Sònia Martínez López		Mare de Déu del Carme	Sallent
23.	Teresa M.º Cucurella Perdomo		Santa Teresa	St. Llorenç Savall
24.	Roser Rosique Cuyàs		La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
25.	Marta Díez Jiménez		Sagrada Família	Sta. Perpètua de Mogoda
26.	Patricia M.º Fernández Soto		Mare de Déu del Carme	Tarragona
27.	Lluís Llambrich Ferré		Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
28.	David Salses Laborda		Catequesi "St. Ignasi"	Barcelona
29.	Emília Liroz García		Cultura Pràctica	Terrassa
30.	Miriam Romera Borrego		C.P. "França"	Terrassa
31.	M.º Dolores Canalejo Martínez		C.P. Torrella	Terrassa
32.	Laura Cristina Hinojosa Abad		"Martí"	Terrassa
33.	Quim Raduà		Petit Estel	Terrassa
34.	Aitor Matilla Ayala		Salesians	Terrassa
35.	Pilar Hernando Crespo		Vedruna	Terrassa

ACCÈSSITS TERCERA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Anton Grañó Domenjó	St. Fruitós, 28, 1r. 2.º	Vedruna	Bellpuig (Lleida)
2.	Mara Zaballa Camprubí	Bonavista, 37	Mare de Déu del Carme	Berga
3.	Mireia Márquez Cabello	Ctra. d'Esplugues, 66 4rt. 1.º	Escola Betània	Cornellà de Llobregat
4.	Yolanda Peña López	Solans, 17 2n. (Montblanc)	Sagrada Família	Cornellà de Llobregat
5.	Àngela Carreras Abel		Mare de Déu del Carme	L'Espluga de Francolí
6.				
7.	Mònica Farreras Serra	U. El Regàs, 5	Vedruna	Girona
8.	Clara Satorras Homs	Passeig Verdaguier, 120	Escola Pia	Igualada
9.	Carles Crosas i Armengol	Vilamirosa, 31	Mare de Déu del Carme	Manlleu
10.	Isabel Luengo Pallàs			
11.	Enric Arteaga García	Sta. Eulàlia, s/n.	"Sant Josep"	Navàs
12.	Carles Arnall Barris	Pere el Gran, 10	Vedruna	Palamós
13.	Natàlia González Perellón	Barcelona, 30 1r. 1.º	Sant Jordi	Pineda de Mar
14.	Laura Martí i Masferrer	Progrés, 23	Sant Jordi	Pineda de Mar
15.	Sònia Rojas Caparrós	Avda. Sant Jaume, 18	Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar
16.	Núria Cabra Boixadera	Montserrat, 4 (Ametlla de Merola)	Escola Parroquial Anunciata	Puig-Reig
17.	Araceli Gil Trujillo	Mariano Benlliure, 11 5è. 2.º	Regina Carmeli	Rubí
18.	Grup Catequesi St. Francesc (5)	Pizarro, 10	Parròquia St. Francesc d'Assís	Sabadell
19.	Maria Bustamante Pineda	Dr. Zamenhof, 10	Immaculat Cor de Maria	Sant Feliu de Codines
20.	Montserrat Sans Solé	Baix Creu de Pedra, 2	Santa Teresa de Jesús	Sant Llorenç Savall
21.	Montse Cardoso Melenchán	Jacint Verdaguier, 241, 3r. 2.º	La Immaculada	Sant Vicenç dels Horts
22.	Sandra Cordero Cerrudo	Anselm Clavé, 8 1r. 1.º	Sagrada Família	Santa Perpètua de Mogoda
23.	Eva Vallès Blanch	Pla de la Seu, 5 àtic 1.º	Sagrat Cor	Tarragona
24.	M.º José Jiménez Hurtado	Avda. Andorra, 13 C. 5è. 1.º	Mare de Déu del Carme	Tarragona
25.	Eduard Gil Recio	Martí Genís, 41 3r. 1.º	Sagrat Cor de Jesús	Vic
26.	Gemma Quintana Marcé	Empordà, 2	Escola Pública	Navata
27.	Natàlia Martínez López	St. Acisclo, 21 1.º	Mare de Déu del Roser	Barcelona
28.	Sònia González Morote	Balmes, 67, 2n. 3.º	Immaculada Concepció	Terrassa
29.	Magda Pineda Polo	St. Valentí, 179	Immaculada Concepció	Terrassa
30.	Cristóbal Batanch		"Martí"	Terrassa

PREMIS PER BISBAT

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Bisbat
1.	Gemma Blanch Nieto	Sant Jaume, 33 àtic.	Immaculat Cor de Maria	Vilassar de Dalt	Barcelona
2.	Meritxell Fortuny Miquel	Reding, 46, 2n. 1.º	Sagrat Cor	Tarragona	Tarragona
3.	Grup de 3.ª Categoria		Col·legi Públic	Castellciutat	Urgell
4.	Jordi Claramunt Solé		"Sant Josep"	Navàs	Solsona
5.	Ariadna Vergé	Plaça Ajuntament, 1, 1r. 3.º	Santà Rosa de Lima	Manresa	Vic

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 454

Històries d'Eixerits

El "Bonny" dorm i somia

Són les 10 del vespre. Estem tots aclofats en el sofà i en les butaques, mirant la "tele". Bé, això de mirar, és un dir. Fan un programa molt avorrit. I, què passa? El pare pesa figures. La mare llegeix. Jo miro la pantalla, però el meu cap, pel seu cantó, barrina altres coses.

En un racó del menjador hi ha el "Bonny" dormint com un soc. Mireu si dorm profundament que, de tant en tant, fa uns estremeiments, esbufega i mou les potes com si empaités un gat o un conill. O sigui que somia.

El dormir i el somiar són dues coses que em tenen ben intrigat. El pare ha passat de pesar figures a dormir com un angelet. I ves, és com si no hi fos. Ell no s'adona de res. I potser somia. Però, què són els somnis? No en queda res dels somnis.

He fet una mica de xiulet i el "Bonny" ha aixecat instantàniament cap i orelles. Em mira empipat per haver-li trencat el son i el somni, i per haver-lo desvetllat amb una falsa alarma. (Ara, un altre dia, el xiularé i farà el sord).

Sabeu què us dic? Que a mi també ja em ve son. Faré un petó al pare i a la mare i me n'aniré al llit. Si no vaig al llit d'hora, al matí, a l'hora de llevar-me en vénen tots els mals.

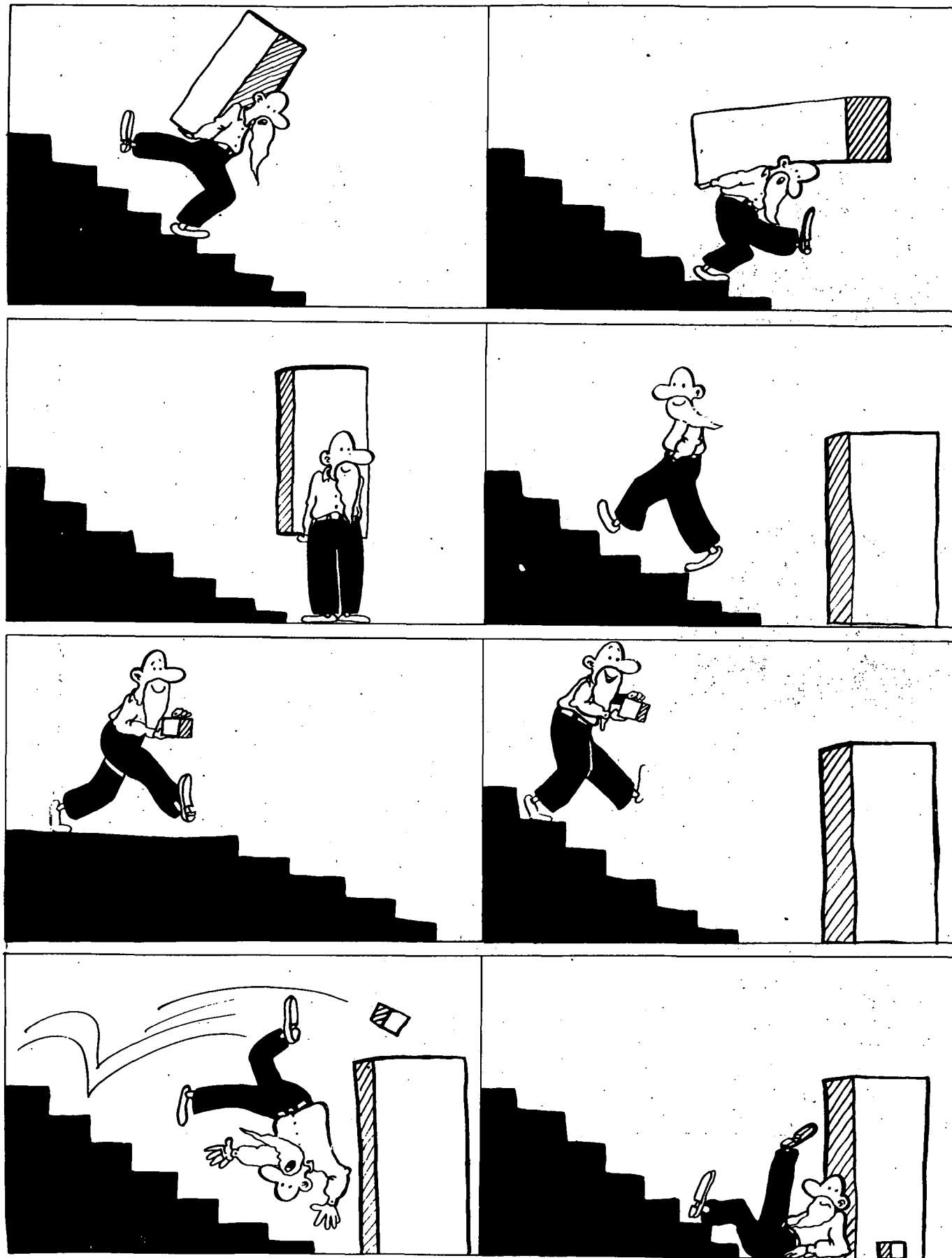
El "Bonny" que veu que m'aixeco, no es mou d'ajagut a terra amb el cap sobre les potes del davant, però obre els ulls i belluga suaument la cua. És el seu "bona nit!".

L'Eixerit

GALI

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

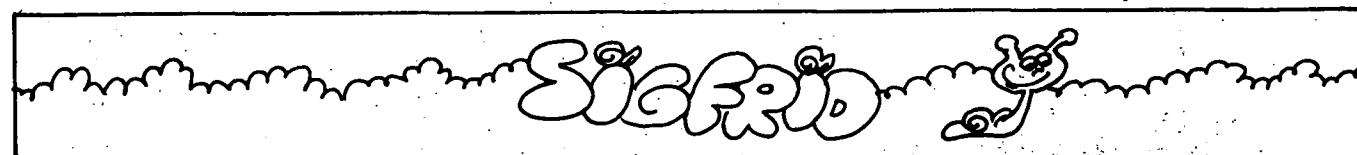
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 10, versets del 27 al 30 (Jo 10:27-30).

Reflexionem: 1. Jesús es dirigeix a un poble, a una gent, que vivien de l'agricultura, de la ramaderia i de la pesca. I per això sovint explica paràboles i posa exemples trets de la vida real. La paràbola del Bon Pastor és ben coneguda. Jesús és el Bon Pastor, l'Únic, que pot portar-nos fins a la Terra Promesa del Regne de Déu.

2. Tota la Humanitat està cridada a viure la Felicitat i la Vida eterna. Perquè Déu vol que tots els homes se salvin. Tots, una hora o altra, sentim en el nostre cor la crida del Pastor. Nosaltres tenim la sort de conèixer-lo, de tenir la seva Paraula en els Evangelis, i haver estat incorporats a la seva Salvació per la fe i pel baptisme en la seva Església.

3. La vida cristiana és això: escoltar i seguir Jesús. Creure que Jesús ens donarà la Vida eterna. Creure que estem segurs en el seu Amor i en les seves mans. I que el Pare ens estima, perquè nosaltres en el seu Fill, hem estat també fets fills seus.

El mossèn.

DIUMENGE - 16

11.00 Signes dels temps:
"Segona part d'una sèrie de tres capítols que està presentant la realitat de la vida religiosa a Catalunya. Un dia a l'Escola Pia de Moia i al col·legi de Nostra Senyora de la Consolació de Reus ens acostarà a la realitat dels religiosos que al nostre país es dediquen a l'ensenyament."

11.30 Matinal a TV3.
13.00 Matí Esports.
14.30 Gol a gol - 1.
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Història de Catalunya - 26.
15.45 Les aventures de Guillem Tell.
16.20 Tarda de ciència-ficció.
18.00 Gol a gol - 2 a).
18.15 Bàsquet.
19.45 Gran Prix d'Escacs.
19.50 Gol a gol - 2 b).
19.55 Mediterrània.
20.30 Telenotícies.
20.55 El temps.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert (D).
22.30 Gol a gol - 3.

DILLUNS - 17

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-Segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 53.
16.00 Els fills de la llibertat - 2.
16.55 Universitat Oberta (Dual).
17.15 Els trapelles.
18.00 Ferdinand volador - 2.
18.45 Doctor Slump.
19.05 Juges Xanguet i les maniquins-24.
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 L'escurçó negre (D).
21.55 El cor del país (D) - 4.
22.55 Allo, allo (D) - 10.
23.30 Telenotícies.

DIMARTS - 18

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 54.
16.00 Els fills de la llibertat - 3.
16.50 Universitat oberta (D).
17.15 Els trapelles.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Acció ara - 1.
18.20 Oh! Bongònia.
19.15 Els fills de l'inspector - 6.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Dallas (D).
22.15 Crònica 3.
23.20 Telenotícies.

DIMECRES - 19

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - 55.
16.00 Els fills de la llibertat - 4.
16.50 Universitat oberta (D).
17.15 Els trapelles.
17.55 Història de Catalunya.
18.15 Futbol.
20.15 Gran Prix d'Escacs.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Sorteig Lotto 6/49.
21.20 Bona cuina.
21.25 Informatiu cinema (D).
21.55 Cinema 3 (D).
00.45 Telenotícies.
01.00 Motor a fons.

DIJOUS - 20

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 56.
16.00 Els fills de la llibertat - 5.
16.55 Universitat oberta:
17.15 Els trapelles - Dibuixos animats.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Musical juvenil.
18.30 Cine i acció:
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 3 pics i repicó.
23.05 Temps de neu.
23.30 Esport flash.
00.30 Telenotícies.

DIVENDRES - 21

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 57.
16.00 Els fills de la llibertat-6.
16.55 Universitat oberta (D).
17.20 Els trapelles - Dibuixos.
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Ferdinand animals.
18.45 El doctor Slump.
19.10 Els fills de l'Inspector - 8.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 La vida en un xip.
23.00 Cagney i Lacey (D).
23.50 Telenotícies.

DISSABTE - 22

10.00 Sardanes.
12.50 TV3, segona vegada:
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els Picapedra.
16.00 Dit i fet.
17.30 Bàsquet NBA.
19.05 La gran vall (D).
20.00 Vida salvatge (D).
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 Bona cuina.
21.10 Lotto 6/49.
21.20 Pel·lícula:
23.30 L'hora d'Alfred Hitchcock (D).

DIUMENGE - 16

00.20 Filmoteca TV:
01.55 Patrimoni reial.
02.55 El fugitiu.

03.45 Llarg-metratge:
05.15 El temps que vivim.
06.15 Jazz entre amics.
07.15 Llarg-metratge:
09.00 Sopla de gansos.
09.30 Dóna-li la volta.
10.00 El dia del Senyor-Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.05 Poble de Déu.
12.35 Nova gent.
13.35 Autopista vers el cel.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Seabert - 3.
16.05 La Comèdia:
17.50 La pantera rosa.
18.10 Joc de nens.
18.35 Alf.
19.00 La Piovra (III) - 4.
20.00 Waku-Waku.
20.30 48 hores.
21.05 A portada.
21.35 El temps és or.
22.45 Diumenge cinema:
00.40 Avanç 48 Hores.
00.45 Classics en B/N.

DILLUNS - 17

08.00 Bon Dia.
08.30 Telediarí Matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Gruy.
19.00 Dóna-li la volta.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediarí - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
23.00 Junjat de Guàrdia.
23.30 Documents TV.
00.25 Telesport.
01.00 La Nit.

DIMARTS - 18

08.00 Bon dia.
08.30 Telediarí matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 El misteri de la flor màgica.
19.00 Joan el llarg.
19.30 Entre línies.
20.00 Casa de bojos.
20.30 Telediarí - 2.
21.00 El temps.
21.15 Tariro, tariro.
22.20 Sessió de nit:
00.50 Telediarí - 3.
01.10 Telesport.
01.25 Testimoni.
01.30 La Nit.
02.00 Filmoteca del dimarts.

DIMECRES - 19

08.00 Bon dia.
08.30 Telediarí matinal.
09.00 Al matí.
10.00 Bressol de llops. Cap 141.
11.10 Metges en vol.
13.00 Els ossos Berenstain.
13.30 3 x 4.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 L'oliverar d'Atocha:
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Històries d'aquí i d'allà.
19.00 El conte contes.
19.30 Parlant clar.
20.00 Throb - 7.
20.30 Telediarí - 2.
21.00 El temps.
21.15 El viatge infinit:
22.20 Cançó trista de Hill Street:
23.15 Històries de Music Hall.
00.15 Telediarí - 3.
00.35 Telesport.
00.50 La Nit.
02.00 Reposicions TVE.

DIJOUS - 20

08.00 Bon dia.

08.30 Telediarí matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 L'oliverar d'Atocha:
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Popp Les.
19.00 Sopla de gansos.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Solters.
20.30 Telediarí - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna:
22.15 Punt i apart.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediarí - 3.
00.35 Telesport.
00.50 La Nit.

DIVENDRES - 21

08.00 Bon dia.
08.30 Telediarí matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 L'oliverar d'Atocha:
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 La llanterna màgica.
19.30 Alquibla.
20.00 Viu com vulguis.
20.30 Telediarí - 2.
21.00 El temps.
21.15 A família.
22.25 Divendres cinema:
00.30 Telediarí - 3.
00.50 Telesport.
01.05 La Nit.
02.00 Llarg-metratge:

DISSABTE - 22

03.40 Documents TV.
04.40 Corrupció a Miami:
05.30 La bona música.
07.45 Llarg-metratge:
09.10 La rosa groga - Ep. 4.
10.00 Calaix desastre.
13.30 Suplements - 4.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Ferdy.
16.05 Primera Sessió:
17.45 Rockpop.
19.40 Mc Gyver:
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.20 Napoleó i Josefina - 3.
00.15 Avanç 48 hores.

DIUMENGE - 16

9.30 Santa Missa.
10.30 Biniki i la dragona rosa (4).
11.00 Archie i Sabrina (13).
11.15 L'últim Koala (13).
11.45 La vida entorn de l'arbre.
12.00 Estudi Estadi.
13.50 L'informatiu Cap de Setmana.
14.00 Estudi Estadi.
18.00 Les meravelles del món submarí.
18.30 Sessió de tarde:
20.15 L'informatiu cap de setmana.
20.45 Tria el 2.
21.00 Estudio Estadio.
00.30 Oficis para el recuerdo.

DILLUNS - 17

12.00 La clínica de la Selva Negra.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Bojos per volar.
13.35 Capítol 206.
14.00 Teledues.
15.00 Bellesa i poder - 203.
15.30 En barco por surabaya.
16.30 Caballo viejo (31).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 La Palmera.
20.00 L'informatiu Vespre.
21.00 Mundo Deporte.
21.30 Cine Club.

23.30 La Lluna.
00.30 Últimas preguntas.
01.00 Jazz entre amigos.

DIMARTS - 18

12.00 Ni a tontas ni a locas.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Panorama.
13.35 Capítol 207.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 237.
15.30 En barco por Surabaya.
16.30 Caballo viejo (32).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
19.30 L'informatiu vespre.
20.00 Opera:
00.00 Alicia.
24.45 Tendido cero.
01.15 Suplementos - 4.

DIMECRES - 19

12.00 De Gaulle.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 L'home per dins.
13.35 Capítol 208.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 238.
15.30 En barco por surabaya.
16.30 Caballo viejo (33).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
20.00 L'informatiu Vespre.
20.30 Temes de Catalunya.
21.00 Mundo deporte.
21.30 Loco de remate.
22.15 Futbol.
00.15 Suplementos - 4.
00.45 Poeta en su voz.
01.00 Tiempo de creer.

DIJOUS - 20

12.00 Un año en la vida.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 La cuina de la primavera.
13.35 Capítol 209.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - Cap 239.
15.30 En barco por Surabaya.
16.30 Caballo viejo (34).
17.30 Primera función:
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
20.00 L'informatiu Vespre.
20.30 La claror daurada.
21.00 Mundo deporte.
21.30 Europa.
22.00 Jueves cine:
24.30 Metropolis.
01.00 L'home per dins i altres catàstrofes.
01.30 Suplementos - 4.

DIVENDRES - 21

12.00 Tiempo que vivimos.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Europa.
13.35 Capítol 210.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 240.
15.30 En barco por Surabaya.
16.30 Caballo viejo (35).
17.30 Cine español.
19.00 Avanç de l'informatiu Vespre.
19.05 La palmera.
20.00 L'informatiu Vespre.
20.30 Concierto en directo.
22.30 París mira cap el sud.
23.00 Plàstic.
00.00 Cerca de las estrellas.

DISSABTE - 22

9.30 Objetivo 92.
11.00 Domingueros.
12.00 Alicia.
13.00 Ali Bei, l'abassi.
14.00 135 escons.
14.30 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estadio 2.
22.00 En busca del arco iris.
23.00 Debat 2.
00.00 Diálogos con la música.
00.30 Estadio - 2.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA) 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

COMENTARIS TV L'ESTIL SOLANA

Sembla que ja es pot començar a parlar de l'estil Solana. Darrera la substitució de Pilar Miró, desapareixen algunes coses. Es diu que el nou director de la Televisió Espanyola vol fer una televisió que realment agradi a tothom. Una televisió que no molesti, que no estigui plena de les provocacions de l'anterior etapa. De fet, sembla que programes com el de Gurruchaga no tenen cabuda dins d'aquesta nova època. Tant de bo si tot marxa com s'ha proposat el nou director. En aquest sentit m'han arribat veus. El to general que ha tingut la televisió aquesta Setmana Santa és, pel que es veu, ben diferent al passat. La retransmissió de processons, l'emissió de pel·lícules religioses és tot un símptoma. Fins i tot es nota un canvi en els anuncis que comencen a ser més presentables i menys agosarats. En fi, esperem que tot continuï així.

Probablement, i aquí canviem, segons com, de terç, alguns es preguntaran per la raó de ser d'un programa tan desagradable com Tariro Tariro. De fet no concorda, pel que se sent dir, amb l'estil Solana. I és ben veritat. Només un detall, o potser dos. En primer lloc el fet que el programa continua fent burla de tot el que sona a religió o església. En segon lloc explicar com els membres de La Trinca van ridiculitzar tots aquells que es queixaven del seu estil groller: van mostrar, ells mateixos, tot intentant fer un acudit, un "gag", que la solució pels que critiquen Tariro Tariro, és ficar-se una bossa damunt del cap i així no veure ni sentir res. Molt respectuós, sí senyor!

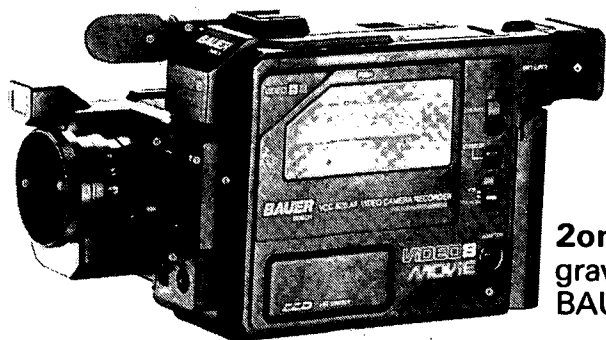
T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39 IGNASI BOFARULL

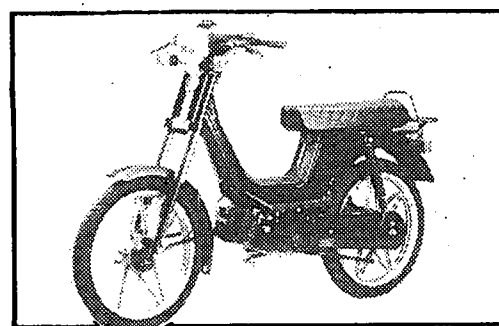
ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1989 DIA 6 DE JUNY

1er. Premi.
Un FORD FIESTA

2on. Premi. Una cambra
gravadora de vídeo 8
BAUER Bosch VCC826AF

3er. Premi. Un ciclomotor
DERBI Variant Start amb
intermitents.

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301.

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1989 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

- ☐ Talonaris a 5.000 ptes.
- ☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població DP.

Tel. Província

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

ESCRIURE A: L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a. A Tel. 301 37 18